

Kasr-ı Arifan

ISSN 1307-7902

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Filistin Dâvâsına, İslâm Ümmeti nezdinde öncelik kazandıran en önemli unsurlardan biri Mescid-i Aksâ'dır.

"...kulunu Mescid-i Harâm'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir.." (İsrâ: 1)

Ölümünün Ardından Ölenin Kerâmeti ve Şerefi Bâkîdir.

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

Editörden

Allah-ü Teâla, İsrâ Süresi'nde Mescid-i Aksa'nın bizzat adını zikretmekte ve bu mescidin etrafının mübârek kıldığını beyan etmektedir. Harem mescidlerinin üçüncüsü olan bu kutsal mâbedin fazîlet ve ehemmiyetiyle alâkalı pek çok hadîs-i şerifler rivâyet edilmiştir. Yıllardan beri Siyonistlerin esâreti altında olan Mescid-i Aksa, maalesef boynu bükük durumdadır. Mescid-i Aksa, Filistin davasına ayrıcalık katan en önemli unsurlardan biri olması hasebiyle de, Siyonistlerin sürekli hedefi olmuş ve bu kutsal mâbedi ortadan kaldırmak için yıllardır her türlü oyuna başvurmuşlardır.

Siyonistler, Mescid-i Aksa'yı ortadan kaldırma çabalarına gerekçe olarak da; "Siyon Mâbedi" veya "Süleyman Heykeli" hikayesini uydurmuşlardır. Yani bu günkü Mescid-i Aksa'nın; Süleyman Heykelinin, diğer adıyla Siyon Mâbedinin bulunduğu yere yapıldığını ileri sürüyorlar. Dolayısıyla, Mescid-i Aksa'yı yıkarak yerine daha önce var olduğunu iddia ettikleri heykeli dikmek istiyorlar. İşte Ağlama Duvarı'nı takdis etmeleri de bu yüzdendir. Çünkü Ağlama Duvarı'nın, daha önce Mescid-i Aksa'nın yerinde bulunduğunu ileri sürdükleri mâbedden geriye kalan tek şey olduğunu iddia ediyorlar.

İşgalci Siyonistler, Mescid-i Aksa'yı yıkmak için, her ne kadar Siyon Mâbedi ve Süleyman heykeli efsanesini ileri sürseler de, onların asıl gayeleri; Filistin dâvâsının canlı kalmasını sağlayan Mescid-i Aksa'yı ortadan kaldırıp, dünya Müslümanlarının orayla gönül bağı kurmalarını engellemektir. Çünkü Filistin dâvâsına, İslâm ümmeti nezdinde öncelik kazandıran en önemli unsurlardan biri, o toprakların bağrında bulunan Mescid-i Aksa'dır. Onun için mânevî bağları güçlendiren ve direnişi canlı tutan bu kutsal mâbedin ortadan kaldırılmasını istiyorlar. Zannediyorlar ki; bu kutsal mâbed ortadan kaldırılsa, Müslümanların bu dâvâya öncelik vermelerinin en önemli sebebi ortadan kaldırıldığından, Filistin dâvâsına sahip çıkılmayacak!

Fakat yanılıyorlar. Zira Afganistan ve Çeçenistan'da bir kutsal mâbed mi vardı da, tüm Müslümanlar oradaki kardeşleri için gönülbirliği yaptılar?

Siyonist işgalciler, son birkaç yıldır Mescid-i Aksa'yı yıkabilmek için farklı bir metod uyguladılar.

Eski Yahudi eserlerini ortaya çıkarmaya çalıştıkları gerekçesiyle, Mescid-i Aksa çevresinde ve altında kazılar yaptılar. Bu kazıların asıl amacı ise; mescidin temellerinin altında boşluklar oluşturup, temellerinin dayandığı kayaları tahrip etmek, neticede mescidin kendiliğinden yıkılmasına yol açmaktır. Veyahut fanatik Yahudilerin, bu tünellere bomba yerleştirmesine fırsat verip, mescidi alttan yıkmaktır.

Bu arada, iddia edilen bir başka plana da dikkatinizi çekmek istiyorum:

"Ne zaman yerli veya yabancı medyada Mescid-i Aksa hakkında bir haber çıksa, Kubbetüssahra resmi gösterilir.

Niçin?

İddiaya göre bu da bir İsrail planı...

Bundan maksat, bu konuda Müslümanlar arasında toplumsal bir bilgisizlik meydana getirmek. İşte bunun için Siyonist kaynaklar bu resimleri çok ucuza, hatta bedava olarak bütün dünyaya pazarlıyorlar. Müslümanlar da Kubbetüssahra resimlerini, evlerinde ve işyerlerinde Mescid-i Aksa resmi diye astıkları için, yeni gelen nesiller bu iki mescid arasındaki farkı bilemeyeceklerdir. Hatta bırakın gelecek nesilleri, bu gün bile birçok Müslüman Kubbetüssahra'yı, Mescid-i Aksa zannetmektedir.

Dolayısıyla, Siyonistler Mescid-i Aksa'yı yıkıp, yerine kendi tapınaklarını yaptıklarında, Müslümanların tepkisini çekmemiş olacaklar. Çünkü; Kubbetüssahra yerinde durduğu için, Müslümanlar Mescid-i Aksa'nın yerinde olduğunu sanacaklar.."

Ne dersiniz, iyi bir plan değil mi?

(Kubbetu's-Sahra, diğer adıyla Hz. Ömer Camii; Peygamber Efendimiz'in miraca çıkarken bastığı kayanın üzerine inşa edilmiştir. Gerçekte Mescid-i Aksâ, Kubbetu's-Sahra'nın kible tarafında bulunan daha büyük ve geniş bir mâbeddir.).

Müslümanlar, bu gibi konulardan haberdar olmalı ve uyanık davranıp oyuna gelmemelidir.

Başta Filistin toprakları olmak üzere, işgal altında olan bütün İslâm beldelerinin bir an önce din düşmanlarının tahakküm ve tasallutundan kurtulması niyazıyla, hepinizi Allah'a emânet ediyorum...

M. Özsimşekler

mustafaosimsekler@arifandergisi.com

Haziran - 2008

Sayı: 9

Yıl: 1

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü
Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım
Nusret TEZCAN

Grafik Uygulama
Selçuk ESER

Haber - Araştırma
Rabbani DÜZ

Reklam
Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu
Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)
50.- YTL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)
60 Euro / 85 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi
2/1 Sokak Yılmaz İş Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

Şehid Şeyh Ahmet Yâsin ve
Şehid Rantisi'yi Rahmet ve
Minnetle anıyoruz.

Mehmet TALÛ

06

Kardeşlik mi? Vücûdun Âzâları mı?
Gaflet mi?

Kutsal Belde "KUDÛS"
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

14

İslâm Hukûkunda "Kredi Kartı"

Fatih KALENDER

18

Mukaddes Belde
"FİLİSTİN"
Ömer DÖNGELOĞLU

22

Röportaj:
Bülent YILDIRIM

26

Ölümünün Ardından
Ölenin Kerâmeti ve Şerefi Bâkidir
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

04

Kardeşlik mi? Vücûdun Âzâları mı?
Gaflet mi?

Ali Ulvi UZUNLAR

12

İslâm Hukûkunda "Kredi Kartı"

Fatih KALENDER

18

Mukaddes Belde
"FİLİSTİN"
Ömer DÖNGELOĞLU

22

Röportaj:
Bülent YILDIRIM

Bülent YILDIRIM

26

Siyonistler'in Sultan II. Abdülhamid'e Filistin'e karşılık yaptıkları teklif

Ahmet BOZDOĞANLI

30

Filistin elimizden nasıl çıktı ve Yahudi oyunu

Filistin elimizden nasıl çıktı ve Yahudi oyunu

Filistin elimizden nasıl çıktı ve Yahudi oyunu

42

İSÂR

Yakup YAZICI

46

Ya da "Nasılınız Öyle İdare Edilirsiniz?"

Nasılınız Öyle İdare Edilirsiniz?

Nasılınız Öyle İdare Edilirsiniz?

50

Hedefe Yönlendirme ve Başarı

Şerife TORTOP

52

Şeker Hastalığı

Şeker Hastalığı

Şeker Hastalığı

58

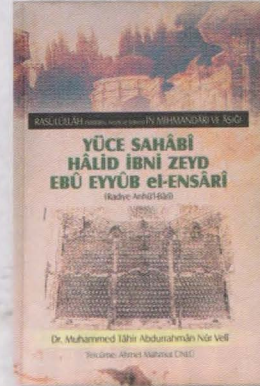
"Yahudilerin Öldürmek Kastıyla Efendimize Büyü Yapmaları

Mustafa Ramazan BURSEVİ

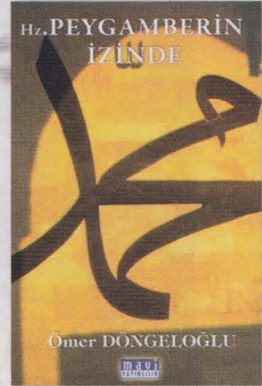
62

KASFI Arifan Pazarlama

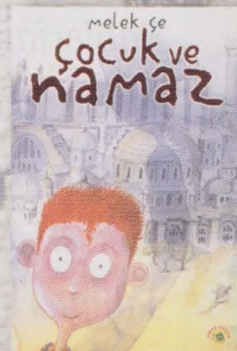
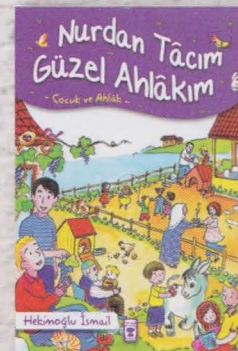
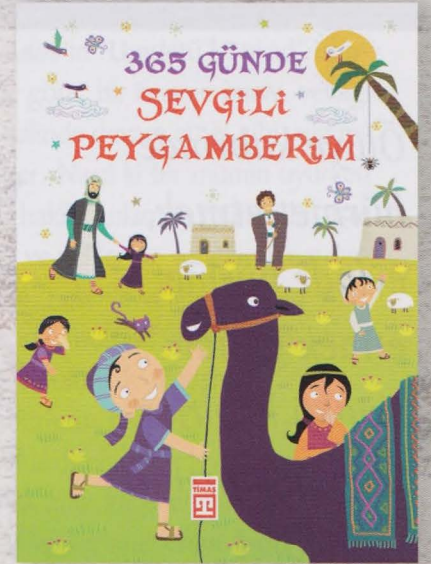

Terçüme: Ahmet Mahmut ÜNLÜ

Ömer DONGELOĞLU

Çocuklarımızın bütün bir yılı peygamberimizin hayatıyla dopdolu geçirebileceği 448 sayfalık bir eser...

Siparişleriniz için
0212 434 1 131
www.arifandergisi.com

Ölümünün Ardından Ölenin Kerâmeti ve Şerefi Bâkîdir.

*Ölüye kabrinde
hürmet etmek,
evinde hürmet
etmek gibidir.*

*Çünkü kabirler,
ölülerin yurtları
ve ziyaret
mahalleridir.*

*Rablerinin rahmeti
onların kabirlerine
yağmaktadır.*

*Yüksek derece
sahiplerine
özel tecellîler
inmektedir.*

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlar, Rasûlüne, Ehl-i Beyt'ine ve diğer âli ashâbına sınırsız salât-ü selamlar, evliyâ ve meşâyihâ tâzim ve senâlardan sonra; dergimizin başlangıcından bu yana tevessülle ilgili bazı konuları delilleriyle beraber îzaha çalışmış ve bu hususta birkaç soru sorup cevaplandırmıştık.

Takip edenlerin bileceği üzere dördüncü soru; ölünün vefatının ardından bir değerinin olup olmadığı sorusuydu. Bugünkü yazımızda inşaallâh bu konuyu vuzûhâ kavuşturmak için gerekli delilleri serdedeceğiz.

Ehl-i Hak olan Ehl-i Sünnet'in mezhebine göre; ölümünün ardından ölenin kerâmeti ve şerefi bâkîdir. Peygamberlik, ölümle son bulmadığı gibi vefâlık de nihayete ermez. Üstelik Allâh-u

Te'âlâ'nın, vefat etmiş sâlih kimse-lerden bir çoğuna ikram ettiğine dair elimizde deliller mevcuttur. Nitekim Ebû Dâvûd: "Şehidin kabrinde görülen nur" bâbında Âişe (Radiyallâhu Anhâ)'nın şu rivâyetini nakletmiştir: "Necâşî öldüğünde biz onun kabri üzerinde sürekli nur gördüğünü anlatırdık"¹

Yine bu nedendir ki ölünün kabri üzerine oturmak ve ölünün kemiklerini kırmak yasaklanmıştır. Nitekim Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)'dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Sizin birinizin bir ateş közü üzerine oturup da, o ateş parçalarının onun elbiselerini yakması ve derisine ulaşması elbette onun için bir kabir üzerinde oturmasından daha hayırlıdır."²

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)'dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Ölünün kemiğini kırmak, diri iken kemiğini kırmak gibidir."³

Amr ibn-i Hazm el-Ensârî (*Radiyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) beni bir kabir üzerine yaslanmışken görünce: "Kabir sahibine eziyet etme" buyurdular.⁴

İmâm-ı Nablûsî'nin, "Keşfü'n-nûr an ashâbi'l-kubûr" isimli eserinde, "Muhtasaru's-Serahsî"den nakledildiğine göre; Ebû Hanîfe (*Radiyallâhu Anh*) kabir üzerine basılmasını, oturulmasını, uyumasını, büyük ve küçük abdest bozulmasını mekruh sayarken, bu kerahate neden olarak, "çünkü bunları yapmakta kabir sâhibine bir ihânet ve hakâret söz konusudur" buyurmuştur.

Tabî ki bu kerâhet "Câmi'u'l-fetâvâ"da zikredildiği üzere; evlâyı terk kabilinden olmayıp, günahkâr edecek türdendir. Hatta yasaklama ifadeleri mutlak zikredildiğinde tahrîm için kabul edildiğinden, bu tür hareketler haram sayılmıştır. Ölünün üstünde bulunan tabut veya toprak, tavan mesâbesindeyse de ölünün hakkı ve hürmeti bâkî olduğundan üzerine basılması câiz görülmemiştir.

Demek ki herhangi bir ölünün bile Allâh katında öyle büyük bir değeri vardır ki; diriyken yapılması gereken hürmetin bir benzerinin, ona ölüyken de yapılmasını gerektirmektedir.

Böylece anlaşılmış olmaktadır ki; ölüye kabrinde hürmet etmek, evinde hürmet etmek gibidir. Çünkü kabirler ölülerin yurtları ve ziyaret mahalleridir. Rablerinin rahmeti, onların kabirlerine yağmaktadır. Yüksek derece sahiplerine özel tecelliler inmektedir. Ölülerin ruhları, kabirlerinin kenarlarında birbirleriyle görüşmekte ve oturup ziyaretleşmekte olduğuna dair birçok rivayetler mevcuttur. Bu yüzden fıkıh kitaplarında, bahsi geçen hadîs-i şerîflere dayanılarak; diğer hayvanların ve insanların ölülerine yapılması gerekmeyen bir takım hürmetlerin, ehl-i îmanın ölülerine yapılması gerektiği açıklanmıştır.

Mü'minlerin avâmı hakkında durum böyle iken, ya Allâh-u Te'âlâ'ya yakın olan nebîlerin ve velîlerin ölümlerinin ardından hürmet ve itibarlarının kalmaması düşünülebilir mi? İşte bütün bu delillerden anlaşıldığına göre; ölünün ardından hürmet ve kerâmetinin bâkî kaldığı şer'at diliyle sabit olmuştur.

Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in ölüleri ziyaret edip, onların yanında ayakta durarak: "Ey mü'min kavmin yurdu! Selâm olsun size. Biz de inşaallah size kavuşacağız. Kendim hakkında ve sizin hakkınızda âfiyet dilerim."⁵ diye duâ etmesi, ölünün ardından, hürmet, kerâmet ve âfiyet gibi hallerinin devam ettiğinin delilidir. Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) mü'minlerin ka-

birlerinin yanında yapılan duânın, o mekânda medfûn bulunan mevtâ sebebiyle ve mekânın hususiyeti nedeniyle müstecab ve makbul olduğunu bilmeseydi, kabristanda böyle dua eder miydi?

Demek ki üzerlerine rahmetler yağın sıradan müslümanların kabirlerinin bereketiyle duâ kabul oluyorsa, kâmil tevhit ehli olan havâssın kabirlerinde yapılan dua haydi haydi makbuldür. Şüphesiz ki onların Allâh katındaki makam ve mevkileri, diğerlerinden daha büyük ve daha değerlidir.

Bu yüzden bir kimse, bu büyüklerin Allâh katındaki değerini aracı yaparak Allâh-u Te'âlâ'dan bir şey istediği zaman Allâh-u Te'âlâ'nın, o kulunun isteğini geri çevirmesi düşünülemez.

Yine böylece ölünün yıkanmasının, kefenlenmesinin ve defnedilmesinin farz oluşu ve bunu yapan kimselerin cünüp ve hayızlı olmayıp, bilakis abdestli olmasının vâcib oluşu da, Allâh-u Te'âlâ'nın şer'atinin müminlere tanıdığı değerin getirdiği haklardandır. Hatta diyebiliriz ki; müminin dünyadaki şerefi mecâzıdır. Çünkü dünya, Allâh-u Te'âlâ'nın inkâr edildiği ve inkârcılarla birlikte yaşanılan bir yurttur. Berzah âleminde ise inkârın yeri yoktur.

İmâm-ı Nesevî (*Rahimehullâh*)'ın "Umdetü'l-i'tikad" isimli eserinde zikredildiğine göre; bir insanın îmanı, vefîliği ve peygamberliği uyku halinde devam ettiği gibi vefatından sonra da devam eder. Nasıl ki bir mümin uyurken mümin ise, ölüyken de hakîkî anlamda mümindir. İşte böylece rasûller, nebîler ve velîler de vefatlarının ardından hakîkî anlamda rasûl, nebî ve velîdirler. Zira îman ve nübüvvet gibi vasıflarla muttasıf olan beden değil ruhtur. Rûhun durumu ise ölüm ile değişmez.

Bu yüzden, peygamberlerin mucizeleri ve velîlerin kerâmetleri, ölümlerinin ardından da devam eder.⁶

İnşâallah bir sonraki yazımız kabir ehlinin kabirlerindeki ibadetleri, kırâatleri ve kerâmetlerinin bazı örnekleri hakkında olacaktır. Bu vesile ile hepinizi Allâh-u Te'âlâ'nın inâyetine ve Rasûlüllâh (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) ile dostlarının himmet ve şefâatlerine emanet ederim.

- DİPNOTLAR -

- 1 - (Ebû Dâvûd, no:2515)
- 2 - (Müslim, no:971, Ebû Dâvûd, no:3220)
- 3 - (Ebû Dâvûd, no:1199, İbn-i Mâce, no:1616, Ahmed ibn-i Hanbel, el-Müsned, 6/58, İbn-i Hibbân, no:3167)
- 4 - Ahmed ibn-i Hanbel, el-Müsned, Ahmed Ferîd el-Mezîdî, Keşfü'n-nûr, sh:23
- 5 - Müslim, 1/218, Tirmizî, 5/64
- 6 - İmâm-ı Nablûsî, Keşfü'n-nûr an ashâbi'l-kubûr, sh:19-28

Şehid Şeyh Ahmed Yâsin ve Şehid Rantisi'yi Rahmet ve Minnetle anıyoruz.

Vücudunun üçte ikisi çalışmadığı hâlde, tekerlekli sandalyesinde bir orduya hücum edecek hazırlıkla üzerine bombalar yağdırılarak şehid edilen Ahmed Yasin, hâl-i hayatında yaşadığı çizgiyle dünyayı, ulaştığı makam ile de melekleşmişlerin diyarını aydınlattı. Hayatı ders idi, ölümü de ders oldu.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Bilindiği gibi maalesef Şeyh Ahmed Yâsin, 22.03.2004 Pazartesi sabahı, tekerlekli sandalyesi ile sabah namazından dönerken, İsrail'in bir helikopterden attığı füzelerle şehid edildi. Ne mutlu O'na... Sabah namazını camide cemaatle eda ettikten sonra şehadet şerbetini içti. Hz. Ömer (Radiyallahü anh) ve Hz. Ali (Kerremallahü Vechehü) gibi... Ya biz Müslümanlar nasıl öleceğiz acaba?..

Şehit Şeyh Ahmed Yâsin, 1937'de Filistin'in Askalan şehrinin el-Cevre köyünde dünyaya geldi. Hayatını İslâm'a ve Filistin'e adadı. Vahşette sınır tanımayan İsrail, O'nu zindanlara atmakla, yaralamakla yetinmedi, 22 Mart 2004 Pazartesi sabahı, şehid etti.

ALLAH Teâlâ'nın Resûlü Hz. Mu-

hammed (Sallallahü Aleyhi ve Selem) Efendimizin doğduğu ve ahirete irtihal ettiği gün. Vakit, kuşluk namazının akabi saatleri... Ahirete yeni bir güneş doğdu. Şeyh Ahmed Yâsin şehid oldu. Şehidler giderken gittikleri yeri de, bıraktıkları dünyayı da aydınlatırlar. Şehid Ahmed Yâsin de öyle yaptı işte. Bir doğdu, bin doğdu...

Vücudunun üçte ikisi çalışmadığı hâlde, tekerlekli sandalyesinde bir orduya hücum edecek hazırlıkla üzerine bombalar yağdırılarak şehid edilen Ahmed Yâsin, hâl-i hayatında yaşadığı çizgiyle dünyayı, ulaştığı makam ile de melekleşmişlerin diyarını aydınlattı. Hayatı ders idi, ölümü de ders oldu.

ALLAH Teâlâ dilerse, mü'mini yatağında da şehidler kervanına katar. Yeter ki, ona lâıyk olan çizgiden yürü. Yürüyen yatakta da, işlevi olmayan bedenle de bu şerefe nâil oluyor. Demek ki, mesele lâıyk olabilmekte.

Şehid Ahmed Yâsin'den alacağımız çok ders var. Onu düşündüğümde Hz. Hamza (*Radiyallâhu anh*)'yı hatırlıyorum... Hz. Yusuf (*Aleyhisselâm*)'u düşünüyorum... Harp meydanlarında mücahidlerin:

"- Anam, babam sana feda olsun..." diye enerji aşıl原因 hitabını hatırlıyorum. O şeref ve böyle bir rütbeye, mü'min gibi mü'min olan kişi nasıl hasret duymaz ki?..

Peygamberlikten sonra en büyük izzet şehidlik rütbesidir.

Çanakkale'de destanlar yazan şehidlerimizi, 250 kiloluk mermiyi "Ya ALLAH..." diyerek kaldırıp namluya süren Seyyid'lerimizi hatırlıyorum. Cennette onlarla beraber olmak ne büyük bir kazanç.

Biz devamızdan ayrılmayalım. Davasına ihanet edenler ve hakikatı gözdardı edenler belâlarını er geç bulurlar. Yolunda samimiyetle duranları ALLAH mü-kafatlandırır. Bakın şu mükafata:

Londra'da yayınlanan Eş-Şark El-Avsat gazetesi 24 Mart tarihli nüshasında şu haberi yazdı:

Şeyh Ahmed Yâsin, şehid edilışinden bir gün önce cumartesi akşamı aniden ağır bir şekilde rahatsızlandı. Birden sandalyesinden düştü. Hemen hastahaneye kaldırıldı. Yanında bulunanlar; Şeyh Ahmed Yâsin'in ölmek üzere olduğunu söylüyorlardı. Buna rağmen ailesi onu hastahannede bırakmayıp evine götürdü.

Pazar günü, İsrail'in bölgedeki keşif uçuşlarından şüphelenen ailesi, yatsı namazını camide kılan Şeyh Ahmed Yâsin'i, güvenlik için başka bir yere götürmek istedi. Bu karara önce olur diyen Şeyh Yâsin, daha sonra karar değiştirdi; geceyi camide ibadet ederek geçireceğini bildirdi. Yakınları kendisini ikna edemeyince Şeyh Ahmed Yâsin, pazar akşamı sabah namazına kadar camide kalarak ibadet ve dua etti. Durumu ağır olmasına rağmen ibadetine gece boyu ara vermedi. Gözyaşlarıyla dualarını aralıksız sürdürdü.

Pazartesi günü sabah namazını kıldıktan sonra da kuşluk anına kadar dua ve zikirlerine devam etti.

Kuşluk namazından sonra ibadetlerle dirilen bedeni, eve götürülürken; İsrail helikopterlerinden atılan füzelerle, (üçte ikisi çalışmayan) vücudu parçalanarak, Şeyh Ahmed Yâsin şehidler kervanına katıldı. Şeyh Ahmed, Şehid Ahmed oldu.

Şu serüvene bakın; bundan hepimiz

ibret almalyız. Şehid Ahmed Yâsin sağlığında:

* İslâm için çok şeyler yaptı.

* İsrail haphishanelerinde dayanılmaz işkencelere maruz kaldı.

* Birkaç defa, terörist işgalci İsrail kurşunlarıyla önce gâzi ünvanını aldı.

* Üçte ikisi çalışmayan uzuvlarını, bedenini cihad ederek kullandı. Bir çoğumuzun ders alması gerekiyor.

* Muzdarip olduğu fakat onun, "imtihan" olarak kabul ettiği hastalıkları kendisine "artık vakit tamam" diyerek Rabbi'nin çağrısını duyurdu.

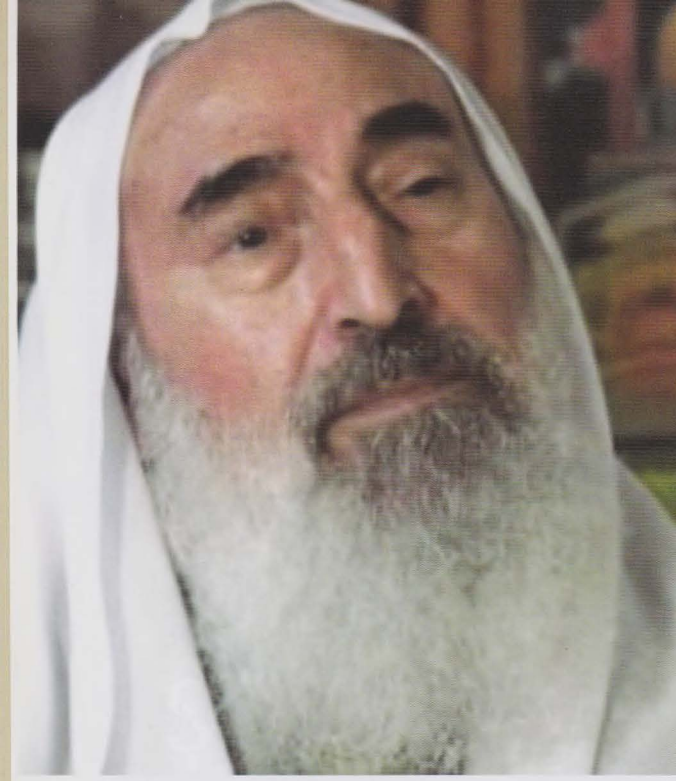
* Son gecesi olan pazar akşamını camide geçirip, sabaha kadar dua etti. Fırtınalar içinde geçen bir ömrün, gece boyu muhasebesini yaptı. ALLAH'a iltica etti.

* Kuşluk namazı, fiilen görev yapamadığı bedeniyle kıldığı son namazı oldu.

* Günün ilk saatlerinde camiden çıktı. Bir kaç metre gitti. Terörist İsrail'in, insanlığa düşman ellerin attığı bombalarla vücudu parçalanarak "şehid oldu."

* Hz. Hamza (*Radiyallâhu anh*)'nın yanına uçarak gitti. Şu anda Bedir şehidlerinin, Uhud şehidlerinin, Hendek şehidlerinin, Bâkî mezarlığında bedenleri medfun Sahabe-i Kiram'ın arasında, Huzur-u Nebî'de... O'na, dünyadaki ahvali, Müslümanların dağınıklığını, insanların duyarsızlığını, davasını makamlarla değişen sahtekârları, Müslümanım demekten korkan ve kökünü inkâr eden nefislerinin şovalyelerini... bir bir anlatıyor. Zaten bu dünyada iken de suskunları, duyarsızları ALLAH'a şikâyet etmişti. Şehit Şeyh Ahmed Yâsin, terörist İsrail'in 2003'te düzenlediği suikastten yaralı olarak kurtulduktan sonra, şöyle bir yazı kaleme almıştı:

... Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin! Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın! Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin! Temennimiz; ALLAH'ın, emaneti savsaklayan herkesten kısas almasıdır...

“ALLAH'ım! Ümmetin suskunluğunu Sana şikâyet ediyorum!

Ben ki kocamış bir yaşlıyım. Kurumuş iki elim, ne kalem tutuyor ne de silah!

Sesimle yeri inletecek güçte bir hatip de değilim!

Ben ki saçları ağarmış, ömrünün son demlerinde, türlü hastalıkların yığıldığı ve üzerinde

zamanın belalarının estdiği biriyim!

Tek isteğim; benim gibi, Müslümanların zaaf ve aczinden müteessir olanların yazmasıdır!

Siz ey Müslümanlar! Suskun ve aciz, helak olmuş ölümler!..

Hâlâ kalpleriniz sızlamıyor mu, başımıza gelen bu acı felaketler karşısında?

Bir halk yok mu? Hiç mi kimse yok, ALLAH için ve ümmetin namusu için kızacak?

Şerefli direnişçilerken, bizleri katil teröristler olarak ilan edenlere karşı duracak!

Bu ümmet utanmaz mı, şerefi çiğnenirken? Siyonist katilleri ve uluslararası işbirlikçilerini görmezden gelirken!.. Omuzlarımıza el verecek ve gözyaşlarımızı silecek bir bakış!..

Bu ümmetin kurumları, sivil güçleri, partileri, teşkilatları ve bâriz şahsiyetleri, ALLAH için kızmaz mı!? Tümü birden sokaklara dökülüp, bizim için dua etmeye: “Ey Rabbimiz! Gücümüzü topla, zaafımızı gider ve mü'min kullarına yardım et!” diye çağıramaz mı!? Buna da mı gücünüz yetmiyor!?

Yakında bizim büyük ölümleri-

mizi duyacaksınız, o zaman alınlarımızda şu yazılacak: “Bizler direndik! İleri atıldık ve kaçmadık!”

Ve bizimle birlikte çocuklarımız, kadınlarımız, yaşlılarımız ve gençlerimiz ölecek!

Onları, bu suspus ve bön (şaşkın) ümmete yakıt yapacağız! Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin!

Çünkü biz, bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim! Dilerseniz bizimle olun, elinizden geldiğince, öcümüzü sizden her biri boynuna taksın! Dilerseniz bize acıyarak ölümümüzü izleyin! Temennimiz, ALLAH'ın, emaneti savsaklayan herkesten kısas almasıdır!

Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! ALLAH aşkına, bari aleyhimize olmayın, ey ümmetin liderleri, ey ümmetin halkları!..

“ALLAH'ım! Sana şikâyette bulunuyorum... Sana şikâyette bulunuyorum..

Gücümün azlığını, imkânımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı Sana şikâyet ediyorum.

Sen mustaz'afaların Rabbisin... Sen bizim Rabbimizsin... Bizi kime bırakıyorsun?... Bize cehennem olacak uzaklara mı? Veya düşmana mı?

ALLAH'ım! Akıtılan kanlar, dokunulan ırzlar, çiğnenen hürmetler, yetim bırakılan çocuklar, oğlunu yitirmiş anneler, dul kalmış kadınlar, yıkılmış evler ve ifsad edilmiş ekinler aşkına sana şikâyette bulunuyorum.

Sana şikâyette bulunuyorum! Gücümüz dağıldı... Birliğimiz bozuldu... Yollarımız ayrıldı...

Halkımızın zaafını ve ümmetimizin bize yardım edip, düşmanı yenmedeki aczini sana şikâyet ediyoruz...”

Ey Müslümanlar! Kalkabilecek miyiz bu şikâyetlerin altından. “... Temennimiz, ALLAH'ın, emaneti savsaklayan

herkesten kısas almasıdır." cümlesini duyduktan sonra yemeklerimizi rahat yiyip, yataklarımızda huzurlu uyuyabilecek miyiz?

Vah bize, vah!..

Filistinli kardeşlerim!

Şehid Ahmed Yâsin, başta olmak üzere hepinizden, en lazım olduğum anda zayıflığımdan, ellerimi sizlere uzatamamaktan, size bir yudum su verememekten, akan kanınızı silememekten, şehidlerin çocuklarına kollarımı gerememekten, bacılarımın ırzlarını koruyamamaktan, maruz kaldığınız zulümlere engel olamamaktan... Vallahi billahi utaniyorum.

Şehid Ahmed Yâsin'in ALLAH ve Resûlü'ne sunduğu şikâyet dilekçesinin ekindeki listede ismimin de var olması endişesiyle korkuyorum.

Sadece dua edebiliyorum. Cılız bedenimin taşıdığı zayıf, mecalsiz ellerimden gelen bu, beden dilimin kuvveti bu.

Affet ALLAH'ım, af et...

Şehidleri üzmemelidir. Onları kendimizden şikâyet ettirmemelidir.

"Her devirde Resul-i Ekrem (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)in dâvâsını omuzlayanlar, bayrak gibi taşıyanlar ve ALLAH'ın dininden zerre kadar taviz veremeyenler, ALLAH'ın dinini yüceltmek için çalışanlar, ALLAH'ın dini uğruna hayatını fedâ edenler çıkmıştır. İşte şeyh Ahmed Yâsin de bunlardan biridir. Bu mübarek insanın eli, ayağı tutmuyordu, felçliydi. Ama yüreğinde Allah Resulünün aşkı ve O'nun dâvâsının sevdası vardı. İşte Yahudileri rahatsız eden de buydu. Bunun için onu şehit ettiler. O, çok arzu ettiği şehâdet makamına kavuştu. Rabbinin huzuruna yüzü ak olarak çıktı."

Bir bu mübarek insana yapılanları, bir ümmetin suskunluğunu, bir terörün babalarını kınamak yerine, ALLAH için cihat edenleri kınayan Müslümanları düşündüm. Bu tuhaf durum ve ümmetin bu mânevî perişanlığı karşısında gözyaşı döktüm. Bu nasıl tuhaf bir haldi, bu nasıl garip bir suskunluktu?.. Bu ümmete ne olmuştu?

Gözümün önüne; İslam beldelerinde hunharca katledilen, ırzları, namusları payimal edilen, evlerinden alınıp meçhule götürülen Müslümanlar geldi. O mağdur ve mazlum insanlara yardım elini uzatacak yok muydu? Zalimin ağzının üzerine yumruğu çakıp diz üstü çökertecek yiğitler neredeydi? Bir ara akıncıları düşündüm; kırk, yüz, bin kişilik gruplar halinde küffar beldelerine dalıp hallaç pamuğu gibi atan yiğitleri...

Zalime dur demek, öyle müsamere yapar gibi hareketlerle olacak iş değildi. Onlara, anladıkları dilden cevap verilmeliydi. Ne tuhaftır, öyle davranan yiğitlere de terörist yaftası vuruluyordu. Koca İslam ağacını kesen baltaya "gönüllü sap olmayı" kabullenenler tarafından...

Bakınız, aziz şehit yalvarırcasına nasıl sesleniyor:

"... Umarız bizim aleyhimize olmazsınız! ALLAH aşkına bari aleyhimize olmayın, ey ümmetin liderleri, ey ümmetin halkları! ALLAH'ım! Sana şikâyette bulunuyorum... Sana şikâyette bulunuyorum... Gücümün azlığını, imkânımın yetersizliğini ve insanlara karşı zaafımı sana şikâyet ediyorum."

Rabbimiz, bu gibi şehitlere "ölü" dememizi yasaklıyor. Gerçekte onlar ölü değildir, ölü olan bizleriz.

Yılan nasıl zehirlemekten lezzet alıyorsa, Yahudi ve Hıristiyan zalimler de Müslüman öldürmekten, İslam beldelerini işgal etmekten lezzet alıyor. Peki ya bizim Müslümanlara ne oluyor? Niçin bu zalimlere hâlâ sempati ile bakıyor? Niçin yurtlarını müdafaa eden insanlara terörist gözüyle bakıyor?..

56 sene önce İsrail diye bir devlet mi vardı? İngiltere ve Amerika'nın himayesinde geldiler, Müslümanları öldüre öldüre topraklarını genişlettiler. Mülteci kamplarını bastılar, her gün çoluk çocuk demeden Müslümanları öldürdüler. İşte şeyh Ahmed Yâsin'e yaptıkları gibi, bombalarla insanları parçaladılar. Onlar terörist olmuyor da, nefis müdafaa yapan, vatanlarını müdafaa eden Müslümanlar terörist oluyor öyle mi?

On bin kilometre öteden gelip Irak'ı harap eden Amerika terörist olmuyor da, vatanlarını, namuslarını müdafaa eden Müslümanlar terörist oluyor öyle mi? Ruslara karşı vatanlarını müdafaa eden Çeçen mücahitler ve ALLAH için savaşanlara destek olan yiğit insanlar terörist oluyor öyle mi? Müslümanları doğrayanlardan değil de, o mücahitlerden nefret ediliyor, öyle mi?

Evet, siyonist propagandanın etkisinde kalanlar -ki aralarında maalesef kimi müslümanlar da var- Filistinlileri katil teröristler olarak tanımlıyorlar.

Filistinliler Ne Yapıyor?

İşgal altındaki topraklarını kurtarmak için mücadele ediyorlar?

Filistinlilerin bu mücadelesini anlamazlıktan gelip, onlara katil terörist diyenler; aynı sıkıntı bizim ülkemizde yaşanıyor olsa, yani vatan toprakları işgal edilmiş olsa, katil terörist diye anılmayalım diye vatanlarını kurtarmak için mücadele etmeyecekler mi?

Evet, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de siyo-

nist propaganda o kadar yoğun ki; insanlar çoğu zaman bu propagandanın etkisi altında kalmaktan kendilerini kurtaramıyor.

Şeyh Ahmed Yâsin, açıklamasında: "Bizden, teslim olmamızı ve beyaz bayrak dikmemizi beklemeyin" dedikten sonra sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Çünkü biz bunu yapsak da öleceğimizi biliyoruz. Bırakın savaşçı onuruyla ölelim."

Evet, netice itibarıyla hepimiz öleceğiz.

Bugün siyonist propagandanın etkisinde kalarak onlara yaklaşılarak ayakta kalmaya çalışanlar da ölecek.

Böyle bir şeyi kendilerine yakıştıramayarak siyonist propagandaya karşı duranlar da ölecek.

Şeyh Ahmed Yâsin, savaşçı onuruyla ölmeyi diledi ve öyle öldü. Herkesin bir nasibi, bir kısmeti vardır. Kimi, Şeyh Ahmed Yâsin gibi şerefiyle yaşar ve şerefiyle ölür. Kiminin ise nasibinde böyle bir şeref yoktur. O da şerefini paspas ederek yaşar, onursuzca yükselir(!) ve bir gün şeref ve onurunu yitirmiş biri olarak ölür gider.

Şeyh Ahmed Yâsin'in şehid edilmesinin ardından, Abdülaziz Rantisi'nin bir açıklamasını okumuştuk ve tüylerimiz diken diken olmuştu.

Şeyh Ahmed Yâsin'in yerine Hamas'ın başına geçen Rantisi, yaptığı bu önemli açıklamada: "Kalb

krizinden ölmektense düşman ateşi ile ölmeyi tercih ederim" diyordu.

Rantisi'nin ölümü tam istediği gibi oldu!

Düşman, geçen sefer başaramadığını bu sefer başardı ve Rantisi'yi şehid etti!

Sâhi, İsrail yaptığı bu saldırı ile Rantisi'den kurtulmuş oldu mu?

Rantisi'nin cenaze törenine şöyle bir göz atarın bu soruya olumlu cevap vermeleri, yani; "İsrail Rantisi'den kurtuldu" demeleri mümkün değil.

Zira geride binlerce Rantisi var.

Hem de daha bir bilinçlenmiş, daha bir hınçlanmış binlerce Rantisi!

Rantisi de aynen Şeyh Ahmet Yâsin gibi şehid oldu.

İstediği gibi, arzuladığı gibi Rabbinin huzuruna çıkma imkânına kavuştu.

İnsan cihada yönelince, dünyadan yüz çevirir ve ahirete önem verir. Ölünce de, sanki düşmandan kurtulur ve sevgiliye ulaşır. Ölümünden korkarak evde oturan ve dünyaya tutkun olan kimse ölünce de, sanki sevgilisinden ayrılır ve gurbete gönderilir. Bunlardan birincisi mutluluğun zirvesi, ikincisi ise mutsuzluğun zirvesidir.

Rantisi, ömrünü cihadla geçirmiş bir Müslümandı.

Rantisi, dünyadan yüz çevirmiş bir Müslümandı.

Rantisi, ahirete önem veren bir Müslümandı.

İmam Fahreddin er-Razi'nin tanımıyla; düşmandan kurtuldu ve sevgiliye ulaştı!

Rantisi, evinde pijamalarını giymiş, televizyonda popstar yarışması izlerken heyecanlanıp kalb krizi geçirerek ölmedi.

Rantisi, yıllardır savaş verdiği İsrail'in düzenlediği bir saldırıda şehid olarak son nefesini verdi.

Tam istediği gibi öldü yani.

Tam arzuladığı gibi ruhunu teslim etti!

Bugün Filistin'de Yahudi zulmüne karşı şanlı bir direniş varsa; bu, Şeyh Ahmet Yâsin ve Rantisi gibi ölüme gülerek gidenler sayesinde var.

Rantisi şimdi mutluluğun zirvesine ulaştı.

Rantisi inandığı gibi yaşadı ve inançlarını hiçbir zaman pazarlık konusu yapmadı.

Çünkü O, dünya hayatına önem vermiyordu.

O, dünya tutkunu değildi. O'nun için ahiret önemliydi. Şimdi kendisi için önemli olan dünyaya, yani ahirete kavuştu.

Kardeşlik mi? Vücûdun Azaları mı? Gaflet mi?

Filistin'in konumu, Müslümanların durumlarını yansıtmaktadır. İslâm ümmeti kitle halinde inancına bağlı kaldığı, inancının gereklerini yerine getirdiği sürece bu topraklar onun hâkimiyetinde kalmış; inancının gereklerini yerine getirmede zaaf gösterdiği zaman ise düşmanlarının eline geçmiştir..

Ali Ulvi UZUNLAR
bilgi@arifandergisi.com

Yüce Kitabımız Kur'an-ı Kerim'de KARDEŞLİK; "Kötülük ve düşmanlıkta değil, iyilik ve güzellikte yardımlaşmak" olarak özlü bir şekilde dile getirilmektedir. Dinimiz, fertlerin birbirleriyle yardımlaşma ve dayanışmalarını, inanç ve takvâdan kaynaklanan kardeşliğin bir gereği olarak görmektedir. Aynı şekilde fert ve toplum hayatında îman ve takvâ ilkesinin yerleşebilmesi için bu dayanışma gereklidir.

Kur'an-ı Kerim, kardeşlik duyguları içerisinde dayanışma amacıyla bir araya gelen kimseleri övmüş ve onlara Allah'ın rahmet edeceğini şu âyet-i kerime ile bildirmiştir:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyiliği emrederler, kötülükten de ne-

yederler, namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler. Allah'a ve Resûlüne itaat ederler. İşte bunlara Allah merhamet edecektir. Şüphesiz Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.." (Tevbe Sûresi: 71)

Kardeş olmak; sevinçte ve kederde beraber olmayı göze almak ve bunu her türlü çalışma ve davranışta göstermektir. Bir toplumda, zengin-fakir, amir-memur, işçi-işveren, bilen-bilmeyen kısacası tüm fertler kardeşlik bilinciyle yardımlaşma ve dayanışma içerisinde olduğu zaman, Yüce Allah'ın yardımının onlar için olacağı unutulmamalıdır.

Kur'an-ı Kerim, Allah Kelâmı'dır. İnsanlar için her konuda mutlak doğruya ileten en büyük rehber ve doğru ile eğriyi, hak ile bâtılı birbirinden ayırt edebilenin şaşmaz ve şaşırtmaz ölçüsüdür; Kur'an-ı Kerim doğruluktur, müjdedir, ilimdir, nurdur. O'na dayanarak konuşan doğruyu söylemiş; hayatını O'na göre düzenleyen gerçek insâniyeti ve

hakikati bulmuş; O'nunla hükmeden adâlet yapmış ve O'na çağırın, gerçek doğru yola çağırıştır.

Kur'an bir şifadır; hem de şifası kesindir. Fakat zâlimlerin ise ancak hüsrânını, kaybını artırır. Kur'an kişileri sınıflandırır; kimin gerçekten mü'min ve Müslüman, kimin ise kâfir, münafık ve fâsık olduğunu ortaya koyar. O'nun her harfine inananlar; O'nun her sözüne, her âyetine, her hükmüne, kalplerinde en küçük bir sıkıntı duymadan inananlardır ki, birbirleriyle din kardeşidirler.

O'na inanır görünüp de, aslında içten içe buğz besleyen, çift şahsiyetli, çift karakterli ve çok standartlılar asla birbirleriyle din kardeşi değildirler. O'nun rehberliğiyle karanlıklardan ışığa çıkıp, her meselesini O'nu referans alarak çözmeye çalışanlarla; inançta, düşüncede, yaşayışta O'na zıt referansların peşinde koşarak ışıktan karanlıklara gömülüp, her meselede O'na nasıl muhâlefet ederiz diye uğraşanlar, din kardeşi değildirler.

O'nun her bakımdan şifa olduğuna gönülden inananlarla, kendilerinde vehmettikleri ve zandan, aldanıştan öte geçmeyen bir bilgi üzerinde firavunâne sapıp giderek, O'nun karşısında temerrüt gösterenler din kardeşi olabilirler mi?

Hülâsa; müminler vücûdun azaları gibi olacak, kardeş olacak. Kardeşlik müesseseleri açısından çaba sarf edecek ve toplumsal bütünlük sağlanmış olacaktır.

Peki ya Müslüman coğrafyası; zulümler, işkenceler, adaletsizlikler ve Müslümanların durumu?..

Karşımızda İslam'ın en azılı düşmanlarının bulunduğu bir mücadele: "Filistin mücadelesi..."

"İnsanların içinde iman edenlere düşmanlıkta en katı olanların Yahudilerle müşrikler olduğunu görürsün."

(Maide Süresi: 82)

Öncelikle Filistin'in önemine bir bakalım: Filistin İslam'ın kutsal topraklarından. İsrâ ve Mîraç toprağıdır. Müslümanların ilk kiblesi Mescid-i Aksâ oradadır. Hz. Muhammed (Sallâhü Aleyhi ve Sellem)'in uğruna olan cihâdî övdüğü, Hz. Ömer'in fetihten sonra tüm Müslümanlara emanet ettiği topraklardır.

Peygamberlerin (Salavâtullâhi Aleyhim Ecmaîn) toprağıdır. Müslümanlar için çok önemli olmakla beraber, Filistin'in konumu Müslümanların durumlarını yansıtmaktadır.

Tarih boyunca ortaya çıkan gelişmeler, Filistin toprağının konumunun İslâm ümmetinin, inancının gereğini ne derece yerine getirdiğinin de bir ölçüğü olduğunu göstermiştir. Çünkü İslâm ümmeti kitle halinde inancına bağlı kaldığı, inancının gereklerini yerine getirdiği sürece bu topraklar onun hâkimiyetinde kalmış; inancının gereklerini yerine getirmede zaaf gösterdiği zaman ise düşmanlarının eline geçmiştir.

Bu düşmanların bu sefer ki konumu ciddi ve azımsanacak şekilde olmamakla beraber, değişik modernize edilmiş taktiklerle tüm Müslüman ülkeleri, yönetimleri, ahlâki durumları ve dinlerine bağlılıkları açısından yıpratmışlar ve her yönden kendi çıkarları noktasında yönlendirmişler, duyarsız bir tüketim yığınları haline getirmişlerdir. Tabi ki tüm bunları bizim duyarsızlığımız yüzünden başarabilmişlerdir.

Bizler ki bize emredilen kardeşlik duygusunu tesis edebilir, birlik beraberlik konusunda gıybet, dedikodu, nemîme gibi günahlardan azamî derecede sakınırsak, uhrevî ve dünyevî ilimlerde önemli noktalara gelebilirsek bu noktada mânevi dayanaklarımıza tâbi olup, zühd ve takvâ konusunda ilerleme kaydedebilirsek, bir takım güçlere fırsat vermemiş olacak, bilinçlenme konusunda önemli yollar kat ederek; "Mescid-i Aksâ esir" diye dertlenen, fethine kadar yüzü gülmeyen Selahaddîn-i Eyyûbî Hazretleri gibi muzaffer olabiliriz. Rabbim (Celle Celâluhü) Müslümanları tek vücud eylesin, birlik ve beraberlikten ayırmasın.

Selâm ve dua ile...

Üç harem mescidden biri olan Mescidi Aksâ, olanlara ağlıyor!

Mescid-i Aksâ, sadece Filistin halkına emânet edilmemiştir. Müslümanların ilk kiblesi olan bu kutsal mâbedi korumak ve ona sahip çıkmak, tüm dünya Müslümanlarının ortak görevidir. Bu konuda işgalci Siyonistlerin hile ve oyunlarına dikkat edip, Salahaddîn-i Eyyûbî duyarlılığını gönüllerimize yerleştirmemiz gerekir.

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
mozsimssekler@hotmail.com

Kudüs, İslâm'da özel bir yere ve kudsiyete sahip olup, vahye dayanan bütün dinlerde kutsal kabul edilen bir şehirdir. Zaten ismi de oranın kudsiyetine işaret eder.

Müslümanların ilk kiblesi olan Mescid-i Aksa'nın burada olması, pek çok peygamberin, hayatlarının bir kısmını da olsa o beldede geçirmesi, ayrıca Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)'in "İsrâ ve Mîrac" mucizesine şahid olması, oranın kıymetini daha da artırmaktadır. Allah dileseydi, Peygamber Efendimizi doğrudan Mekke'den de göklere yükseltebilirdi, ancak Peygamber Efendimiz'in, Cebrâil (Aleyhisselâm)'ın refâkatinde önce

Kudüs'e götürülüp sonra göklere yükseltilmesi, bu şehrin taşıdığı mânâ ve önem sebebiyledir.

Mevlâ Teâla, İsrâ Sûresi'nin birinci âyetinde Mescid-i Aksa'yı zikrederken, "çevresini mübarek kıldığımız" şeklinde ifade etmektedir. İşte Kur'an'da mübarek diye vasıflanan Mescid-i Aksa'nın çevresi, başta Kudüs olmak üzere diğer Filistin topraklarıdır.

Tarih boyunca çeşitli savaflara, pek çok istila ve fetih hareketlerine şahid olan, semâvî dinlerin doğmasında ve gelişmesinde önemli bir yeri bulunan Filistin, bugün maalesef büyük bir yangın içerisinde ve alev alev yanmaktadır. Şehirler târumar edilip hayâlet şehir hâline dönüştürülmektedir. Medeni(!) dünyanın gözleri önünde kadın, çocuk, yaşlı demeden

katlediliyor. Filistin sokakları tanklarla dolu, her köşe başını Yahudi askerleri tutmuş ve halk sokağa çıkamıyor. Atılan bomba ve roketler sebebiyle binalar harabeye dönmüş, hayat felç olmuş. Özellikle Gazze, vahşi bir ambargo ve kuşatma altında. Yaralıları hastaneye götürecek ambulansların yakıtı dahi yok. İlkel şartlarda binbir zorlukla hastaneye götürülseler dahi, tıbbî ilaç ve gereç imkânsızlığı sebebiyle âcil hastalardan başkasına bakılmıyor. Elektrik ve suyun olmaması bir kenara, insanlar doğal ihtiyaçlarını bile temin etmekten mahrum durumdadır.

Orada yaşanan dram, sadece Filistin halkının dramı değil; alev alev yanan, yıkılıp-dökülüp harabeye çevrilen sadece o topraklar değil; aynı zamanda insanlığın onuru, haysiyeti ve izzetidir.

Mağdur ve mazlum durumdaki Filistin halkı, çağın en gelişmiş silahları ile katliama uğrarken, en acımasız ve dehşet verici olaylar bütün dünya kamuoyunun gözü önünde cereyan ederken, ne hikmetse kimseden bir ses çıkmıyor. Sanki herkesin üzerine ölü toprağı serpilmiş...

İnsan hakları terânelerinin ayyuka çıktığı, hayvan hakları savunucularının bile ortalığı birbirine kattığı çağımızda, dünyanın göbeğinde yaşanan bu insanlık dramına kim "dur" diyecek?

Peki nedir Filistin halkının suçu?

Doğup büyüdükları vatanlarını korumak, mal ve canlarını sapan taşları ile müdâfaa etmeye çalışmak ve ölüm pahasına da olsa yurtları olan bu kutsal yerleri terk etmemek... Suçları ne kadar da büyükmüş...

Üç harem mescidden biri olan Mescidi Aksa üzgün, olanlara ağlıyor!

Siyonist işgalciler tarafından sürekli rahatsız edildiğine, etrafındaki suçsuz, günahsız, mâsum çocukların kollarının kırıldığına ağlıyor. Mazlum ailelerin, bombalarla yıkılan ve harebeye çevrilen evlerine; Mevlâ Teâlâ'nın seçtiği, kudsî tuttuğu bu mâbette, Müslümanların gönül rahatlığı içinde ibâdetlerini yapamadıklarına ağlıyor.

Şöyle geri dönüp tarihin tozlu sayfalarına

baktığımızda; o mübârek topraklar, Müslümanların yönetiminde bulunduğu ve oralara İslâm adâletinin gölgesinin düştüğü dönemlerde, diğer dinlere mensup olanların da tüm hakları korunmuş, onlara gerek maddî, gerekse manevî olarak hiçbir şekilde zarar verilmemiştir. Ama Haçlıların ve Siyonistlerin işgal dönemleri, herkesin mâlumu olduğu üzere kan ve katliam dönemleri olmuştur.

Haçlılar Kudüs'e girdiklerinde, karşılaştıkları herkesi akla hayale gelmez işkencelerle öldürüp kılıçtan geçirdiler, buldukları her şeyi yağmaladılar. Câmilere sığınan masum insanları çolukçocuk, genç-yaşlı demeden katlettiler. Müslümanların ve Yahudilerin kutsal mâbetlerini tahrip ettiler. Şehrin sinagogunda saklanan Yahudileri, sinagogu ateşe verip yaktılar. Bu barbarlık, şehirde öldürecek kimse kalmayınca kadar devam etti.

Haçlı askerlerinin atlarının Kudüs caddelerinde dizlerine kadar kana gömüldükleri, bizzat haçlı komutanlarının hatıralarında geçiyor. İşte bunlardan biri olan Raymund of Aguiles, bu vahşeti şöyle anlatıyordu: "Şehrin sokakları kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu. Öyle ki, yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek dahi çok zordu. Ama bütün bunlar, Sü-

leyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Çünkü orada akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu.”

Araştırmacı Desmond Seward ise, “The Monks of War” (Savaşın Rahipleri) isimli kitabında bu vahşetten şöyle söz ediyordu: “Temmuz 1099'da Kudüs ele geçirildi ve vahşice yağmalandı. Kutsal kentin tüm nüfusu kılıçtan geçirildi; erkek, kadın ve çocuk toplam 70.000 kişi üç gün süren bir soykırıma tabi tutulup katledildiler. Bazı yerlerde askerler ayak bileklerine kadar yükselen kan gölü içinde yürüdüler, öyle ki sokaklarda gezen atlıların üzerlerine kan sıçradı.”

Haçlıların mârifetleri tarih sayfalarında böyle anlatılıyor.

Siyonistler ise, işgalleri döneminde Müslümanlara nasıl kan kusturduklarını tüm dünya görüyor ve biliyor, üstelik bu vahşet hâlen devam ediyor. Orada yaşanan dehşet görüntülerinin kurbanları da maalesef çocuklar, kadınlar, yaşlılar ve mâsum halk...

Oysa Hz. Ömer (Radiyâllâhü Anh) Kudüs'ü fetrettiğinde, diğer dinlerin mensuplarının kutsal mekânlarına, canlarına ve mallarına herhangi bir zarar verilmeyeceğine dair onlara yazılı emân verilmişti.

Tarihi bir vesikadır ki; Hz. Ömer Kudüs şehrine girdiğinde ilk olarak Mescid-i Aksa'nın bulunduğu tepede dua ettikten sonra, Hıristiyanların mâbedini görmek istemiş ve Kıyâmet Kilisesi'ni ziyaret etmişti. Namaz vakti geldiğinde başrahip Hz. Ömer (Radiyâllâhü Anh)a, namazı kendi mâbedlerinde kılmasını teklif etmesine rağmen, O bunu kabul etmemişti. Neden? Şayet orada namaz kılacak olursa, kendisinden sonra Müslümanların orayı câmiye çevirebileceklerini düşünmüştü.

Şimdi, önce yukarıda anlattığımız vahşet olaylarını düşünün, bir de böylesine hassas davranıp, diğer din mensuplarının ibâdethânelerine dahi zarar gelsin istemeyen Hz. Ömer'i düşünün... Bu kutsal şehir şimdiler de, İslâm'ın himâyesine ve adâletine ne kadar da muhtaç...

Peki Ortadoğu'nun yangın yerine çevrilmesi, Filistin'in yakılıp yıkılması, Müslüman kanının oluk gibi akıtılması, tüm bunlar niçin oluyor?

Tabi ki Yahudilerin, “Arz-ı Mev'ud” yani vaad edilmiş topraklar, hayali yüzünden... Onlar “Tanrı'nın seçilmiş kulları” olduklarına ve Arz-ı Mev'ud'un kendilerine vaad edildiğine inanıyorlar. Arz-ı Mev'ud ise; Fırat ile Nil nehri arasını kapsayan topraklardır. Yani Irak, Suriye, Mısır, İran'ın batı kısmı, Türkiye'nin de doğusundan bir bölüm.

Siyonizm'in esas hedefi de, bu toprakları kapsayan büyük İsrail devletini kurmaktır.

Kuran-ı Kerim'e baktığımızda, bize şöyle bir haber veriyor: Mûsa (Aleyhisselâm) kavmine şöyle dedi: **“Ey Kavmim, Allah'ın size takdir ettiği Arz-ı Mukaddes'e girin arkınıza dönmeyin. Yoksa hepiniz nice zararlara uğrayanlardan olursunuz.”** (Mâide: 21)

Bazı müfessirler burada sözü edilen “kutsal toprağın” Kudüs ve çevresi, yani Filistin toprakları olduğunu beyan etmişlerdir. Fakat o devirde orada, güçlü insanların yaşadığı büyük bir devlet olduğu için, İsrâiloğulları peygamberlerini dinlememiş ve o topraklara girmek istememişlerdir. Hatta daha

da ileri gitmişler ve Mûsa (Aleyhisselâm)'a: "Sen ve Rabbin gidip savaşın; biz burada oturacağız" diyerek yalnız bırakmışlardır. (Mâide: 24)

Arz-ı Mev'ud'un değerini idrak edemeyen İsrailoğullarına, Allah o toprakları haram etmiş ve kırk yıl çölde dolaşmış durmuşlardır. Peygamberlerine böylesine sırt çevirip Allah'ın vaad ettiği topraklara, başlarında Mûsa (Aleyhisselâm) varken dahi girmeyenlerin, bu gün, bu vahşet ve zulümle buralara hâkim olmaları mümkün değildir.

Mevlâ Teâla buyuruyor ki: "And olsun ki biz zikir (Tevrat)'dan sonra (Davud'a indirilen) Zebûr'da yazdık ki, 'Arz'a benim sâlih kullarım vâris olur.'" (Enbiyâ: 105)

Evet, yeryüzüne ancak Allah'ın sâlih kulları mirasçı olur, fitne, fesat çıkarırlar değil...

Sâlih kul olmak için de, Müslüman olmak ve Muhammed Mustafa'ya tabi olup, Kur'an'a uymak şarttır. Zîra önceki bütün kutsal kitaplar Kur'an ile nesnedildiği için, Kur'an'a uymadan Allah'ın sâlih kulu olmak mümkün değildir.

Müslim'in Sahîh'inde geçen bir hadîs-i şerîfi de sizlerle paylaşmak istiyorum:

Efendimiz Aleyhisselâtu Vesselam bu hadisi şerifte şöyle buyuruyor: **"Her ağaç ve taş; arkasında saklanan Yahudi'yi, 'Ey Müslim! Ey Allah'ın kulu! burada Yahudi bir kimse var, gel ve onu öldür! diye haber vermedikçe kıyâmet kopmaz. Ancak ğarkad ağacı müstesna."** (Müslim, Fiten: 82, No: 2922)

Bu hadisi şerife rastlayan bir Yahudi, karşılaştığı bir İslâm âlimine soruyor:

- Hadîs kitaplarında sizin Peygamberinizin böyle söylediğine dâir bir hadîs gördüm. Bunu okuyunca çok merak ettim doğrusu. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Çünkü biz dünyanın her tarafına yayılmışız, kimimiz orda kimimiz buradayız, deyince, o İslâm âlimi diyor ki:

- Doğrusunu istersen bu hadîs-i şerîfle ilk karşılaştığım zaman; "acaba bu nasıl mümkün olabilir?" diye, ben de çok merak etmiştim. Zîra senin de dediğin gibi, siz dünyanın her tarafına yayılmışsınız, kiminiz burada kiminiz bir başka yer-

de. Ama ne zaman ki bir şekilde Filistin'de İsrail devletini kurdunuz, işte o zaman bir kez daha anladım ki; benim Peygamberim'in her söylediği Haktır ve gerçektir. Hele siz önce oraya bir toplanın bakalım...

Efendimiz Aleyhisselâtu Vesselâm, Muhbir-i Sâdik'tır. Ne buyurdu ve duyurduysa bu güne kadar hepsi olmuştur, vakti saati gelenlerde olmaya devam edecektir.

Evet kıymetli okurlarım; Unutmayalım ki Mescid-i Aksa sadece Filistinlilere emânet edilmemiştir. Ona sahip çıkmak ve harem mescitlerden biri olan bu kutsal mâbedi korumak, tüm dünya Müslümanlarının ortak görevidir. Bu konuda işgalci Siyonistlerin hilelerine ve oyunlarına dikkat etmemiz, Salahaddîn-i Eyyûbî duyarlılığını gönüllerimize yerleştirmemiz gerekir.

Siyonistlerin Nil'den Fırat'a kadar olan ham hayalleri yüzünden, Müslüman kanı yıllardır Fırat gibi, Nil gibi oluk oluk akıp duruyor. Bu kan artık daha fazla akmamalı. Ortadoğu'yu Müslüman mezarlığına çevirenlere karşı, bütün Müslümanlar bir an önce birleşip yekvücut olmalı ve akan Müslüman kanının her bir damlasının hesabı sorulmalıdır.

Başta Filistin olmak üzere, dünyanın her neresinde mazlum, boynu bükük Müslüman kardeşlerimiz varsa, Mevlâ Teâla hepsine yardım eylesin, vatanlarında emniyet ve huzur içerisinde yaşama imkân ve fırsatları ihsan eylesin. Amin!

Fî Emânillâh!

İslâm Hukûkunda KREDİ KARTI

Kredi kartı sistemini İslâm fıkhi açısından belli bir akit içersine oturtmamız mümkün olsa da, banka ile kart hâmili arasındaki sözleşme metnine baktığımızda, fikhen câiz olmayan birçok anlaşmaların olduğunu görmekteyiz.

Fatih KALENDER
bilgi@arifandergisi.com

Alemlerin Rabbi Allah'a hamd, O'nun peygamberi Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)E, Âl ve Ashabına selâm olsun.

Allah-u Teâlâ hazretleri bazı hükümleri Kur'an ayetleri ile beyan ederken, bazılarını da Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)in lisaniyla beyan etmiş; birçok mesele hakkında ise sarâhaten ayet ve hadîs getirmeyip müçtehitlerin o hükme ulaşabilmeleri için belli başlı emâreler ve yollar hazırlamıştır¹. Şüphesiz bunda birçok hikmetler vardır. Bizler müçtehid olmadığımız için, hakkında kesin âyet ve hadis bulunmayan, evvelki âlimlerimizin de hakkında ifade edilen belli başlı görüşlerinin olmadığı, bâhusus yeni meseleler hakkında, ilmine ve takvasına güvendiğimiz âlimlerimizin görüşlerine müracaat edip konu hakkındaki mütâlaalarını alarak meseleleri

değerlendirmemiz gerekmektedir.

Bu ay ki meselemiz de, hakkında birçok makaleler yazılan, bazılarının "külli olarak haramdır, yaklaşılmaması gerekir" dediği, bazılarının da bunun aksine "herhangi bir problem yoktur" dediği, bazılarının ise her iki görüşün ortasında bir yol izleyerek "belli başlı işlemler yapılırsa haram, yapılmadığı takdirde de helâl" dedikleri "kredi kartı sistemi"ni ele alıp, gücümüz nispetince âlimlerimizin görüşleri ışığında, sizlere ifade etmeye gayret edeceğiz. Şüphesiz muvaffakiyet Allah'tandır.

Meselemizin dini boyutunu daha iyi tetkik edebilmemiz için, günümüz şartlarında kredi kartlarının hangi minval üzere olduğu ve işleyiş tarzlarının neler olduğunu şüphesiz bilmemiz gerekir. Bundan dolayı öncelikle kredi kartının tanımı, oluşumu ve günümüzdeki seyirini inceleyeceğiz; daha sonra da dini boyutunu inceleyebilmemiz için İslâm Hukukçularının bu sistemi, fıkihta hangi

başlık adı altında ele aldıklarını ve yaptıkları değerlendirmeleri inceleyeceğiz.

İnsanlığın, ekonomide klasik ödeme aracı olarak kullandığı evrensel değer ölçüsü hiç şüphesiz paradır. Bununla birlikte, dünya ekonomi sistemleri paraya alternatif olarak, çeşitli ödeme araçları geliştirmişlerdir. Bâhusus “çek” yakın tarihimizde en modern yol olarak görülmüş; ancak hesap sahibinin bankada parasının olmaması ve çeki veren bankanın bu karşılığı taahhüt etmemesinden dolayı birtakım sıkıntılar olmuştur. Bankacılık sektörünün ve teknolojinin hızla gelişimi sonucu olarak da kredi kartı kullanımı başlamış; hatta günümüz dünyasında nakit kullanımından daha fazla olmuştur. Nitekim Türkiye’de kredi kartı kullanımının 28 milyonu aştığı da, ekonomi haberlerinde dile getirilmektedir.

Memleketimize, 1968 tarihinde ilk giren kredi kartı “diners club”, peşinden de Türk Ekspres Havacılık Limited Şirketi’yle beraber “American Express” kartları, 1975 yılından sonra da “eurocart”, “master card” ve “Access” kredi kartları olmuştur. 1980li yıllarda bankaların kredi kartı uygulamalarına başladığı, 1984 yılında da “Visa”nın Türkiye ofisini açmasıyla daha fazla yayıldığı, 1987’de de ATM dediğimiz elektronik veznelerin açılmasıyla, günümüz kredi kart sisteminin oluştuğunu ekonomi eserlerinde görmekteyiz.

Oluşum ve kullanım mahiyetleri itibarıyla birçok banka kartları mevcuttur. Bu kartları genel olarak üç başlık altında değerlendirmemiz mümkündür.

1- Ödeme kartları (Charge Card): Alışveriş kolaylığı sağlayan fakat kredi özelliği olmayan borçlandırma kartları. Bu tip kartlar, bankadan nakit çekme özelliğinin hâricinde klasik kredi kartlarında var olan özelliklere sahiptir; yani bu kart hâmilisi, kartı veren banka ile yapmış olduğu sözleşme doğrultusunda, anlaşmalı mağazalarda nakit taşımaksızın alışveriş yapabilir.

2- Debit Cart: Hesaba doğrudan borç geçilmesini ve alışveriş kolaylığını sağlayan hesaba erişim kartları. Bu tip kartlar müşterinin alacaklı cari hesabı üzerinden çalışır. Zamanımızda bu kartlar çoğunlukla müşterinin bankadaki parasını şubeye uğramadan çekebilmek için kullanılmaktadır. Lâkin bu kartlar asıl işleyiş itibarıyla alışverişlerde kullanılabilen ve bu kart ile yapılan harcamalar bankaya ulaştığında hesap bakiyesinden bu tutar düşmektedir. Bu kartlara; Transfer kartları, Hesaba erişim kartları ya da daha genel olarak Banka kartları gibi tabirler de kullanılmaktadır.

3- Credit Cart: Alışveriş kolaylığı sağlayan, nakit olma özelliğinin yanı sıra kredi kullanma (yani banka-

dan nakit çekme) imkânı da sağlayan kredi kartları. Bu tip kartlar 1. ve 2. kısımdaki kartlar gibi alışveriş yapma özelliğine sahip olduğu gibi, ekstra olarak bankadan nakit çekme özelliğine de sahiptir. Köşemizde, fikhî boyutunu inceleyeceğimiz mesele, bu üçüncü kısım olan kredi kartları olacaktır. Birinci kısımdan olan Ödeme kartları-Charge Card değerlendirilmesi de meselemizin zımında ele alınıp fikhî sonucuna gidilecektir.

İkinci kısım olan Debit Cart ise, müşterinin bankadaki parasını yönlendirme (çekme veya bir başka yere transfer etme) için kullanıldığı; nakit çekme veya kredilenme gibi işlemlerin yapılamaması, bankadaki hesabı kadar işlem yapabilme imkânı sağladığı için fikhî olarak bir sıkıntı arz etmediği kanaatindeyiz. Ancak, faizci kurumlarla -mecbur kılan bir gerekçe olmaksızın- mübah olan işlemleri bile yapmamak suretiyle bir çeşit tavır koymanın, dînî ve ahlâkî bir ödev olduğunu ve bu tip müesseselerle yapılan işlemlerin bunlara pîrim vermek olduğunu da göz ardı etmemek gerekir.

Kredi kartının tanımı:

En genel anlamıyla kredi kartı, hak sahibi kişiye, yani yetkili kart hamiline açılmış, potansiyel bir kredi olarak nitelendirilebilir. Aynı zamanda kredi kartı, nakit ödeme yapılmaksızın belli bir malı satın alma veya sunulan bir hizmeti edinme imkânını da veren bir ödeme aracı olarak da tanımlanabilir².

Uluslararası alanda beş büyük kredi kartı kuruluşu vardır. Bunların en önemli ve ülkemizde de en yaygın olanları “Visa ve Mastercard”tır. Bu kuruluşlarla anlaşma yapmayan firmalar kredi kartı çıkaramazlar. Bankalar veya kredi kartı çıkaracak kuruluşlar, bu uluslararası firmalara çeşitli miktarda ücretler ödemek zorundadırlar. Kredi kartı sisteminde; kredi kartını çıkaran kurum, üye işyeri ve kart hâmilisi olmak üzere üç taraf mevcuttur ve bunlar arasında değişik sözleşme ilişkileri vardır. Ancak bu üç taraflı sistem daha ince tetkik edildiğinde diğer tarafların da sisteme katılımlarıyla beş taraflı sistem olduğu anlaşılmaktadır. Bu sistemin tarafları: 1-Lisans veren kredi kartı kuruluşu (Visa, MasterCard) gibi. 2-Lisans alan ve kart pazarlamasını yapan banka. 3-İşyeri ile üye işyeri sözleşmesini imzalamış bulunan banka (bu yukarıdaki banka veya başka bir banka da olabilir.) 4-Yetkili bir bankadan kredi kartını alan kart hamilisi. 5- Üye işyeri sözleşmesini bir banka ile imzalayan ve kart hamilinin kartını kendi işyerinde kabul eden üye işyeri³.

Meselemizi günümüzde de yaygın olduğu şekliyle üç taraflı sistem olarak ele alıp değerlendirmesini

yapmaya gayret edeceğiz. Kredi kartını kullanarak alışveriş yapan kart hamili, kartı veren bankaya borçlanmaktadır. Genel uygulamada banka 30'ar günlük dönemlerde hesap kesimi yapar ve bu dönem boyunca kartla yapılan harcamaları "ekstre" dediğimiz hesap bildirim cetveli ile kart hamiline bildirir. Cetvelde bildirilen borç için banka, kart hamiline yaklaşık 10 günlük ödeme süresi tanır. Bu süre sonunda ödenmeyen borç için günlük gecikme faizi işletir.

Ülkemizde kredi kartlarına dair her türlü faaliyet BDDK (Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu) tarafından denetlenip, tüm banka ve finans kurumları tarafından verilen kartların faiz oranları ve faiz hesaplama yöntemleri bu kurumun resmi internet sitesi olan "www.bddk.org.tr/bankabilgileri/kredibilgileri.aspx"de güncel olarak yayınlanmaktadır⁴.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi; üç taraflı kredi kartı sisteminde, kartı çıkaran veya hizmete sunan banka ile, kart hamili, bir de anlaşmalı dükkân sahipleri vardır. Kartı hizmete sunan banka ile kart hamili arasında bir kredi kartı sözleşmesi olduğu gibi, banka ile pos cihazı bulunan üye işyeri arasında da, işyeri sözleşmesi mevcuttur. Bu durumda banka her iki sözleşmede taraf olmaktadır. Ancak meselemiz, kredi kartının kullanımı olduğu için banka ile kart hamili arasındaki sözleşmeyi irdeleyip, İslâm fihhinde hangi konuya girdiğine bakacağız. Banka ile pos cihazı bulunan üye işyeri arasındaki işyeri sözleşmesi ise pos cihazlarının kullanımıyla alâkalı olduğundan, bu meseleyi nasip olursa başka bir yazımızda ele alırız.

Kredi kart sisteminin fıkhîta hangi akit türüne girdiği hakkında günümüz âlimleri arasında farklı mütâlaalar olmuştur. Bazıları bu akdi üçlü kefâlet olarak değerlendirmişlerdir. Bu itibarla banka, kart hamiline "Bu kartla yapacağın tüm alışverişlere muayyen bir limite kadar kefilim"; işyerine de, "Benim kartımla alışveriş yapmak isteyenlere muayyen bir limite kadar izin ver, kart hâmillerinin yaptığı alışverişlerinin ödemesi benim üzerimedir yani kefilim", demiş oluyor. Bu itibarla banka burada alıcı veya satıcı olmuş olmaz yukarıdaki ifade doğrultusunda kefil konumunda olmuş olur. Bu mülahaza ile bakacak olursak, kredi kartı sisteminin caiz olup olmama meselesini, İslâm fıkhına göre kefâlet meselesine göz atarak anlayabiliriz. Kefâlet: Kefâletün bi'n-nefis, kefâletün bi'z-zaman ve kefâletün bi'l-mal olmak üzere üç kısma ayrılır⁵. Ancak meselemiz bu kısımların birinci ve ikinci kısımlarıyla alâkalı olmadığı için araştırmamızı üçüncü kısım olan "kefâletü'n bi'l-mal" meselesi üzerine sürdüreceğiz. Ve kefâlet ifadesi kullanıldığında bu üçüncü kısım kastedilecektir.

Fıkhîta kefâlet: Bir yükümlülüğün bir başkasının yükümlülüğüne ilhâkı manasındadır⁶. Daha açık bir ifadeyle; Bir kimse zatını, bir başkasının zatına katıp onun hakkında lâzım gelen sorumluluğu kendisine de iltizam etmeyi üstlenmesine kefalet denir⁷. Kefalet akdini, kredi kartı sistemiyle mukayese yaparak inceleyen günümüz âlimleri belli başlı yerlerde sıkıntılar olduğunu ifade ederek bu sıkıntıları şu şekilde sıralıyorlar:

*Kefâlet akdinde kefil olan kimse bu kefaletine binaen hiçbir ücret talep edemez. Zira kefâlet, teberru akdidir⁸, karşılığında ücret almak caiz değildir⁹. Hâlbuki kartı veren bankalar, kart hamilinden belli başlı ücretler almaktadırlar. Ancak bu sıkıntıya cevaben, "bankanın aldığı bu ücret, kefâlet ücreti değil kart ücretidir" diye yorumlayanlar da olmuştur.

*Kefâlet sözleşmesinde satıcı, yani alacaklı olan kimse, alacağını hem asıl borçludan hem de kefilden isteyebilir¹⁰. Hâlbuki kredi kartıyla satış yapan bir satıcının tek muhatabı banka, yani kartını kendisine veren kurumdur.

*Kefil, borcu ödemedenden kefil olduğu kişiden bir şey isteyemez¹¹. Hâlbuki banka, işyeri ile yaptığı sözleşmeye göre, müşterinin hesap kesim tarihine yakın yaptığı alışverişlerin bedelini ödemedenden, kart hâmilinden, yani kefil olduğu kişiden parayı tahsil eder.

Bazı muâsır âlimler de kredi kartı akdini, İslâm fıkhındaki havale akdi olarak değerlendirmişlerdir. Havale; kişinin zimmetindeki borcu, başka zimmete nakletmeye derler¹². Bu görüşe göre; kartı veren banka,

kart hamiline, "yapacağın alışverişlerden doğacak olan borcunu bana havale et, ben ödeyeceğim" demektedir. Bankanın, anlaşmış olduğu işyerine de aralarındaki sözleşme doğrultusunda, "bu havaleyi kabul et" demiştir. Havaleyi kredi kartı sistemiyle mukayese yaparak inceleyen bazı İslâm hukukçuları, kefâlet bahsinde de olduğu gibi belli başlı yerlerde problemler çıktığını ifade etmişlerdir. Kısaca bunları ifade etmek gerekirse şu şekilde sıralayabiliriz:

Havale akdinin sıhhat şartlarından bir tanesi de "muhalun bih" dediğimiz havale edilen borcun miktarının malum olmasıdır¹³. Dolayısıyla ileride doğacak olan borç fil-vaki borç olmadığından havale sahih değildir¹⁴. Ancak kredi kartı sistemi ile alışveriş işleyişini tetkik edince, kart hâmilinin, bankaya havale ettiği borcun havale esnasında malum olduğu anlaşılmaktadır. Şöyle ki kart hâmilisi, anlaşmalı dükkândan alışveriş yaparken kartını pos cihazından geçirir. Pos cihazıyla banka arasında o anda iletişim kurulmasıyla borcun miktarı banka tarafından malum hale gelir, onay vermek suretiyle de o anda havale oluşur. Görüldüğü gibi havale esnasında havale edilecek borcun miktarı, hem havale eden kart hâmilisi tarafından, hem de havaleyi kabul eden banka tarafından malum oluyor. Havalede, ücret almak her ne kadar sakıncalı da olsa, kredi kart sistemindeki bankanın aldığı ücreti kefâlet bahsinde de geçtiği gibi, havale ücreti olarak değil de kart ücreti veya masraf olarak değerlendirmemiz mümkündür.

Günümüz bazı İslâm hukukçuları da, kredi kartı sözleşmesinin hem havale hem de kefâlet akdini bünyesinde barındırdığını ifade etmektedirler. Bu itibarla kredi kartıyla mal alımına kadar kefâlet, mal alımından ödemeye kadar da havaledir. Yani banka kart hamiline ve anlaşmalı alışveriş merkezlerine, "kart hamilinin yaptığı alışverişlere kefilim, ödemeyi bana havale edin" demiş olur.

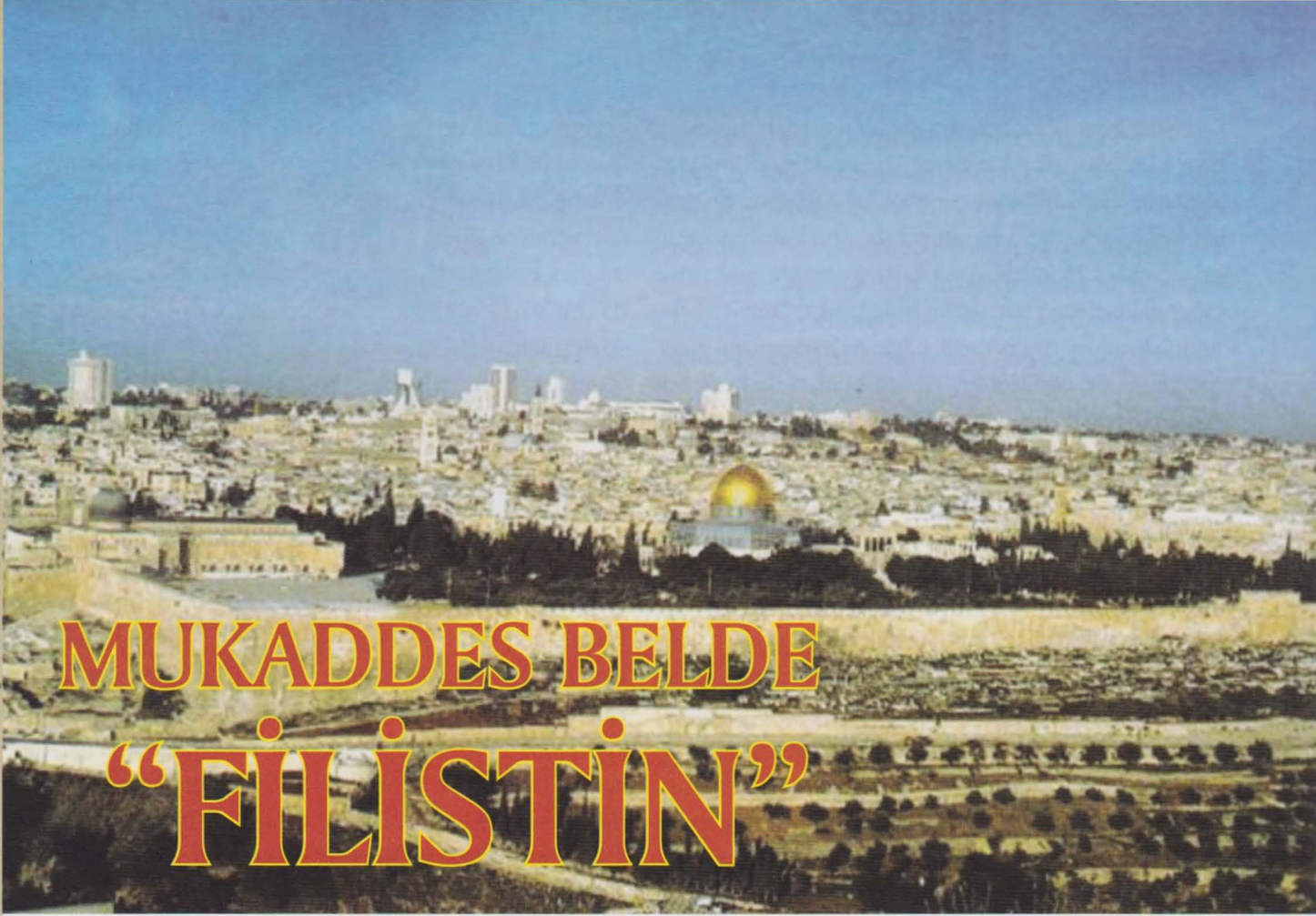
Kredi kart sisteminin İslâm fıkhı açısından belli bir akit içersine oturtmamız mümkün olsa da, banka ile kart hamili arasındaki sözleşme metnine baktığımızda fıkhen caiz olmayan birçok anlaşmaların olduğunu görmekteyiz. Bunların en bâriz olanı, sözleşmelerin 8. maddesi olan, yerine göre temerrüt yerine göre de nema faizinin verilmesini taahhüt etmektir. Yani banka, kart sözleşmelerinde taksitlendirme veya borcu geciktirme üzerine açık bir şekilde faiz alacağını ifade etmiş, kart hâmilisi de bu sözleşmeyi imzalayarak faiz vereceği üzerine akdetmiştir. Aynı zamanda, nakit

çekme durumunda da faiz vereceğini kabullenmiş ve akdi bunun üzerine yapmıştır. Her ne kadar borcunun ödeme zamanını geciktirmese de, nakit çekmeyerek faiz vermese de bu akde imza atmıştır. Ve kredi kartını her kullanımda da her ne kadar sarahaten olmasa da, bu sözleşmeyi zimnen tazelemektedir. Ancak bu sözleşmenin haram olması kart ile alınacak malı haram yapmaz, her ne kadar bu anlaşma faiz anlaşması olsa bile. Netice olarak yazımızın başında da ifade ettiğimiz gibi, faizci kurumlarla mübah olan işlemleri bile yapmak doğru olmadığı göz önünde tutulacak olursa, kredi kartı gibi meşruluğu tartışılan bir işlemi faizci bir kurum ile yapmaktan kaçınmak kanaatimizce dini ve ahlâki görevimizdir. Faizsiz Finans kurumlarının kredi kart sisteminde, yukarıdaki sistemden farklı olarak borcun zamanında ödenmemesi durumunda, murâbaha kârı adı altında aylık bir oranda kâr koymakta veya kurumuna göre döviz kur farkını almaktadırlar. Fikhî açıdan bu mesele de birçok tartışmaları getirmektedir; ancak köşemizde bize tanınan sayfayı aşmamak için bu tartışmalara girmeyeceğiz. Sonuç olarak finans kurumlarının verdiği kredi kartlarının sözleşmelerinde faiz ve nakit çekme işlemi yok ise, ödeme geciktirildiğinde herhangi bir fazlalık alınmıyor, sadece paranın değer kaybetme durumunda -ki bu meselede haddi zatında ihtilafı bir meseledir- değer kaybını, farklı cinsten alıyorsa, günümüz âlimlerinin birçoğu bu tip kredi kartına izin vermişlerdir. Helâl belli, haram bellidir, aralarında ise şüpheli işler vardır. Efendimiz sallâlahü aleyhi ve selemin de buyurduğu gibi Müslümana yakışan elbette şüpheli işlerden kaçınmasıdır.

Selâm ve muhabbetle...

DİPNOTLAR

- 1 - Mesadiru't-Teşrii'l-İslâmî, Abdulvahhab Hallaf, S: 8-9
- 2 - Tüketicinin korunması hakkındaki kanun çerçevesinde kredi kartları. Yard. Doç. Dr. Şebnem AKİPEK
- 3 - Yeni Düzenlemeler Işığında Kredi kartları, Murat Nokay, www.turkhukuksitesi.com
- 4 - Bu kurumun oluşumu ve işleyişi hakkındaki bilgi için bak: www.bddk.org.tr
- 5 - Fethü'l-Kadir, Kitabü'l-Kefale
- 6 - Fethü Babi'l-İnaye Şerhü'l-Vikaye.
- 7 - Elmalılı M. Hamdi Yazır, Fıkıh İstılahları Kamusu c:3 s:212
- 8 - Tebyinü'l-Hakaik, Beyü'l-Fasit; Lisanü'l-Hükkam fi Marifeti'l-Ahkam, Faslu'r-Rabi, fi'l Vekale vel Kefale
- 9 - El-Mevsuatu'l-Fikhyyeti'l-Müeyyire, c:1, s:401
- 10 - Kavaidü'l-Usul ve'l-Furu li Süleyman Kırkağacı, s:18
- 11 - El-Lubab fi Şerhi'l-Kitap, c:2, s:157
- 12 - Tebyinü'l-Hakaik, Kitabü'l-Havale.
- 13 - El Bahru'r-Raik, Kitabü'l-Havale.
- 14 - Bedaiu's-Sanai, Kitabü'l-Havale.

MUKADDES BELDE “FİLİSTİN”

Filistinli kardeşlerimizin terörist İsraililer tarafından nasıl şehid edildiklerini, küçük yavruları, hissiz, vicdanı kurumuş, gözü dönmüş, dünün peygamber katili kavmi gibi nasıl öldürdüklerini dünya âlem görüyor değil mi? Sahi, tatil için uçaklar dolusu eşyayla dünyayı dolaşan arap liderler bu durum karşısında ne yapıyorlar? Koskocaman bir hiç!..

Ömer DÖNGELOĞLU
www.omerdongelolu.net

Sevgili dostlar! Bir yazımızda daha sizlerle beraber olmanın şerefini bizlere bahşeden kâinatın sahibi, âlemlerin rabbi Cenâb-ı Hakka sonsuz hamd-ü senalar olsun. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)e, tüm Peygamberlerimize, Ehli Beyte, sahabe-i Güzin Hazerâtına ve cümle müminlere salâtü selâm olsun.

Belki yüzlerce peygambere şahid olmuş toprakları anlatmak biliyorum ki hem zor, hem kolay bir durumdur. Bunu yazmak zordur çünkü o mübarek ve mümtaz simaları lâıykı vechiyle anlatmak ve yazmaktan aciz, kırık dökük bir hayatın sahibiyiz. Ne anlatsak o mübarek efendilerimizi anlatmış olmayacağız. Öte taraftan bunu yazmak kolaydır zira bizim halimize o kadar benzeyen haller ve kişiler var ki, nereden başlasanız birkaç yazı çıkarırsınız.

O kadar ihanetler ve cinayetler işlenmiş ki, her biri ayrı birer destan olur.

Ne garib değil mi? Bu topraklarda Hz. Musa (Aleyhisselam)a “Sen git de rabbinle beraber firavunu yen öyle gel, o zaman sana ve tebliğ ettiğin dinine iman ederiz” dediler. Bir peygamber düşünün, nice mucizelerle gelmiş ve rabbi tarafından desteklenmiş ama, her şeyi gördükleri halde tıpkı Hz. Yakub'un oğlu Hz. Yusuf'u kuyuya atan hayırsız oğulları gibi, yüzlerce peygamberle alay etmişler. Neler görmüş o mukaddes ve etrafı mübarek kılınmış topraklar.

Hatırlayın Hz. Zekeriyya (Aleyhisselam)'ı ve oğlu Hz. Yahya (Aleyhisselam)'ı şehid eden zalim ve azgın topluluğu da yine bu topraklar görmüştü. Bir toplum bir peygamberi niye öldürür ki sahi? Ne kötülüğü dokunmuştur o mübarek şahsın onlara? Dünyaya gelişi bile Kur'an'da büyük bir ibret ve mucize

olarak anlatılan Hz. Yahya (*Aleyhisselam*) gibi tertemiz bir hayatın sahibi niçin idam edilir. Hâşa bu gibi Allah'ın peygamberi nice mübarek kimseler ne hırsızlık etmişler, ne kan dökmüşler, ne kavga çıkarmışlar, ne içinde buldukları halkın namusuna göz dikmişler, ne de onlara dünya ve ahirette zarar getirecek bir şey söylemişlerdir.

Hz. İsa (*Aleyhisselam*)'a ihanet eden Yehuda da, ne tuhaftır ki yine bu toprağın çocuğudur. Ama kudret ve kuvvet sahibi Rabbimiz onu Hz. İsa (*Aleyhisselam*) kılığına sokmuş, Hz. İsa zannederek o münafığı çarmığa germişlerdir. Ama Hz. İsa'ya da neler çektirmişler.

Ya Hz. Meryem annemize ettiklerine ne dersiniz? Allah' a adanmış kul Hz. Meryem annemiz mucize olarak Hz. İsa (*Aleyhisselam*)'ı Rabbimizin emri gereği babasız olarak dünyaya getirdiğinde ona hâşa zina iftirası atanları da yine bu topraklar görmüştü.

Ne zor bir durum değil mi? Tertemiz kul Hz. Meryem, Mevlâ Teâlâ'nın imtihanı gereği bir oğul doğurmuş, ama onu içinde bulunduğu halk incitmişler ve üzmüşlerdir. Bir zamanlar en çok hürmet edip saygı duydukları Hz. Meryem'e gönül yaralayan acı sözler söylemişlerdir. Oysa mübarek kitabımız Hz. Kur'an yüzyıllar sonra Hz. Meryem'e atılan iftirayı ortaya koymuş ve onu tertemiz bir kul olarak bizlere tanıtmıştır. Ve bizlerde hamdolsun ki Kur'an'ın sözüne ve haberine iman etmişizdir.

Mîrac ve İsrâ hadisesiyle sevgili Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Selem*)'inde hayatında köşe taşı bir yeri olan bu topraklar, nihayet asırlarca evvel Afrikalı köle kadın Hacer annemizle üzülerak Hicaz tarafına yolcu ettiği Hz. İbrahim'in oğlu Hz. İsmail'in soyundan gelen âlemlerin efendisi Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhü Aleyhi ve Selem*)'e de kucak açma şerefine ermiştir. Kim bilir Resulullah Efendimiz üzerinde bulunurken ne kadar sevinmiştir Filistin toprakları. İsrâ sûresinin başın da zikredilen mübarek belde Kudüs, her Müslüman için mühim bir yere sahiptir. Zira o belde bizim ilk kiblemizdir. Resulullah Efendimiz

ve sahabeyi kiram hazerâtı, hicretin ikinci yılına kadar Kudüs'e yönelerek namazlarını kıldılar.

Sevgili Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Selem*)'de oradan miraca yükseltildi. Yani sevgili eşi Hz. Hatice annemizi, Mekke'de kendisine en çok sahip çıkan akrabası Ebu Talib'i kaybetmiş, Taif'de taşlanmış, adeta yüreği yaralı Resulullah'ı teselli ve destek için Rabbimizin katına çıkarıldığı mekan ve zaman bizim için kıyâmete kadar çok müstesna bir değere sahip olacaktır.

Aziz kardeşlerim! İçimizde kıyamete kadar Mescid-i Aksa - Kudüs ve Mîrac bilinci hep diri kalmalıdır.

Bugün o mübarek topraklarda Filistinli kardeşlerimizin terörist İsraililer tarafından nasıl şehid edildiklerini hemen her gün televizyonlardan seyrediyoruz. Küçücük yavruları, 5 aylık bebekleri bile hissiz, vicdanı kurumuş, gözü dönmüş, dünün peygamber katili kavim gibi öldürdüklerini dünya alem görüyor değil mi? Sahi tatil için uçaklar dolusu eşyayla dünyayı dolaşan arap liderler bu durum karşısında ne yapıyorlar? Koskocaman bir hiç!

Seksen yaşındaki Şeyh Ahmed Yasin'i sabah namazı çıkışında, tekerlekli sandalyede hayatını devam ettiren savunmasız ve bir engelli insana helikopterden füze saldırısı düzenleyen İsraili katil sürülerine kim sesini çıkarabildi? Ne garib değil mi bir kediyi döven insanı tv de görünce hayvan sever dernekleri tepki olarak sokaklara çıkıp eylemler yapıyorlar ki bu doğrudur, yapılmalıdır. Onları eleştiri için yazmıyorum bilakis tebrik ve takdir ediyorum. Hayvan haklarını savunmada da en önde biz olmalıydık. Çünkü örnek insan Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhu Aleyhi ve Selem*) Efendimiz devesine fazla yük yüklediği için sahabeyi ikaz etmiş ve zavallı hayvanın hakkını savunmuştur.

Ahhh canım Peygamberim maalesef seni tam anlayamadık! Ah bir anlayabilseydik böyle mi olurdu halimiz?

Lütfen Filistin davasını gündeminizden düşürme-

yin. Yazı yazın, çizin, resmedin. Unutmayın ki katiller bu tür cinayetlerinin gündeme taşınmasından rahatsız olurlar, zira ilerde belki biri çıkar hesap sorar o katillerden diye. Bütün dünya sussun ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davransın isterler. Gündem eğlence, spor, magazin, film, dizi olsun isterler. Ama siz tarihe not düşün, torunlarınıza bile aktarın o mübarek toprakların nasıl işgal ve talan edildiğini, unutturmayın. Usül ve üslubumuz kan ve kavgaya değil barış ve sevgi olmalıdır. Buradan sakın tüm Yahudiler ya da İsraililer katildir, kötüdür sonucu çıkmasın, elbette bu tür cinayet ve kan dökücüleri onaylamayan insaf ve vicdan sahibi Yahudi ve İsraililer de vardır. Sözlerimiz sadece sahibinedir. Kaldı ki dinimizde ırkçılık yoktur. Hiç kimse soyundan dolayı suçlu ya da günahkar da değildir, diğer insanlardan üstün de değildir. İspanya'da Yahudiler yok edilirken topraklarında Yahudilere kucak açan aziz milletimiz, yani Osmanlı devleti olmuştur. Ve bizler yüzyıllarca huzur içinde beraberce yaşamışızdır. Halbuki daha 50-60 yıl kadar önce Hitler tarafından insanlık dışı muameleye uğramış bir milletin çocukları olan İsraililerin, bugün Filistinli Müslümanlara yaptığı insanlık dışı muameleyi izah etmek ve anlamak mümkün değildir. Hitler yapınca kötü de, İsraililer savunmasız insanlara katliam yapınca iyi mi yani? Her türlü nükleer çalışmaları İran yapınca dünya barışına tehdit görüp, İsrail yapınca kendi güvenliği için lâzım görmek ne acaip bir şey değil mi? Bugün gücün karşısında susan insanlığın ortak vicdanı, bir gün bununda mantığını mutlaka soracaktır bence. Ebrehe'lerin karşısına nasıl Ebabiller çıktıysa; nice peygamberlere analık yapmış o mübarek topraklarda bir gün kalbinden bir Selehaddin-i Eyyûbi daha çıkarır ümidi ve duâsi içerisindeyim.

Bu vesileyle başta Filistin, Çeçenistan, Irak, Doğu Türkistan olmak üzere, içimizi sızlatan mazlum topraklarda huzurun hakim olacağı günlerin ve dünya insanlığının ve oraların insanının da huzurla, barış içinde yaşayacağı günlerin en kısa zamanda gelmesi duâsıyla, hepinizi en emin olan kainatın sahibine emanet ederim.

Selâm ve duâlarımla...

Filistin Meselesi, bütün dünya Müslümanları'nın sorunudur.

Filistin meselesi; İslam dünyası ile batılı emperyalistlerin bölgeye biçtiği konum arasındaki bir çekişmedir. Bu yönüyle sadece Filistinlileri bağlamıyor. Yani Filistin halkı bugün tümüyle; "biz artık direnişi bıraktık" dese bile, İslam dünyası, Kudüs için bu davayı sürdürmek gibi bir farz ile karşı karşıya.

Arifan Araştırma
bilgi@arifandergisi.com

ARİFAN: Filistin meselesi deyince ne anlamalıyız ve bugün oradaki durum nedir?

BÜLENT YILDIRIM: Filistin meselesini tanımlarken nereden baktığımız önemlidir. İşgal açısından baktığımızda, Filistin meselesi; Müslüman Filistin halkının topraklarının elinden alınması ve yerine Yahudi yerleşimcilerin getirilerek, İsrail isimli bir rejim altında yerleştirilmesi diyebiliriz. Emperyalist politikalar açısından baktığımızda Filistin meselesi; Batıların bölgeye müdahalesi konusunda ellerinde bulundurdukları bir anahtar. İsrail açısından bir baş ağrısı. İslam dünyası açısından ise; Müslümanların kutsal mekânlarının Siyonist çizme altında ezilmesi, mazlum Filistin halkının özgürlüğü meselesidir.

ARİFAN: Filistin meselesi, bazı çev-

relerin iddia ettiği gibi Arap - İsrail sorunu mu, yoksa bütün dünya Müslümanlarının sorunu mudur?

BÜLENT YILDIRIM: Arap - İsrail sorunu olsa idi, şimdiye kadar çoktan çözümlenmiş olurdu. Çünkü dünyada iki ulus ya da devlet arasında yaşanıp, şu ana kadar çözümlenmemiş bir siyasi kriz yoktur. Filistin meselesi; İslam dünyası ile batılı emperyalistlerin bölgeye biçtiği konum arasındaki bir çekişmedir. Bu yönüyle sadece Filistinlileri bağlamıyor. Yani Filistin halkı bugün tümüyle; "biz artık direnişi bıraktık" dese bile, İslam dünyası Kudüs için bu davayı sürdürmek gibi bir farz ile karşı karşıya.

ARİFAN: Filistin meselesinin İslâm ümmeti açısından önemi nedir?

BÜLENT YILDIRIM: Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi sorun sadece Filistinlileri ilgilendirmiyor. Çünkü Mekke'ye nisbetle daha fazla peygamberin adımladı-

ğı bir yer olan Kudüs, tevhid mücadelesine şahitlik yapmış en kutsal kentlerden biri. İlk kıblemiz ve tevhidî geleneğin merkez üslerinden. Diğer yandan, Batılılar ile Müslümanlar arasındaki temas noktalarından biri olan Filistin; peygamberlerin tevhidî mirasının temsilcisi olan Müslümanlar ile, peygamber katletmiş olan Yahudiliğin mücadele sahası durumundadır.

ARİFAN: İHH Filistin halkı için bugüne kadar neler yaptı ve bundan sonra neler yapacak?

BÜLENT YILDIRIM: İHH'nın kuruluş felsefesinde Filistin, en önemli unsurlardan biridir. Bugüne kadar, eğitim, sağlık ve âcil yardım alanlarında sayısız destek yapılmıştır. Bunun yanı sıra, siyasi destek, motivasyon desteği ve yetimlere sahip çıkmak gibi, onların yalnız olmadığını gösteren dayanışma çalışmaları yapılmıştır. Hâlen onlarca projemiz, Filistinli kardeşlerimizin yaralarını sarmaya çalışmaktadır. Bu açıdan Filistin'e, Türkiye'li Müslümanlar adına ulaştırılmış olan yardımları, maddî değeriyle ifade etmek yerine; Filistinli kardeşlerimiz üzerinde oluşturmuş olduğu mânevî anlam açısından değerlendirmek gerektiğini vurgulamak gerekiyor.

ARİFAN: Filistin sorunu sizce nasıl çözülür?

BÜLENT YILDIRIM: İşgal biter ve topraklarından atılmış olan 4 milyondan fazla Filistinli göçmen ülkelerine dönerse, sorunun büyük bölümü sona erer.

ARİFAN: Bugün Filistin'de tarifsiz acılar yaşanıyor. Filistin'le İsrail arasında barış ümidi var mı. Bu acılar, bu savaş sizce ne zaman biter?

BÜLENT YILDIRIM: Barışı nasıl tanımladığımızı bağlı. Eğer barıştan kastımız, Amerika ve İsrail'in istediği; "Filistinli Müslümanların ikinci sınıf vatandaşlar" olarak bağımsızlık kazanacağı bir siyasi barış ise, bunun gerçekleşmesi Batılılar açısından kolay. Ama barıştan kastınız; her hak sahibinin, hakkını alması ise bu mümkün değil. Çünkü Filistinlilerin hakkı olan kendi topraklarına yeniden dönmek, Kudüs'ün Müslümanlara yeniden geri verilmesi, hapisteki 10 binden fazla siyasi mahkûmun serbest bırakılması gibi unsurlar olmadan bir barış mümkün değil. İsrail ise bunları kabul etmediği için gerilim devam ediyor.

ARİFAN: Mazlum ve mağdur durumdaki Filistinli Müslüman kardeşlerimizin Türk halkından beklentileri neler, onlar için ne yapabiliriz?

BÜLENT YILDIRIM: Türkiye'li Müslümanlar olarak, Filistinlilere en büyük desteğimiz; öncelikle duâlarımızdan onları eksik etmemek. Hem İsrail'e karşı, hem de kendi aralarındaki sorunların Müslümanlar lehine çözümlenmesi için duâ önemli. Yine hepimizin yapabileceği hususlardan biri; Filistin sorunu başta olmak üzere, Müslümanlar üzerine oynanan tüm oyunları boşa çıkarmak üzere, neler döndüğünü öğrenmektir. Sonra bölgedeki kardeşlerimize yardımlarımızı gönderebiliriz.

ARİFAN: Son olarak neler söylemek istersiniz?

BÜLENT YILDIRIM: Duâlarınızı eksik etmeyiniz.

ARİFAN: Bu söyleşi için çok teşekkür ederiz. Rabbim çalışmalarınızda inâyet buyurup muvaffâkiyetler ihsan eylesin.

İSMAİL HANIYE'NİN TÜRKİYE'YE MEKTUBU

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allaha hamd ve Rasûlüne, onun âline ve ashâbına salât ve selâm olsun.

Gazze topraklarından, mübarek Filistin diyârından, Kudüs-ü Şerif'ten İslâm hilâfetine merkezi, kardeş Türkiye halkına şahsım, hükümetim ve halkım adına en içten selâmlarımı sunarım.

Şunun altını çizerek başlamak isterim ki; **Kudüs ve Filistin'i vatan edinmek üzere buraya gelen Yahudiler, kargaşalar çıkarmaya başladıklarında, Abdulhamid Han, bu Yahudî cemaatlerinin Filistin ve Kudüs'ü işgal etmek için ne denli bir tehlike oluşturduklarını fark etmiş ve o meşhur sözünü söylemiştir: "Filistin'in Osmanlı Hilâfetinden kopmasını görmektense, vücudumdan bir parçanın koparılmasını tercih ederim."**

Abdulhamid Han, Kudüs ve Filistin'in idaresini direkt kendisine bağlamış ve bizzat kendisi bölgenin idari işlerini üstlenmiştir. Türkiye halkı ise, bu misyonu hâlen devam ettirmektedir. Bu misyon İslâm'ın mesajı olan Filistin'i ve Kudüs'ü sevme misyonudur. Bu mesaj Rasûllüllâh (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in mîrac diyarı ile bağlantıyı devam ettirme misyonudur. Bugün bu nesil tam mânâsıyla görevinin şuûrundadır ve Filistin topraklarında cereyan eden olayları yakından takip etmektedir. Çünkü İslâmî duyarlılıklara sahip bu nesil, Filistin'de olup bitenleri İslâmî bir perspektifle değerlendirebilmektedir.

Kardeş Türk halkına ve onun saygıdeğer yöneticilerine hitabettiğim bu sözlerimde, siyasetiyle, medyasıyla, halkıyla, maliyle, hayır ve hasenatıyla büyük gayretlerinden, yüce duruşlarından dolayı, Filistin halkının takdir ve teşekkürlerini iletmeyi bir borç bilirim.

Türk halkına şunu da söylemek isterim: Filistin halkına karşı yürütülen savaş pek şiddetli, tehditler pek büyük ve hâlen Gazze'de devam eden ambargo, tahammül edilemeyecek derecededir.

Bizler, Allâh'a güveniyor ve sizin desteğinizi talep ediyoruz. Üzerimizdeki ambargo kalkana kadar ve Filistin hürriyetine kavuşuncaya kadar, yardımlarınıza, bu duruşunuzun devam etmesine, faâliyetlerinizin aralıksız sürmesine, halk olarak, siyaset ve medya olarak çalışmalarınızı sürdürmenize ihtiyaç var. Bu şekilde Filistin halkı hürriyetine kavuşsun, başkenti Peygamberler diyârı, ilk kıblegâhımız ve üçüncü haremimiz olan Kudüs devletimiz kurulsun.

Yine Kudüs'e yardım için gerçekleştirilen, Ümmet-i Muhammed'in liderlerinden, kanâat sahiplerinden binlerce kişinin katıldığı Kudüs Buluşması'na ev sahipliği yaptığınız için takdir ve teşekkürlerimi sunarım.

Bütün bunlar göstermektedir ki; Türkiye, Filistin için en stratejik öneme haiz ülkedir.

Rabbim bütün bu yaptıklarınızdan dolayı sizlerden razı olsun, çalışmalarınızı ve gayretlerinizi mübarek eylesin.

İdâresiyle, meclisiyle, halkıyla bütün Türkiye'ye şu kararlılığımızı da iletmek isteriz: Bizler, bütün gücümüzle, bütün gayretimizle haklarımıza sahip çıkmada, ülkemizin birlik ve beraberliğini korumada asla taviz vermeden yolumuza devam edeceğiz.

Kardeş ülkemiz Türkiye'nin cumhurbaşkanına, başbakanına, bakanlarına, milletvekillerine, organizasyon temsilcilerine, parti başkanlarına ve bütün halkına teşekkürlerimi sunarım.

Allâh'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

İsmail Haniye
Filistin Başbakanı

Siyonistler Sultan II. Abdülhamid'e Filistin'e Karşılık Osmanlı'nın Dış Borçlarını Silmeyi Teklif Etmişlerdi

Theodor Herzl ile canlanan siyasi Siyonizm, 19. Yüzyıl sonlarında Avrupa devletlerinin de desteği ile, Filistin'de bir Yahudi Devleti kurma yolunda yoğun bir faaliyete başladı. Herzl: "Biz Filistin'de Avrupalılar için, Müslüman Asya'ya karşı bir kale burcu, aynı zamanda uygarlığın barbarlığa karşı bir ileri karakolu olacağız" diyerek, Batı emperyalizmini arkasına alarak işe başladı.

Ahmet BOZDOĞANLI
bilgi@arifandergisi.com

Adını Filistler'den alan Filistin'in, ilk halkı Filistler, Gibonlar ve Kenanlılar idi. Tarih öncesinin ilk medeniyet merkezlerinden biri olan Erika beldesinde ilk buğday mahsulünün alındığı da bilinmektedir. Kur'an-ı Kerim'de adı geçen birçok Peygamberân-ı İzâm ve Evliyâ-i Kirâma da maddî-mânevî beşiklik eden Filistin'de başta Asurlular, Babilliler, Nebatiler, Persler, Romalılar ve Bizanslılar olmak üzere birçok devlet; bölgede tarihlerinin muhtelif zamanlarında hükümler kurmuşlardı. Ancak -Hz. Davud (Aleyhisselam) ve Süleyman (Aleyhisselam) dönemleri hariç- hemen hemen bütün bu yönetimlerin hükümler devrinde, inananlar zulme, işkenceye uğramışlar; başta Hz. Yahya ve Hz. Zekeriya ol-

mak üzere yüzlerce peygamber ve veli şehid edilmişlerdi.

Müslümanların Filistin'e ilgi duymasının bu şehâdetlerle birlikte, daha başka birçok dinî ve tarihî sebebi vardır. Şüphesiz ki bu sebeplerin en mühimi; Kudüs'teki Mescid-i Aksa'dır. İsrâ Sûresinde de beyan buyrulduğu üzere Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) mîrâç için semâya oradan yükseltilmiştir. Bera bin Azib (Radiyallâhu Anh)'dan nakledilen bir hadis-i şerifte bildirildiği üzere Müslümanlar tam 17 ay ilk kiblemiz olan Mescid-i Aksa'ya yönelerek namaz kılmışlardır. Ayrıca Hz. Ömer (Radiyallâhu Anh)'ın bizzat teslim aldığı ve kendi adıyla anılan cami-i şerifi inşa buyurduğu Kudüs, 638'den 1097'ye kadar fasilasız tam 459 yıl Müslümanların elinde kalmıştır. 1097-1243 yılları arasında vahşi Haçlı sürülerine karşı İslam mücahitleri tarafından kahramanca savunulan

Kudüs-ü Şerif, sadece I. Haçlı seferi sırasında İslam davasına tam 70 bin şehid vermiştir. Haçlılar; Batılı tarihçilerin de itiraf ettikleri gibi yalnız bu 70 bin Müslüman'ı şehid etmekle kalmamış; onların cesetlerine saldırarak çiğ etlerini yeme yamyamlığında bile bulunmuşlardı. Selahaddin-i Eyyûbilerin kahramanlığı sayesinde Kudüs-ü Şerif ve çevresi 1243'den sonra yeniden Müslümanların eline geçmiş ve bundan sonra da yeniden İslam şehri olarak kalmaya devam etmiştir. 1516'da Filistin, Yavuz Sultan Selim Han'ın Mercidabık Zaferiyle bu kez Osmanlı Devletine bağlanmıştı. Hâdimü'l-Haremeyn olmakla müf-tehir olan Yavuz Sultan Selim, Kudüs-ü Şerif ve çevresini de Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere gibi mukaddes kabul etmiş. Şehirde özellikle Mescid-i Aksa'ya hizmet için birçok müesseseler kurmuştu. Hz. İbrahim adına kurulan "Halil-i Rahman Vakfı" başta olmak üzere tarihi müesseseleri de yeniden canlandırmıştı.

Siyonizm Hortluyor

Filistinli Yahudiler ise; kendilerine gönderilen peygamberlere yaptıkları haince iftiralar ve kurdukları komplolar sebebi ile tarih boyu hep cezalandırılmışlardı. Hz. Musa (aleyhisselam)'ı takip ederek geldikleri Filistin'den, Müslümanların Kudüs'ü fethinden yıllarca önce çıkarılmışlar, bundan sonra dünyanın birçok yerine dağılarak, gittikleri yeni yerlerde de gerçek kimliklerini saklayarak yaşamak mecburiyetinde kalmışlardı. Bu göçmen ve yurtsuz Yahudilere sadece Osmanlılar tolerans göstermiş ve sadece ecdadımız insanca muamelede bulunmuştu. Batılılar ise onları uzun süre insan bile kabul etmemiş, hatta Yahudi olduğunu açıkça söyleyenleri zorla Hıristiyanlaştırmış ya da katletmişlerdi. Endülüs'teki Yahudi katliamı bunun en büyük örneği idi. Müslümanlar zamanında Endülüs'e göçen Yahudiler, buraya Hıristiyanların hâkim olması üzerine katliama uğramış ve zorla Hıristiyanlaştırılmışlardı. Bundan kurtulabilmek için birçok Yahudi önce Hıristiyan olarak Vatikan'a sığınmış, ardından da Osmanlı ülkesine sığınarak Yahudiliğe tekrar dönmüşlerdi. Orta ve Yeniçağ'daki birçok Hıristiyan Avrupa ülkesi ise kapılarını Yahudilere hiç açmamışlardı. Bu sebeple Yahudiler ancak 1657'de İngiltere'ye 1776'da Amerika'ya, 1789'da Fransa'ya, 1796'da Hollanda'ya, 1821'de Prusya'ya, 1868'de İspanya'ya, 1870'de İtalya'ya, 1871'de Almanya'ya, 1874'de İsviçre'ye Yahudi kimliği ile kabul edilmiş-

ler, bu tarihlere kadar bu ülkelere "murdar" oldukları gerekçesiyle alınmamışlardı. Bu dışlanmışlık sebebi ile de Avrupa ve Amerika'daki siyasî ve sosyal inkılâp hareketlerinde, Komünizm, Kapitalizm, Masonluk, Milliyetçilik ve Laikliğin ortaya çıkışında Yahudi filozofların rolü büyük olmuştur.

Dünya'da Siyonizm fikrini ilk defa 1845'te "Yahuda'nın Teklifi" adlı kitabıyla Haham Alkalia ortaya atmıştı. Haham Kalischer ise 1862'de yazdığı "Siyona Bakış" adlı kitabında siyonizmi daha da sistemleştirmişti. Ancak, sistematik siyonizmin ilk önemli fikir babası, Yahudi Marks ve Engels'in de akıl hocası olduğu için "Komünist Haham" olarak meşhur olan "Moses Hess" olmuştu. Fakat Hess'in faaliyetleri Siyonist aleyhtarlığı olan "Anti-seminizm" hareketini güçlendirmiş, Avrupa ülkelerinde -özellikle Almanya ve Rusya'da- Yahudilere karşı şiddet hareketlerinin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Siyonizm'e karşı gösterilen bu tepkilerin gerekçesini Almanya'nın Göttingen Üniversitesi Profesörlerinden Paul şöyle anlatıyordu: "Yahudiler mikrop taşıyıcılarıdır. Milli kültürü kirletirler. Onlar, ev sahiplerinin beşeri ve maddi kaynaklarını kurutur, inançlarını yıkar, liberalizm ve materyalizmi yayarlar."

1881'de Rusya Yahudilerinden Dr. Prusker, Siyon Âşıkları Cemiyeti'ni kurarak siyasi siyonizmi başlatır. Siyasi siyonizmin asıl önderi ise Dinsiz Abdullah Cevdet'in, sahibi olduğu İctihad mecmuasında "Pey-

gamber" ilan ettiği Theodor Herzl olacaktı. 1895'te "Yahudi Devleti" adlı kitabı ile bir İsrail Devleti nin kurulması için Yahudilerin Filistin'de toplanmaları gerektiğini yazan Herzl; 1897'de İsviçre'nin Basel şehrinde toplanan I. Siyonist Kongrede ise " en geç elli yıl içinde Siyonist İsrail devletinin kurulacağı" kehanetinde bulunacaktı. Herzl; 1898'de yine Basel'de, bu kez II. Siyonist Kongreyi toplamaya çalışmıştı. Bu iki kongrenin temel hedefi ise Siyonist Yahudileri Filistin'e yerleştirebilmektir.

Yahudiler Filistin'e Tekrar Nasıl Döndüler?

Osmanlı ülkesinde; Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan beri Yahudiler yaşamakta, bunlar arasında Torlak Kemal, Yakup Çelebi, Sabatay Sevi, Yasef Nassi, Ester Kira gibi devletin başına gaileler açan meşhur Yahudiler de bulunmakta idiler. Bunlardan "Filistin'de vatan kurmayı" ilk defa telaffuz etme cüretini gösteren Yasef Nassi olmuştu. Ancak Osmanlı bu konuda en küçük bir teşebbüse bile razı değildi. Bu yüzden de Yasef Nassi; bu gizli planının karşılığını kellesi ile ödemişti. Ancak 19. Yüzyılın başlarında ehil olmayan sadrazam ve vezirlerin elinde yavaş yavaş Avrupa'ya çark eden

Osmanlı Devletinin içinde bulunduğu durum, Yahudilere cesaret verecek, onlar da yavaş yavaş Filistin'e olan ilgilerini açıklayacaklardı. 1800'de Napolyon'un kendilerini Filistin'e yerleştirmek istemesini, Osmanlı Devletinin ise bu durumu isyan kabul ederek kendilerini cezalandırmasından korkarak reddeden Yahudiler, 1830 sonrası Yafa başta olmak üzere Filistin'e göç etmekte tereddüt etmeyeceklerdi.

Bunda İngiltere'nin önemli bir rolü vardır. Özellikle Yahudiler tarafından para ile Siyonizmin hizmetine sokulan İngiltere Dışişleri bakanı Lord Palmerstan, sık sık Yahudilerin Filistin'de yeni bir vatan kurması gerektiğini savunur olmuştur. Zaten bu İngiltere'nin dış politikasına da çok uygundu. Bu sebeple 1838'de İngilizlerce Kudüs'e Yahudi-sever bir konsolos tayin edilerek, Yahudi göçünün daha organize hale getirilmesi düşünülmüştü. 1839 Tanzimat Fermanı, bu gayenin tahakkuku daha da kolaylaştırmış, İstanbul'da yaşayan Yahudi Komandorlar ailesi, zenginliklerini de kullanarak Tanzimatın baş aktörü Mustafa Reşit Paşa'yı avuçlarının içine almışlardı. Ve böylece, bölgeye Yahudi göçünün kolaylaşması için gerekli bütün izinler alınmıştı. Ancak

ne talihtir ki, dünya Yahudilerinin bu işi organize edenleri "bir avuç maceracı" olarak değerlendirmeleri, Osmanlı ülkesinde Filistin meselesinin daha bu yıllarda tam anlamı ile ortaya çıkmasına mani olmuştur.

II. Abdülhamid ve Filistin

Theodor Herzl ile canlanan siyasi Siyonizm, 19 Yüzyıl sonlarında Avrupa devletlerinin de desteği ile Filistin'de bir Yahudi Devleti kurma yolunda yoğun bir faaliyete başlamıştı. Herzl; "Biz Filistin'de Avrupalılar için, Müslüman Asya'ya karşı bir kale burcu, aynı zamanda uygarlığın barbarlığa karşı bir ileri karakolu olacağız" diyerek Batı emperyalizmini arkasına alarak işe başlamıştı. O, gayesine ulaşmak için Sultan II. Abdülhamid nezdinde beş ayrı teşebbüste bulunmuştu.

İlki 1893'te İngiliz sefiri Lord Rosebery vasıtasıyla yapılmış, Filistin'de bir yurt karşılığı II. Abdülhamid'e büyük miktarda para teklif edilmişti. II. Abdülhamid Büyükelçiye çok sert bir red cevabı vermişti. İkinci teklif Haziran 1896'da yapılmıştı. Theodor Herzl; Yahudi gazeteci Newlinsky ve Haham Moşe Levi vasıtası ile II. Abdülhamid'le görüşecekti. Bütün Os-

manlı borçlarını ödeme karşılığı II. Abdülhamid'den Osmanlı kontrolünde bir yurt isteyen Herzl'e, Sultan II. Abdülhamid'in cevabı kesindi: "Filistin'i 100.000 şehid'e aldık. Ancak aldığımız fiyata verebiliriz." Yahudi Araştırmacı Avram Galenti'nin anlattığına göre, II. Abdülhamid görüşmeden bir gün sonra Yahudi Haham Levi'yi huzuruna çağırılmış, 3 gün arka arkaya akşama kadar mabeyin'de ayakta bekleterek, kabul etmemiş, üçüncü gün Levi ağlayarak huzura girmiş ve padişahın ayaklarına kapanmış, padişah ise; "kalk hain, ne yüzle ülkemi satıyorsun" diyerek onu azarlamıştı. Meseleyi bilmeden aracı olduğunu söyleyerek özür dileyen Levi hadise sebebi ile kırk gün hasta yatmıştı.

Üçüncüsünde ise Ekim-Kasım 1898'de Theodor Herzl, Alman İmparatoru II. Wilhelm'in İstanbul ziyaretinde onun aracılığı ile padişah ile görüşmek istemiş, ancak Sultan II. Abdülhamid onu artık huzuruna bile kabul etmemişti. Mayıs 1901'de Theodor Herzl yeni bir İstanbul ziyareti yapmışsa da, dördüncü teşebbüsü yine kabul edilmemişti. Herzl'in Şubat 1902'deki son İstanbul ziyareti de başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Herzl, hatıralarında bütün bu teşebbüslerini naklettikten sonra; Siyonistler için Filistin'e yerleşmenin son çaresi olarak şunları yazacaktı: "Aklima bir tek plan geliyor. Sultan'a karşı, onun aleyhine büyük bir kampanya açmalı, bunun için de sürgün prens ve Jön Türklerle temas kurmalıyız."

II. Abdülhamid'in Tedbirleri

II. Abdülhamid Herzl'in bu tekliflerini red etmekle kalmamış, Filistin'e Yahudi göçünü önlemek için de birçok tedbir almıştı. Bu tedbirleri iki grupta toplamak mümkündür.

1) Filistin'e yönelik Siyonist propaganda faaliyetlerini önlemek ve dünya kamuoyunu Siyonizm'e destek olmaktan vazgeçirmek:

II. Abdülhamid ilk önce Siyonizm ve Siyonistlerin faaliyetleri hakkında ayrıntılı bilgi toplayarak işe başlamıştı. Bu amaçla ilk önce Washington, Berlin, Viyana, Londra ve Paris'teki Osmanlı sefirlerini harekete geçirmişti. 1897'de İsviçre'nin Basel Şehri'ndeki I. Dünya Siyonist Kongre'sine, Berlin Sefirimiz Ahmet Tevfik Paşa'nın talimatıyla giden ve İbranice bilen bir Türk istihbarat görevlisi, Kongrenin bütün safahatını ve konuşmalarını not ederek Sultan'a bildirmişti. II. Abdülhamid'in aldığı bu yeni bilgilerden sonra Herzl'i bir daha huzuruna kabul etmemesi dikkatleri çekmektedir. Ayrıca Yıldız istihbaratının Avrupa'daki beyni olan

Paris Sefirimiz Münir Salih Paşa vasıtası ile bütün Avrupa basınını, İngilizlerin birkaç gazetesi hariç hepsini satın alan Sultan II. Abdülhamid, böylece Avrupa'da Siyonizm'e destek veren bir kamuoyunun oluşmasını önlemek istemişti. Bu dönemde öncelikle Fransa ve Rusya'yı "Siyonizm" meselesinde yanına alan II. Abdülhamid, Yahudi dostu Alman imparatoru II. Wilhelm'i de Siyonizm'e destek vermeme hususunda ikna ederek İngiltere'yi yalnız bırakmıştı. Özellikle Fransa'nın, Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak isteyenlerle savaşaacağını açıklaması, II. Abdülhamid'in başarılı dış politikasının önemli neticelerinden birisi olarak dikkati çekmişti.

Siyonizm'e destek veren ABD ise çok kurnazca bir siyaset ile etkisiz hale getirilmiştir. Misyonerlerin etkisinde dindar ve fanatik Hıristiyan başkanlar -ki Wilson da dâhil çoğu papaz çocuğudur- yönetimindeki ABD, İslamiyet'e savaş açmış, bu sebeple Osmanlı devletini yıkmayı temel politika haline getirmişti. 1819'da İzmir'de rıhtıma ayak basan misyoner Levi Parsons, Boston'daki merkezine: "Güçlü günah imparatorluğunu (Osmanlıyı) yıkmak için daha büyük arzu duydum" diyerek, bu dönem Amerikan kamuoyunun hislerine tercüman olmuştu. ABD yönetimi de, İstanbul'a sürekli Oscar Strauss ve Henry Morgenthau gibi mis-

Theodor Herzl

yonerleri açıkça destekleyen Yahudi asıllı büyükelçiler tayin ederek aynı hisleri paylaştığını göstermişti. Amerika'da Ermeni, Rum ve Yahudi cemiyetleri, Amerikan yönetiminin de desteği ile sürekli birlikte hareket etmişler; "Ermeni soykırımını protesto ve Yahudilerin yurtlarını kurtarma" kampanyası yürütmüşler, bunun için Amerikan halkından para ve propaganda desteği de görmüşlerdi. II. Abdülhamid'in bu gelişmeler karşısında Ali Ferruh Bey gibi zeki bir diplomatı Washington'a sefir olarak gönderdiği görülmektedir. Ali Ferruh Beyin bu dönemde - özellikle Manila'da konsolos iken Müslüman olan Amerikalı Muhammed Webb vasıtası ile- hem Ermeni meselesinde, hem de Siyonizm meselesinde Amerikan kamuoyunda bir hayli olumlu bir imaj oluşturduğu görülmektedir. II. Abdülhamid'den maddi- manevî büyük bir destek gören, hatta aylık maaş da alan Muhammed Webb, ABD'de Ermeni meselesinde lehimize ilk broşürü yayınladığı gibi 1898'de de Amerika'daki Siyonist liderleri -başta ABD Siyonist Federasyon lideri Göthheil olmak üzere- Filistin'e gitmemek üzere ikna etmiş, hatta onlara bu konuda kamuoyuna bir açıklama bile

yaptırmıştı. Abdülhamid'in Siyonist liderleri bu işten vazgeçirme teşebbüsü sadece ülke dışında olmamış, 1901'de de Osmanlı ülkesindeki Yahudi cemaati ileri gelenleri, dünya kamuoyuna Siyonizm'e karşı olduklarını, Filistin'in kendileri için fazla bir şey ifade etmediğini açıklamak, zorunda kalmışlardı.

II) Filistin'e Yahudi göçü ve iskânını önlemek için alınan hukuki tedbirler:

Filistin'e Yahudi göçü ve iskânını önlemek için 1871'de aldığı bir kararla Filistin'in bir kısmını devlet arazisi haline getiren, Filistin'e Yahudi göçü ve iskânını yasaklayan Sultan Abdülaziz bunu şehâdetiyle ödemişti. II. Abdülhamid'in, Filistin siyaseti ise daha temkinli ve daha kararlı olmuştu. Önce Filistin'e halka çok yakın, dindar yöneticiler göndermiş, bunlara en önemli vazifelerinin Siyonist tehlikeyi önlemek olduğunu açıkça bildirmişti. Özellikle Kudüs-ü Şerif mutasarrıfları Mehmet Şerif Paşa (1877-89), İbrahim Hakkı Paşa (1890-1897) ve Ali Ekrem Bey (1905-1908) Müslüman Arap halka kendilerini sevdirek Siyonizm'e karşı sistemli bir mücadele politikası izlemişler, II. Abdülhamid'in "Hilâfet" siyasetinin de

tesiri ile Müslüman Arapların Osmanlı bayrağı altında kenetlenmesini sağlamışlardı.

II. Abdülhamid önce 1882'de yayınlanan Duhûliye Nizamnamesi ile Yahudilerin Filistin'e girmelerine sınır koymuş, 1883'de ise, Yahudilerin Filistin'den arazi satın almalarını yasaklamıştı. 1891'de Filistin'e Yahudi iskânını yasaklayan Sultan II. Abdülhamid, 1892 ve 1893'de Filistin ile ilgili yasakları daha da sertleştirmişti. Öyle ki, Yahudilerin İngiliz ve Amerikan tebaası olarak Filistin'e yerleşme teşebbüslerine karşı, Milliyetler Nizamname-sinin 6. ve 9. maddelerinde kesin tedbirler açıklanmış, buna uymayanların şiddetle cezalandırılacakları vurgulanmıştı. Bu tedbirlerle de yetinmeyen II. Abdülhamid, Yahudilerin Filistin'i ziyaretini bile zor hale getirmiş, kırmızı pasaport uygulaması ile Yahudilerin ziyaretleri 3-5 gün ile sınırlandırıldığı gibi, ziyaretlerine müsaade edilenler ise çok yakın takibe alınarak; bunların kimlerle temas kurduğu bile tespit edilmişti.

II. Abdülhamid-Siyonizm Hesaplaşması

II. Abdülhamid'in bu siyaseti bölgedeki Müslüman Arap halk tarafından memnuniyetle karşılanmış, bu sebeple Beyrut, Suriye İncil Koleji'nin organize ettiği Arap halkçılığı iflas etmişti. Arap Hilâfeti isteyen Selefiyeci Arap aydınlar, çareyi İngiliz işgalindeki Mısır'a sığınmakta bulmuşlar, Orada II. Abdülhamid'e karşı İngiliz ve Siyonistlerle el ele vererek; yıkıcı bir kampanya yürütüp, Sultan II. Abdülhamid'i "zalim" ilan etmişlerdi. Filistin halkı ve onun temsilcileri ise hiçbir zaman bu kanaatte değillerdi. II. Abdülhamid'in Siyonizm'e karşı politikasında danışmanlığını Şamlı Şeyh Ebu'l-Hûda ve Filistinli Arap İzzet Paşa yürütmekte idiler. İngiliz işgali döneminin Kudüs müftüsü Emin El-Hüseyni de açıklamalarında sık sık II. Abdülhamid'i takdirle yâd ederek, bütün belaların ona karşı Müslümanların gösterdiği sadâkatsizlikten ileri geldiğini söylemekteydi. Günümüzde ise; vefatı öncesi Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Başkanı Yaser Arafat ve örgütün eski Ankara temsilcisi Faruk Kaddumi de, Sultan II. Abdülhamid'i Filistin'in Yahudi yurdu olmasını önleyen bir "kahraman" olarak kabul ettiklerini, yazı ve konuşmaları ile açıklamışlardı. 1988'de faaliyete geçen ve Filistin'in kurtuluşu için mücadele eden İslamî Hamas Partisi de kuruluş beyannamesinde aynı ifadelerle II. Abdülhamid'i selamlamıştır. Osmanlının son döneminden günümüze kadar Şekib Arslan, Enver el-Cümdi, Albert Havranî, Muhammed Harb vb. birçok Arap münevveri de aynı gerçeği dile getirmişlerdir.

Abdülhamid'in, Filistin meselesindeki millî ve dinî hassasiyeti; Yahudilerin II. Abdülhamid'e olan düşmanlıkları ve onun tahttan indirilmesindeki rolleri ile de açıkça ortaya çıkmaktadır. Herzl'in 1902'den sonra başlattığı kampanya gittikçe genişleyerek devam etmiş, Yahudilerin kurduğu "Cemiyet-i İsrâiliyyeler" yanında, Yahudilerin Üstâd-ı Âzamlık yaptığı Mason locaları -başta Selanik'teki Veritas- II. Abdülhamid'in tahtan indirilmesi için var güçleriyle çalışmaya başlamışlar, başta Matr Salem olmak üzere Yahudi zenginleri II. Abdülhamid'in kabul etmediği paraların çok küçük bir kısmını Rumeli'deki bazı subaylara vererek, önce II. Meşrutiyetin

ilanını, daha sonra da II. Abdülhamid'in tahttan indirilmesini sağlamışlardır.

1909'da 31 Mart Vak'asını bastıran ordunun Komutanı Mahmut Şevket Paşa bir Yahudi mektebinde yetiştirilmişti. Ordusunun ağırlığı ise Bulgar, Sırp, Rum, Ermeni ve Yahudi çetecilerinden oluşuyordu. Yahudiler de 1200 kişilik bir güçle bu orduya katıldıkları gibi ordunun masraflarını da karşılamışlardı. Yine Selanik meydanında "Hürriyet elden gidiyor" toplantıları yapan Veritas Locasının Üstad-ı Azamı Emanuel Karasso; II. Abdülhamid'e hal'ini bildirmek için giden 4 kişilik heyetin de üyesi olacaktı. Emanuel Karasso, Nesim Mazliyah, Nesim Russo, Vitali Fereci, Behar Efendi vb. Siyonistler milletvekili olarak II. Meşrutiyet sonrası oluşan Osmanlı Parlamentosuna girerken, İttihat ve Terakki Hükümeti; Siyonist faaliyetlerde fazla aktif olmadığı gerekçesi ile Dünya Siyonizm örgütünün arzusu istikametinde Hahambaşı Levi'nin yerine, daha aktif bir Siyonist olan Hayim Nahum'u tayin edecekti.

Bu İttihatçı – Siyonist işbirliğinin bir sonucu olarak Basel'deki örgüt merkezinin talimatı ile ilk iş olarak Filistin'e Yahudi göçü serbest bırakılmış ve kırmızı pasaport uygulamasını kaldırılmıştı. Bu dönemde Siyonistler ve İttihatçılar oldukça içli-dışlı olmuşlardı. Nitekim Siyonist Moiz Kohen ve Parvus Efendi İttihatçıların "Türkçülük ve milli ekonomi" konusunda en önemli ideologları olurken; Avram Galenti, İttihatçı liderleri Yahudi peygamberlere benzeterek, bu ilişkileri daha da güçlendirmeyi hedeflemişlerdi. Dahası birçok Siyonist örgüt gibi Dünya Siyonizm Örgütü Başkanı Jacobson da, Meclis-i Mebusan'ın 1908'deki açılışına alkışlarla karşılanan bir tebrik telgrafi göndermişti. Bununla da kalmayan Jacobson; hemen temsilcisi Nordau'yu İstanbul'a göndermiş, Nordau; İstanbul'da sadece Siyonistlerle değil, İttihatçı gazetecilerle de temas kurmuş, Celal Nuri İleri ile "Jön Türk" adlı Siyonizm taraftarı bir gazete çıkarması konusunda anlaşmıştır. Nordau gördüğü ilgiden ve gelişmelerden memnuniyetini şu cümlelerle ifade etmiştir: "Eğer Theodor Herzl bu gün yaşasaydı, meşrutiyetin ilanı için; "bu benim beraatım" derdi."

İman Esasları

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

Konu 7: Cennet ve Cehennem hâli hazırda yaratılmış olduğuna inanmak.

Zira Allâh-u Teâlâ Cennet hakkında mâzî (geçmiş zaman ifade eden) fiil sigasıyla:

"Cennet müttaki (takva sahibi kimse)ler için hazırlanmıştır" (Âl-i İmrân Sûresi: 133 den);

Cehennem hakkında da: "Cehennem kâfirler için hazırlandı." (Bakara Sûresi: 24 den) buyurmuştur.

Konu 8: Sahabenin sadece hayırla anılacağına inanmak.

Zira sahabilerin menkıbeleriyle ve kendilerine dil uzatmaktan kaçınmanın vâcib oluşuyla ilgili olarak sahih hadisler rivâyet edilmiştir.

Nitekim Ebu Said El-Hudrî (Radiyallahu Anh)'dan rivâyete göre Resulullah (Sallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Ashabıma sövmeyiniz, sizden biriniz Uhud Dağı kadar (altın) verse, onların (verdiği) bir müd (denilen ölçekte) hatta yarım müd sadakadan aldığı sevaba nâil olamaz."

(Buhârî, Fezailü's-Sahabe:5, No:3470, 3/1343, Müslim, Fezailü's-Sahabe:54 No:2540, 4/1967, Ebu Davud, Sünnet: 11 No:4658, 2/626, Tirmizî, Menakıb:5, No:3861, 5/695, Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned, No:11079, 4/24)

Abdullah İbn-i Muğaffil (Radiyallahu Anh)'dan rivâyet edildiğine göre Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Ashabım hakkında Allah(-u Teâlâ)'dan korkun. Allah(-u Teâlâ)'dan ashabım hakkında korkunuz da, onları benden sonra (husumet oklarının) hedef(i) haline getirmeyiniz.

Her kim sahabeyi severse, beni sevdiği için onları sevmiş olur.

Her kim onlara buğzederse, bana buğzettiği için onlara buğzetmiş olur.

Her kim onlara eziyet ederse, bana eziyet etmiş olur.

Her kim beni incitirse Allah(-u Teâlây)'ı incitmiş olur.

Her kim Allah(-u Teâlây)'a eza ederse; Allah(-u

Teâlâ) onu (yaptığı ezaya karşı cezalandırmak ve azap etmek için) yakalayacaktır" (Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned, No:20572, 7/341)

Ayrıca Hazret-i Ebûbekir, Hazret-i Ömer, Hazret-i Osman, Hazret-i Ali, Hazret-i Hasan, Hazret-i Hüseyin ve diğer büyük sahabiler (Radiyallahu Anhum)'den her birinin menkıbeleri hakkında sahih hadisler vardır.

Sahabiler arasında vaki olan münazaa ve harbleri, ictihâdî hata ve benzerî yorumlarla yorumlamak ve değerlendirmek gerekir.

Bu sebeplerden ötürü sahabiye sebbetmek (sövmek) ve haklarında ileri geri konuşmak; şayet kesin delillere aykırı düşüyorsa küfürdür.

(Hazret-i Âişe validemizin iffetine yapılan iftira gibi.)

Zira Allâh-u Teâlâ, Nûr Sûresinin âyetlerinde Hazret-i Âişe (Radiyallah-u Anha) validemize yapılan iftirsizlik iftirasının asılsız olduğunu beyan etmiştir.

Eğer sahabiye sebbetmek ve haklarında ileri geri konuşmak kesin delillere dayanmıyorsa, bu da bid'at ve fasıklıktır.

Konu 9: Amellerin tartılmasının hak olduğuna inanmak.

Çünkü Allâh-u Teâlâ : "O gün Vezn (amellerin tartılması) haktır" buyurmuştur. (Âraf Sûresi: 7 den)

Mizan: Sevap ve günah bakımından amellerin miktarının bilinmesini sağlayan şeyden ibarettir.

Akıl, bu terazinin mahiyetini ve tartma keyfiyetini idrak edemez.

Konu 10: Sıratın hak olduğuna inanmak.

Sırat: Cehennemden üzerinden uzatılmış olan kıldan ince, kılıçtan keskin bir köprüdür.

Cennetlikler bunun üzerinden göz açıp kapayacak bir zamanda, yıldırım gibi, rüzgâr gibi, süvariler gibi geçerler.

Cehennemlikler ise, sıratın üzerinden geçerken ayakları sürçer ve yuvarlanarak cehenneme düşerler.

Konu 11: Büyük günah işleyenler hakkında Peygamberlerin ve hayırlı kişilerin şefaet etme yetkilerinin var olduğuna inanmak.

Zira Enes İbn-i Mâlik (Radiyallahu Anh)'dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendi-

miz (Sallallahu Aleyhi ve Selem):

"Şefaetim, ümmetimin kebire (büyük günah) sahipleri içindir." buyurmuştur. (Ebû Davud, Sünnet:23 No: 4739, 2/649; Tirmizî, Kıyamet:11 No: 2435, 4/625, İbn-i Mâce, Zühd:37, No: 4310, 2/1441)

Osman İbn-i Affan (Radiyallahu Anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Selem) şöyle buyurmuştur:

"Kıyâmet gününde üç sınıf insan şefaet edecektir; Peygamberler, âlimler ve şehidler." (İbn-i Mâce, Zühd: 37, No:4313, 2/1443)

Konu 12: Büyük günah işleyen Müslümanlar tevbe etmeden ölseler dahi cehennemde ebedî olarak kalmayacaklarına inanmak.

"Kim zerre kadar hayır işlerse, onu görecektir." (Zilzal Sûresi: 7)

Kur'an-ı Kerim'de bu ve bu manada birçok âyet-i kerime vardır.

Mü'min olan bir kimsenin ne kadar günahı olsa da, imanı bulunduğu göre mutlaka hayrı vardır. Zerrekadar hayır işleyen bunun sevabını göreğinden, o kişinin neticede mutlaka cennete gireceği muhakkaktır. Çünkü cehennemde kaldığı sürece imanının mükâfatını görmesi imkânsızdır.

Konu 13: Amelin imandan cüz olmadığına inanmak.

Zira iman; Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Selem)'in Allâh-u Teâlâ'dan getirdiği zarûrî ve kesin olarak bilinen şeylerin tamamına inanmaktır.

Bu kavram, azlığı ve çokluğu kabul etmez. Dolayısıyla iman ne artar, ne eksilir. Bu tasdik kendisinde olana: "Mü'min", olmayana: "Kâfir" denir.

İman iki rükün (temel)den ibarettir;

1- Kalb ile tasdik,

2- Dil ile ikrar.

Kalb ile tasdik rükün-i aslî'dir; dil ile ikrar ise rükün-i zâiddir.

Rükün-i aslî olan kalb ile tasdik, hiçbir surette mü'minden düşmesi ihtimali bulunmayan bir rükündür.

Rükün-ü zâit olana ikrar ise, mü'minden düşmesi ihtimal dahilinde olan bir rükündür.

Şöyle ki; öldürmekle veya bir uzvunun telef edilmesiyle veyahut şiddetli bir dayakla tehdit edilmesi durumunda dil ile ikrar düşebilir.

Nitekim dilsiz hakkında da bu rükün düşünülemez.

Konu 14 : Büyük günah işlemenin mü'mini iman dairesinden çıkarmayacağına inanmak.

Bu konu bir önceki konunun neticesi konu-

mundadır.

Büyük günahlar, İbn-i Ömer (Radiyallahu Anh)'dan rivâyet edildiği üzere dokuzdur:

1- Allâh-u Teâlâ'ya şirk koşmak,

2- Haksız yere adam öldürmek,

3-Namuslu kadının iffetine iftira etmek,

4- Zina etmek,

5- Savaştan kaçmak,

6- Sihir (büyü yapmak veya yaptırmak),

7- Yetim malı yemek,

8- Müslüman olan ana ve babaya asi olmak,

9- Mescid-i Haram'da günah işlemek.

Ayrıca Ebû Hereyre (Radiyallahu Anh), bunlara fâiz yemeyi; Hazret-i Ali (Radiyallahu Anh), hırsızlığı ve şarap içmeyi eklemiştir.

Konu 15 : Allâh-u Teâlâ'nın duâları kabul edip, ihtiyaçları göreğine inanmak.

Çünkü Allâh-u Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de; "Bana dua edin, duanızı kabul edeyim" buyurmuştur. (Mü'min Sûresi: 60'dan)

O halde hayatta olan insanların ölümlere duâ etmelerinde ve onlar için sadaka vermelerinde fayda vardır.

Bu konuya delil olarak Taftazanî (Rahimehullah), "ölülere, özellikle cenaze namazında yapılan duâlarla ilgili olarak nakledilen sahih hadisler vardır.

Ve selef (geçmiş büyükler)de, bu gibi hususlar öteden beri an'ane haline gelmiştir. Yapılan duâda ölü için fayda olmasa, bu gibi şeylerin manasız olması gerekirdi" demiştir.

Âişe (Radiyallahu Anha)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Selem): "Sayıları yüze varan bir cemaatin namazını kıldığı ve hep birlikte duâcı olduğu hiçbir ölü yok ki, bunların o zat hakkındaki duaları kabul edilmemiş olsun" buyurmuştur. (Müslim, Cenaiz:18, No: 947, 2/654)

Konu 16 : Kulun kendi iradesiyle yaptığı bütün iyi ve kötü fiillerinin yaratıcısının Allâh-u Teâlâ olduğuna inanmak.

Çünkü Allâh-u Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de;

"Sizi de, yaptıklarınızı da yaratan Allâh(u-Teâlâ)dir." (Sâffât Suresi: 96)

"Yaratan, yaratamayan gibi olur mu? Düşünmez misiniz" buyurmaktadır. (Nahl Suresi: 17)

Bu âyet-i celîle yaratıcılıkla övünme makamında nâzil olmuştur. Şayet yaratıcılık Allâh-u Teâlâ'ya ait olmasaydı, bu âyetle övünmesinin bir manası olmazdı.

Ehl-i sünnet Vel cemaat mezhebinden olan bir kişinin bu şekilde inanması lazım geldiği için yaratmak

kelimesini kullara isnad ederek: "Falanca kişi yarattı" demekten sakınmalıdır.

Soru: Kulun bütün fiillerini yaratan Allâh-u Teâlâ olduğuna göre, kul yaptığı fiilden niçin mês'uldür?

Cevap: Allâh-u Teâlâ kullarına hayrı da şerri de seçebilecek bir irâde vermiştir. Kul, bu seçme kudretini hayır ve şerden dilediği cihette (yönde) kullanabilir. Kulun iradesini hayra ve şerre sevk etmesine: "Kesb" denilir.

Kulun bu kesbinin Allâh-u Teâlâ'nın kul için yaratmış olduğu fiille ilgisi ve birlikteliği vardır.

Dolayısıyla kulun yapmış olduğu fiilde, Allâh-u Teâlâ'nın onu cebretmesi (zorlaması) söz konusu olamaz.

Görüldüğü gibi kulun mes'uliyeti kesbinden kaynaklanmaktadır.

Konu 17: Yolcu veya yolcu değil iken mestler üzere mesh etmenin câiz olduğuna inanmak

Hasan-ı Basrî (*Radyallahu Anh*) demiştir ki; Peygamber Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in ashâbından ulaşmış olduğum yetmiş kişinin hepsi, mest üzere mesh etmenin câiz olduğu görüşünde idi.

Bundan dolayı Ebû Hanife (*Radyallahu Anh*) "Gün gibi açık deliller elde etmedikçe, mestler üzere meshin caiz olduğuna kanaat getirmedim" demiştir.

Tabakât-ı Fukaha'nın üçüncü tabakasından: "Müctehid fil mes'ele" (Müctehidin görüşünün bulunmadığı meselelerde müctehidin kâide ve usûlüne uygun bir şekilde ictihad etme yetkisine sahip) olan İmâm-ı Kerhî (*Rahimehullah*) demiştir ki:

Mest üzere mesh etmenin câiz olmadığına kanaat getirenlerin kâfir olmalarından endişe ederim.

Çünkü bu konuda nakledilen eserler ve haberler tevâtür hükmündedir.

Netice; mest üzere mesh etmenin câiz olmadığı kanaatine varanlar bid'at ehlidir.

Konu 18: Kabirde Münker ve Nekir'in sual sormalarının hak olduğuna inanmak.

Münker ve Nekîr: Kabre girerek, insana Rabbinden, dininden ve Peygamberinden sual soran iki melektir.

"Ölü mezara gömülünce, birine: 'Münker' diğerrine: 'Nekir' adı verilen siyah ve gözleri mavi iki melek gelir.

Ona derler ki; 'şu Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) denilen zat hakkında ne dersin?' O da (dünyada) dediğini söyler.

'O, Allâh(-u Teâlâ)'nın kulu ve Resûlüdür. Ben

şehâdette bulunurum ki, Allâh(-u Teâlâ)'dan başka ilâh yoktur, Muhammed (*Aleyhisselâm*) da O'nun kulu ve Resûlüdür.'

Bunun üzerine melekler; "biz senin böyle diyeceğini zaten biliyorduk" derler.

Sonra onun mezarı enine ve boyuna yetmiş arşın genişletilir. Daha sonra bu ölünün mezarı aydınlatılır. Neticede Melekler ölüye: 'Yat, uyu' derler. O da (sevincinden dolayı): 'Aileme döneyim ve (bu iyi halimi onlara) haber vereyim (mi?) der.

O zaman Melekler; 'Zifafa giren ve sadece en çok sevdiği kişi tarafından uyandırılan şahıs gibi mahşer gününe kadar sen uyumana devam et.' derler.

Ölü münâfik olursa; 'Halkın Muhammed (*Aleyhisselâm*) hakkında bir şeyler söylediklerini işittim, ben de onlar gibi konuştum, başka bir şey bilmiyorum (yani onun gerçekten Peygamber olup olmadığını bilmiyorum)' der.

Melekler; 'Böyle diyeceğini zaten biliyorduk.' derler. Daha sonra yere: 'Bu adamı alabildiğine sıkıştır.' diye hitap edilir.

Yer de başlar adamı (mengene gibi) sıkıştırmaya... O kadar ki (kaburga) kemikleri hurda haş olur.

Allâh-u Teâlâ onu o yattığı yerden diriltinceye kadar orada daima azaba uğratılır." (Tirmizî, Cenaiz: 70 No: 1071, 3/383)

Konu 19 : Kâfirlere ve âsî olan bazı mü'minlere yapılacak kabir azabının hak olduğuna inanmak.

Çünkü İbn-i Abbas (*Radyallahu Anh*)'dan rivâyet edildiğine göre Peygamber Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) iki kabrin yanına uğradı ve şöyle buyurdu:

"Bunlar azap olunuyorlar, büyük bir şey hakkında azap olunmuyorlar. Evet (insanlar katında değilse de Allâh-u Teâlâ katında büyük bir şeyle azap olunuyorlar). Bunlardan biri küçük abdestten sakınmazdı (üzerine sidik sıçratırdı). Diğeri ise laf taşırdı."

Daha sonra yaprakları soyulmuş yaş bir dalı aldı ve onu iki parçaya böldü. Sonra her bir kabre bir parça koydu.

O zaman sahabe-i kiram: "Ya Resûlellah! Bunu niçin yaptın?" diye sorduklarında, Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*): "Bu çubuklar yaş kaldıkları müddetçe, onların azaplarının hafifletileceğini umarım." buyurdu. (Buhârî Vüzû': 54 No:213, 1/88 Müslim, İman: 34 No:292, 1/240 Ebu Davud, Taharet: 11 No:20, 1/52 Tirmizî, Taharet: 53 No:70, 1/102 İbn-i Mâce, Taharet: 26 No:347, 1/125 Nesâî, Taharet: 27 No:31, 1/33)

Kabir azabı hakkında daha çok hadîs-i şerifler vardır, biz bir tanesiyle yetindik.

İNSANIN YARATILIŞ MAKSADI

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
mozsimssekler@hotmail.com

Ey Oğul!
Tüm mevcûdatın hulâsası olan insanın yaratılmasından maksat; oyun ve eğlence değildir. Yemek, içmek ve uyumak da değildir. Onun yaratılışından maksat; kulluk vazifelerini yerine getirmek, zül, boyun bükme, acziyet, iftikâr ve Saltanatı yüce olan Allah-ü Teâlâ ve Tekaddes hazretlerine devamlı iltica ve tazarrudur.

Şerîat-ı Muhammedîyye'nin söylediği ibadetleri edâ etmekten maksat; kulların menfaatleri ve maslahatlarıdır. Yoksa bunların hiç biri, Şâni yüce olan Cenâb-ı Kudsî Teâlâ hazretlerinin yararına değildir. O halde bu ibadetleri gayet memnuniyetle eda etmek; bu emirlere boyun eğip sarılmak ve yasaklardan uzaklaşmak konusunda da elden geldiğince çalışıp çabalamak gerekir.

Sübhan olan Allah-ü Teâlâ mutlak olarak hiçbir şeye muhtaç olmadığı halde, emirler ve nehiyler koymakla kullarına ikramda bulunmuştur. Öyleyse bu nimete tam manasıyla şükretmemiz, O'nun hükümlerine sarılma konusunda kemâli memnuniyetle çalışmamız gerekir.

Ey Oğul!

Bilmiş ol ki; zâhirî bir güce ve surette bir makam ve mevkiye sahip olan dünya ehlinin bir kimse, emrinde bulunanlardan birine, bir iş vererek iyilik yapsa; o iyilikten bu işin yapılmasını isteyen kişide fayda görür.

Bu işi yapan kişi ise; kendisine verilen bu işi çok yüce kabul ederek der ki: "Kadr-u kıymeti olan filan saygın şahıs bana bu işi yapmamı emretti. Öyleyse bana düşen memnuniyetle bu işi yerine getirmektir. Hangi belâ inerse insanın, hangi musibet isabet ederse etsin..."

(Durum böyle olunca) Şâni Yüce olan Allah'ın büyüklüğü, bu âciz şahsın büyüklüğünden daha mı azdır ki, Hak Teâlâ'nın emirlerini yerine getirmek için gerektiği şekilde çaba harcanmıyor.

Bu durumdan utanmak ve tavşan uykusundan uyanmak gerekir.

Saltanatı Yüce olan Allah-ü Teâlâ'nın emirlerine uymamanın iki sebebi olabilir:

1 – O kişi ya o Şeriatın getirdiği haberleri yalanlıyordu.

2 – Ya da Allah-ü Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin emrini, dünya ehlinin emrinin büyüklüğünden daha düşük görüyordu.

O takdirde, her iki işin de ne kadar çirkin olduğunu iyi düşünmek gerekir.

Ey Oğul!

Yalan söylediği defalarca tecrübe edilmiş olan bir şahıs; "düşmanlar bir kavmi tamamen işgal etmek için hücum hazırlığındalar" diye haber verse, o toplumdaki akıllı insanlar, bunu söyleyen kişinin "yalancı" olduğunu bildikleri halde yurtlarını muhafaza etmeye ve bu belayı def etmeye çaba sarfederler. Çünkü kendisinde tehlike olan şeyden korunmak lazımdır.

Muhbir-i Sâdık olan Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) âhiret azabını açık bir şekilde haber vermiştir. Bununla beraber insanlar bundan hiç etkilenmediler. Eğer etkilenmiş olsalardı elbette rahatsız olurlar ve âhiret azabından korunmanın yollarını ararlardı. Hem de Muhbir-i Sadık olan Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in açıklamalarıyla, bu azaptan kurtulmanın ilacını biliyorlar.

Muhbir-i Sâdık (hep doğruyu haber veren) Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in getirmiş olduğu habere, bir yalancının getirdiği haber kadar değer vermeyen bir îmân, ne kötü bir îmândır.

İslam'ın sureti, insanın kurtuluşunda hiçbir fayda sağlamaz. Bilakis kurtuluşun hasıl olması için "yakîn"i tahsil etmek lazımdır. Ama yakîn nerede? Bırakın yakîni, zan, hatta vehim bile yok. Çünkü akıllı kimse, kendisinde tehlike ve korku ihtimali söz konusu olan durumlarda vehme de itibar edip tedbir alırlar.

Yine bu konuda, Allah-ü Teâlâ Kitab-ı Mecid'inde şöyle buyurur: "Allâh yaptıklarınızı hakkıyla görendir." (Hucurât, 18)

Buna rağmen insanlar bu çirkin işleri yapıyorlar. Halbuki onlar, yapmış olduğu şeylerden hakir bir kimsenin haberdar olduğunu hissetseler, o çirkin işi asla yapmazlardı.

Hali bu anlatıldığı gibi olanların durumu, şu iki şeyden hâlî değildir :

1 – Ya, Sübhan olan Hak'kın haberini yalanlıyorlar.

2 – Ya da yaptıkları işlere Allah-ü Teâlâ'nın mutali olduğuna itibar etmiyorlar.

Öyleyse bu durum îmândan mıdır, yoksa küfürden mi?

Hali böyle olan birinin, imanını yenilemesi gerekir. Nitekim bu manada Efendimiz Aleyhissalâtu Vesselâm buyurdu ki: "İmanınızı 'La ilâhe illallah' sözünü yenileyiniz"

Ayrıca bu kimse; Sübhan olan Allah'ın razı olmadığı işlerden Nasuh tövbesiyle dönmesi, yasak edilen haram işlerden kaçınması, beş vakit namazı da cemaatle eda etmesi gerekir. Eğer mümkün olursa gece kalkıp teheccüd namazı kılmalıdır. Teheccüd namazı kılmak ne büyük bir saadettir.

Malların zekatını vermek de İslam'ın rükünlerindedir ve mutlaka eda edilmelidir. Zekatı vermenin en kolay yolu; her sene zekat niyetiyle, fakirlerin hakkı olan malı bir kenara ayırarak muhafaza etmeli ve sene boyunca zekatın verileceği yerlere vermeli. Bu takdirde, zekât verirken her defasında niyet etmek gerekmez. İlk başta zekat niyetiyle malı ayırırken ettiği niyet kifayet eder.

Şu mâlumdur ki; kişi sene boyunca fakirlere ve zekat almaya müstehak olanlara verdiği malın miktarı ne kadar olursa olsun, eğer zekat vermek niyetiyle olmazsa, bu verilenler zekattan sayılmaz. Ama yukarıda belirtilen şekilde olursa, zekat borcu zimmetten düşmüş olur; hiçbir sıkıntıya girmeden de yerlerine verilmiş olur.

Eğer sene boyunca ayrılan zekat miktarının hepsi fakirlere sarf edilememiş ve bir miktar zekat malı kalmışsa, aynı şekilde onu da diğer mallardan ayrı şekilde saklamalıdır. Her sene bu şekilde uygulama yapmalıdır. Fakirlere verilecek olan mallar ayrılıp bir kenara konulmuş olursa, bu gün vermek mümkün olmasa da, yarın verilmesi için başarı hasıl olur.

Ey Oğul!

Nefis bizatihi çok cimridir ve Allah Teâlâ'nın hükümlerini yerine getirmekten daima kaçır. Dolayısıyla söz rıfkate ve yumuşaklıkla sâdir oluyor. Yoksa mallar, mülkler hepsi Allah'ın hakkıdır. Malı bekletmede, vermeyi ertelemeye kulun ne mecali olabilir. Bilakis kulun zekatını tam bir memnuniyetle edâ etmesi gerekir.

Aynı şekilde nefsin arzularına uyup ibadetleri eda etmekte gevşek davranmamak gerekir.

Kul haklarını ödemek için âzamî gayret gösterip çaba sarf etmelidir, tâ ki zimmetinde herhangi birinin hakkı kalmamasın. Çünkü burada, yani dünyada kul hakkını ödemek kolaydır. Şöyle ki yumuşaklıkla ve tatlı sözlerle helallik alıp o haktan kurtulmak mümkün olabilir. Ama bu hak ahirete kalırsa, iş güçleşir;

çare bulmak kabil olmaz.

Şer'î hükümleri açıklama işini ve fetvâlar, ahiret ulemasından sormak gerekir. Çünkü onların sözü tesirli olur ve onların nefeslerinin bereketiyle, o hükümlerle amel etmede muvaffakiyet hasıl olması umulur.

İlmi, dünyalık makam mevki edinmeye vesile olarak kullanan "dünya âlimlerinden" kaçınmak gerekir. Ancak takva ehli âlimler bulunmadığında, onlara zarûreten ve zarûretin gerektirdiği kadar müracaat edilebilir.

Ey Oğul!

Dünya ehli ile bizim ne işimiz olabilir ve aramızda ne tür bir ilişki olabilir ki onların iyiliğinden ya da kötülüğünden söz edelim.

Bu konudaki şer'î nasihatler en tamam ve en mükemmel şekilde vârid olmuştur.

"..Tam ve kâmil huccet, Allâh'ındır" (Enam, 149)

Bilmiş olasin ki; bu nasihatlerin ve meselelerin çoğu o gence ulaştı ve kulağına gitti. Fakat maksad amel etmektir, sadece ilim değildir. Bir hasta, hastalığının ilacını bilmesi ona fayda vermez, o ilacı kullanmadıkça şifa hasıl olmaz.

Bütün bu teyitler ve ısrarlar "amelin" öneminden dolayıdır. Çünkü amelden soyulmuş olan ilim, kıyamet günü sahibinin aleyhine delil olacaktır. Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur. "Kiyâmet günü, insanların en şiddetli azaba uğrayacak olanı, Allahın kendisine ilminden fayda vermediği kimsedir."

Bu genç bilmeli ki daha önceki intisâbı; cem'iyyet ehli ile olan sohbetinin azlığı sebebiyle semere vermemiş olsa bile, kendisinde bu yolda ilerlemeye elverişli güzel bir istidat cevherinin bulunduğunu haber veriyor. Bu intisâbının bereketiyle, Allah Subhânehû'nun onu razı olduğu şeylere muvaffak edip, ehl-i necâtan (kurtulanlardan) kılmasını umarız.

Her hâlükârda bu tâifenin muhabbet ilmeğinden sıyrılmamak ve bu topluluğa sığınmayı ve yalvarmayı şiar edinmek gerekir. Ve bu tâifenin muhabbeti sebebiyle Hak Subhânehû'nun muhabbetiyle şeref-yab olmayı ve neticede; Mevla'nın onu kendisine tamamen cezbetmesini ve onu bütün kirlilerden ve çirkinliklerden kurtarmasını beklemek gerekir.

(şiiir)

Aşk öyle bir ateştir ki;

Bakî olan sevgiliden başka her şeyi yakıp kül eder"

Filistin elimizden nasıl çıktı ve Yahudi oyunu

Teodor Herzl, fikirlerini duyurmak için 1897 yılında İsviçre'nin Basel şehrinde bir Yahudi kongresi topladı. Bu, Yahudilerin Filistin'e dönme hareketini ifade eden Siyonizmin ilk kongresidir. "Siyon" kelimesi Kudüs yakınında bir dağın adıdır. Herzl, Yahudilerce Siyonizm hareketinin babası ve İsrail Devleti'nin kurucusu kabul edilmektedir.

Ali EREN
alieren_vakit@mynet.com

I 789 büyük Fransız İhtilâli'ne kadar Yahudiler, yaşadıkları her ülkede umûmî bir nefrete muhaptılar. Kendileri de hayatlarını bu nefretin icabınca şekillendirmiş, hemen her yerde gettolaşmışlardı.

Fakat zamanla maddî bakımdan güçlendikçe, Batı sosyetesinde söz sahibi bir hâle geldiler ve pek çoğu Yahudiliklerini gizleyerek Almanya'da alman, Fransa'da Fransız... ilh. telakkî olabilecek derecede yerleştiler. Fikrî temellerini hazırladıkları Fransız İhtilâli'nden sonra devlet hizmetine kabul olunmak, idârî, siyâsî, askerî... ilh. mevkîler elde etmek imkânına kavuştular. Kendi aralarında millî ve dinî hüviyetlerini muhafaza etmelerine rağmen hârice karşı, her ülkenin sıradan vatandaşları gibi bir görünüme büründüler.

Bilhassa 19. asra gelindiğinde bu gelişme hızlandı ve Yahudiler, batı âleminde sadece iktisâdî bir güç olmaktan çıkıp aynı zamanda fikrî ve siyâsî bakımdan da içinde yaşadıkları topluluklara nâfiz bir mevkie yükseldiler.

Eskiden en küçük bir memuriyete bile kabul edilmeyen Yahudiler, artık en üst seviyede siyâset adamı ve hatta subay bile olabiliyorlardı. Fransa'daki meşhur Dreyfûs meselesi bunun tipik bir örneğidir.

19. asır nihâyete ererken Viyana'da "Nueie Freie Presse" (yeni basım) adıyla bir gazete yayınlanmakta idi. Bunun Paris muhabiri olan Teodor Herzl, gazetecilik mesleğinden istifade ederek, Batı'daki nüfuzlu Yahudi âilelerin durumunu inceden inceye tetkik etti. Neticede, Yahudilerin Filistin'e dönmek için kuvvet ve kudretlerinin kâfi gelebileceğine hükmetti. Bunun için önce fikri yaymak gerekiyordu. "Der Juden Stat" yani

“Yahudi Devleti” ismiyle, Almanca bir kitap hazırladı. Böyle bir dâvâda muvaffâkiyetin üç rûknü olması lâzım geldiğini hesap edebilecek bir kimseydi. Bu üç rûkûn (esas) şöyle sıralanabilir: 1. Fikir 2. Kadro 3. Para

Teodor Herzl, fikirlerini duyurmak için 1897 yılında İsviçre'nin Basel şehrinde bir Yahudi kongresi topladı. Bu, Yahudilerin Filistin'e dönme hareketini ifade eden Siyonizmin ilk kongresidir. “Siyon” kelimesi Kudüs yakınında bir dağın adıdır. Herzl, Yahudilerce Siyonizm hareketinin babası ve İsrail Devleti'nin kurucusu kabul edilmektedir.

Basel kongresine bazı Yahudi münevverlerinin katılmasına mukâbil, hiçbir Yahudi zengininin iltifat etmemiş olmasına dikkat eden Teodor Herzl, bunu temin için bir plan düşündü. Herhangi bir Yahudi zenginini bulunduğu yerde emniyette olmadığı yolunda iknâ ederek Yahudi devleti için destekçi kılmak gerektiğini düşündü. Bunun için o gün dünyanın da Yahudilerin de en zengini olan Rochild âilesini seçti. Kendi tesbitlerine göre Rochild âilesinin yapmış olduğu bazı kanunsuz işlerin bir kısmını Münih'de bir gazetede yayınlattı. Sonra bu gazete kupürlerini alarak Rochild'in iş merkezi olan Frankfurt'a geldi. Bunları Rochild'e göstererek, Almanların onun ticaretindeki istismarları öğrendiklerinde kendisini mahvedeceklerini söyledi. Rochild, buna ehemmiyet vermez görünerek, gerekirse Arjantin'e nakledebileceğini söyledi. Çünkü onun Arjantin'de çiftlikleri vardı.

Teodor Herzl, Rochild'e, Yahudilerin fakirlerini o çiftliklerde çalışmak üzere Arjantin'e taşımakta olmasından dolayı da kızılıyordu. Çünkü o günün şartlarında Arjantin'den Filistin'e dönmek, Avrupa'dan dönmekten daha güçtü. Teodor Herzl, Arjantin hükümetinin herhangi bir talep vukunda kendisini Almanya'ya iade edeceğini, ama dünyada bir Yahudi devleti olsa orada emniyet içinde yaşayabileceğini anlatarak onu iknâ etti. Peki, ama bu nasıl olacaktı? Herzl planını şöyle anlattı:

“Osmanlı Devleti'nin pek çok dış borcu vardır. Sen ise dünyanın en zengini olan bir yahudisin. Ben senin nâmına İstanbul'a gidersem, bir yatırım yapacağım düşüncesiy-

le padişah beni kabul eder, ben de ondan dış borçlarını ödemek mukâbilinde isteyen Yahudi'nin gidip Filistin'e yerleşme müsadelerini koparırım” dedi.

Bu esas üzerine anlaştılar. Teodor Herzl, bu maksatla iki defa İstanbul'a geldi ve Sultan Abdülhamîd ile görüştü. Binnetice emeline muvaffak olamadı. Zira o büyük hükümdar:

“Ecdadımın kan dökerek aldığı toprakları benden para mukâbili satmamı mı bekliyorsunuz?” diyerek bu Yahudi ideoloğunu huzurundan kovdu.

Bu hadise üzerine Sultan Abdülhamîd Han'ı bertaraf etmedikçe emellerine muvaffak olmayacaklarını anlayan Yahudiler, o mübârek şahsiyet için dâhilî ve hâricî bir karalama kampanyası başlattılar. Harcı âlem olan Kızıl Sultan lâkâbı, Ermenilere mal edilirse de, aslında bir Yahudi icadıdır. Esasen Rus tahrikiyle daha evvel harekete geçen Ermeniler, bu tarihten itibaren propaganda ve silah temini hususunda Yahudilerden büyük ölçüde destek görmüşlerdir. Viyana'da imal edilmiş olan bir saltanat arabasına saatli bir bomba yerleştirerek, onun Yıldız Câmii şerifi ile Yıldız Sarayı arasındaki kısacık mesafede patlayabilmesinin

Teodor Herzl

kâidelerine göre bâkî kalacaktı.

Dışarıda Sultan Abdülhamîd Han'ı karalama kampanyası yürütmekte olan Yahudiler, dâhilde de İttihad ve Terakkî Cemiyeti'ni kurup destekleyerek iktidar mevkiine getirdiler. Bu cemiyetin tamamen Yahudi usul ve esasları dâhilinde onların talimatıyla hareket ettikleri şüphesiz olmakla beraber, bunu Rumeli'de dağa çıkararak Meşrûtiyet'in ilânını bir emr-i vâkî haline getirmiş bulunan hürriyet kahramanı(!) Resneli Niyazi de hatıratında açıkça itiraf etmektedir. Fakat

dakik hesabını yapan da Yahudilerdir. Ancak böylece ermeni kıpırdanışına destek vermekle iktifa etmeyecek olan Yahudiler, ondan daha ehemmiyetli olarak iki çâreye başvurdular:

1) Filistin'de birtakım Arapları menfaatlendirerek satın aldılar ve onlar vasıtasıyla arsa ofisi kurdular. İsteyen herkesin yerini, bedelini peşin ve kat kat fazlasıyla ödeyerek satın almaya hazır bulduklarına dâir ilanlar dağıttılar. Alıcılar Arap görüldüğü için, buradaki hileyi kimse sezmedi. Araplar, arsalarını satmak için kuyrukta birbirleriyle kavga ediyorlardı. Arazisini satan, gidip Beyrut'a, Mısır'a ve Şam'a yerleşiyordu. Hatta: "Bir aptal gelmiş, râyiç bedeli bilmiyor, fazla para ödüyor. Parası biter de benimkini alamaz" kaygısıyla birbirleriyle mücadele ediyorlardı.

Bu durumu zamanında haber alan Sultan Abdülhamîd Han, oraya bir heyet gönderdi. Bu heyet, oynanan oyunu halka îzah etti ve bu arâzîlerin Yahudiler için toplandığı gerçeğini ifşâ eyledi. Diğer taraftan hakikaten arâzîlerini satmak isteyen varsa bunları Sultan'ın şahsî servetiyle satın almak üzere oraya gelmiş bulduklarını beyan ederek, Yahudi hareketine engel olundu.

Sultan Abdülhamîd Han'ın "Filistin Çiftlikât-ı Şâhânesi" adıyla bilinen arâzîler ve çiftlikler, böylece ortaya çıktı. Lâkin, bir müddet sonra, gâfil ve Yahudi güdümlü İttihatçılar, o mübârek şahsiyeti tahttan indirince, emlâkini millîleştirdiler. Böyle yapmasalardı, o topraklar kaybedildiği takdirde bile şahsî mülkiyet hakkı, beyne'l-milel hukuk

ne hâcet... O devrin vukûâtını firâsetle tedkik ve ittihatçılardan hâtırat yazanların söyledikleri; bu gerçeği bin defa isbâta kâfidir.

Sultan Abdülhamîd Han'ı hal' eden, yani tahttan indiren kararın tebliği için huzuruna çıkan dört kişiden biri Selânik mebusu Emanuel KarasoYahudi değil midir? Mübarek padişah bunu görünce, vukuâtın gerçek müessirini ifşâ edencesine heyete dönerek: "Ben Müslümanların halifesiyim. Bu makamda bulunmamı isteyip istememek Müslümanlar için bir haktır. Lâkin bu Yahudi KarasoEfendi bu heyette ne sıfatla bulunmaktadır?" سوالini tevcih edince, heyetteki gâfiller başlarını önlere eğmek mecburiyetinde kalmışlardı.

Emanüel Karassove Metr Salem gibi su yüzüne çıkmış Yahudilere mukâbil; mason localarında faâliyet gösterenlerin, bizi arka arkaya 1911 Trablusgarp, 1912 Balkan ve 1914-18 Harb-i Umûmî'ye sürükleyerek nasıl mağlup ve perişan ettikleri ve bu hâdiseler dolayısı ile Yahudilerin oynadıkları rolü anlatmaya bu eserin hacmi müsait değildir. Şu kadarını söyleyelim ki; Filistin'in harb-i umûmî hengâmında elimizden çıkması, iddia edildiği gibi "Arap İhâneti"nin eseri değil, Filistin havâlisinde Yıldırım Orduları Cephesi'nin -askerî bir mantıkla izahı kâbil olmayan- hezimetini sebebiyledir.

Not: Bu yazı, Kadir Mısıroğlu'nun, "Filistin Dramı'nın Düşündürdükleri" isimli eserinden iktibas edilmiştir.

Özlü sözler...

"(Ey Muhammed!) İman edenlere düşmanlık etmede, insanların en şiddetlisinin kesinlikle Yahudiler ile Allah'a ortak koşanlar olduğunu görürsün."
"Mâide Sûresi 82 . Ayet"

"Her ağaç ve taş; arakasında saklanan Yahudi'yi, 'Ey Müslim! Ey Allah'ın kulu! burada Yahudi bir kimse var, gel ve onu öldür!' diye haber vermedikçe kıyâmet kopmaz. Ancak ğarkad ağacı müstesna."
"Hadis-i Şerif - Müslim, Fiten: 82, No: 2922"

"Dünya dört şeyle ayakta duruyor; alimlerin ilmi, salihlerin ibadeti, cömert kimselerin sehaveti ve sultanların adaleti."
"Hz. Ali (r.a)"

Zikrullah öyle bir kaledir ki, hem zahir düşmandan hem de batın düşmandan korur.
"Mahmut USTAOSMANOĞLU (k.s)"

"İslamiyet'in içinde hiç bir kötülük, İslamiyet'in dışında da hiç bir iyilik yoktur."
"Ebu-l Vefâ (Rahmetullahi aleyh)"

"Ülkeler kılıçla fethedilir, ancak adaletle korunur."
"Timurlenk"

“ Sizden biriniz, kendi nefsi için arzu ettiği bir şeyi, mümin kardeşi için arzu etmedikçe îmân etmiş sayılmaz.”

ÎSÂR

Îsâr; kişinin, Müslüman kardeşini kendisine tercih etmesi, onun fayda ve menfaatini daha ön planda tutması demektir. Kendine gelecek faydayı mü'min kardeşine yönlendirirken, mü'min kardeşine gelecek felâket ve musîbete kendi nefsinin kalkan etmesidir.

Yakup YAZICI
yakubyazici@hotmail.com

Allâh-u Teâlâ Kur'an-ı Hakîminde, Müslümanlar arasındaki bağı; "İnananlar ancak kardeşler" (Hucurât. 10) âyet-i kerîmesiyle ifâde buyurmuştur. Böylece, dünyanın neresinde olursa olsun renkleri, ırkları ve dilleri farklı dahi olsa, kelime-i şehâdet getiren tüm insanların bir anne ve babadan dünyaya gelmiş kimseler gibi olduklarını bildirmiştir. İnanan insanların birbirine yakınlığının, kan bağından öte can ve îmân bağı olduğu, bir çok hadîs-i şerif ile îzâh edilmiştir.

Sevgili Peygamberimizin (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) (Lâ yu'minu) "îmân etmiş sayılmaz" şeklinde başlayan hadîs-i şeriflerini muhaddis ve şârihler; "îmanda kemâle ermemiştir, kâmil olarak îmân etmemiştir" şeklinde açıklamışlardır.

Bunlardan biri de yukarıda zikrettiğimiz hadîs-i şeriftir. Bu hadîste Hz. Fahr-i Kâinât Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) îmânın kemâlini; kendine lâıyk gördüğü, sevdiği ve arzu ettiği bir şeyi, Müslüman kardeşi için arzu etmeye bağlamıştır. Hatta hadîs-i şerifte bunun bir adım ilerisi olan "îsâr" mertebesine işâret vardır. Îsâr; kişinin, Müslüman kardeşini kendisine tercih etmesi, onun fayda ve menfaatini daha ön planda tutması demektir. Kendine gelecek faydayı mü'min kardeşine yönlendirirken, mü'min kardeşine gelecek felâket ve musîbete kendi nefsinin kalkan etmesidir. Kur'an-ı Kerîmde Yüce Rabbimiz, îmânın kemâline ermiş bu kimseleri tavsîf (özelliklerini anlatıp) ve taltîf ederken (överek ödüllendirirken) şöyle buyurmuştur:

"(Onlar) kardeşlerine verilen şeylerden dolayı en küçük bir rahatsızlık duymazlar. Kendileri son derece ihti-

yağ içinde bulunsalar bile, onları (muhacir Müslüman kardeşlerini) kendilerine tercih ederler” (Haşr Sûresi. 9)

Bunun en güzel örnekleri Asr-ı Saâdette yaşanmıştır.

Hz. Ömer (*Radiyallâhu anh*)’dan rivâyet edilir:

Bir gün Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)’in huzurunda oturuyorduk. O esnâda bir kişi, elinde bir koyun kellesiyle gelip onu, Peygamber Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)’e ikrâm etti. Sevgili Efendimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) de kelleyi alıp orada bulunan ihtiyaç sahibi bir sahabîye takdim etti. O zat kelleyi alıp evine giderken, komşusunun daha ihtiyaç sahibi olduğunu düşünerek kelleyi komşusuna gönderdi. Koyun kellesi o gün, Medîne’de tam yedi kez el değiştirdi ve ilk sahibine geri döndü.

İşte ashâbın birbirine olan düşkünlüğü ve bağlılığı. Peygamber medresesinin mezunları sahabe-i kirâmın hayatlarına baktığımız zaman bu gibi fedakârlık sahnelerini, Müslüman kardeşini kendisine tercih etmenin destansı hikâyelerinin en ibretli örneklerini görürüz. Bunlardan biri de Yermük harbidir.

Yermük savaşı hicretin 12. yılının sonuna doğru, Halid b. Velid (*Radiyallâhu anh*)’ın komutanlığında, Bizanslılarla yapılan savaştır. Müslümanlar 240 bin kişilik Bizans ordusunu mağlup etmiştir. Savaştan sonra yaralılara yardım için harp meydanını dolaşan Huzeyfe (*Radiyallâhu anh*) anlatıyor:

“Yaralılar arasında dolaşırken bir ses işittim. Ağır yaralı bir kişi: “Su!.. Su!..” diye inliyordu. Bu zât, Ebû Cehil’in kardeşi olup, îmân etmiş olan Hâris b. Hişâm’dı. Su kırbasını alıp Hişâm’ın dudaklarına yanaştırdığımda yan taraftan bir inleme duydum. Bir başka şahıs: “Su!.. Su!..” diyordu. Bu kişi ise İkrime b. Ebû Cehil (*Radiyallâhu anh*)’dan başkası değildi. Bu sesi duyan Hâris (*Radiyallâhu anh*) dudaklarını sımsıkı yumarak gözleriyle, inlemekte olan İkrime (*Radiyallâhu anh*)’ı işâret ederek suyu ona götürmemi istedi. Ben de onun başını yavaşça kucağımdan indirip suyu İkrime (*Radiyallâhu anh*)’a götürdüm. Başını kucağıma alıp tam içireceğim sırada bir de ne duyayım! Bir başka yaralı “Su!.. Su!..” diye inliyordu. Bu zât ise, İyâs b. Ebî Rebîa (*Radiyallâhu anh*) idi. Bunu işiten İkrime (*Radiyallâhu anh*) aynı şekilde dudaklarını âdetâ kilitledi ve gözleriyle İyâs (*Radiyallâhu anh*)’ı işâret etti. Ben de çâresiz suyu alıp İyâs (*Radiyallâhu anh*)’a götürdüm. Fakat gittiğimde İyâs (*Radiyallâhu anh*)’ın şehîd olduğunu gördüm. Bâri suyu İkrime (*Radiyallâhu anh*)’a vereyim diye düşünerek süratle geriye döndüm. İkrime (*Radiyallâhu anh*)’ın yanına vardığımda ise, onun da şehâdet şerbetini içmiş olduğunu gördüm. Hiç olmazsa Haris (*Radiyallâhu anh*)’a yetişeyim diyerek onun yanına vardığımda, onun da

aynı şekilde şehâdet mertebesine eriştiğini gördüm.

İşte bu, îmânın kemâle ermesinin mücessem örneğidir.

Denize düşmüş, boğulmakta olan iki kişinin arasına bir can simidi atılsa, hiçbirinin diğerine “Can simidini sen al, ben boğulsam da olur” demesi düşünülemez. Ölmekte olan kişinin böyle bir tercihi söz konusu olmaz. Ancak kalp îmân nuruyla aydınlanmış, Allah ve Resûlünün sevgisiyle ısınmış, zikrullah cilasıyla parlamış olursa, bu gibi ibret sahnelerinin sıradan olaylar haline gelmesi uzak değildir.

İşte Allah dostlarından Seriyî-i Sakatî (*Kuddise sirruhü*) bir gün yanında bulunanlara der ki:

- Otuz senedir bir günahımdan dolayı Allah (*Celle Celâluhü*)’dan af dilerim, “Estağfirullah” derim. Yanındakiler merak edip sorarlar:

- Efendim! O günah neydi? Seriyî-i Sakatî hazretleri cevap verir:

- Bir keresinde “Elhamdülillah” demiştim, der. Yanındakilerin merakı bir kat daha artar ve sorarlar:

- Efendim! “Elhamdülillâh” demek nasıl günah olur ki, otuz senedir tövbe ve istiğfar edersiniz. Cevap verir ve der ki:

- Bir gün bana bir haber geldi. “Bağdat çarşısı yandı” dediler. Çarşıda benim de dükkanım vardı. Gittim baktım ki tüm dükkanlar yanmış ve benim dükkanıma hiçbir şey olmamıştı. Birden dudaklarımdan “Elhamdülillâh” lafzı çıkıverdi. O anda Bağdat çarşısında sönen yangın âdetâ yüreğimi sarıverdi. O gün bu gündür, bu sözümünden dolayı Allah (*Celle Celâluhü*)’dan af dilerim.”

İslâmiyet, insanlarınadaki bağları en üst seviyede güçlendiren mükemmel prensipler getirmiştir. Resûlü Ekrem (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz Medîne’ye hicretinden sonra, Ensardan 45 kişiyle, Muhacirlerden 45 kişiyi kardeş îlân etmiş; kendisini de Hz. Ali ile kardeş îlân etmiştir. Ensardan olan bu kimseler sahip olduğu şeyleri, muhacirlerden olan kardeşleriyle paylaşmışlardır.

Müslüman, enâniyet ve bencillik tümörünü, vahyin ışığında, Kur’ân eczânesinden aldığı ilaçlarla yok edip “sencil” ve “bizcil” olmalıdır. Böylelikle îmân basamaklarında günden güne kemâl mertebelerinde yükselmelidir.

Her dâvâ, fikir, düşünce ve inancın fedâîleri vardır. Davâ ve inançlar, bu dâvâ eri fedâîlerin omuzlarında yükselmiş ve yücelmiştir. Tarih, kendi menfaatlerini, milletinin, vatanının ve İslâmiyetin önünde tutup felaketlere sebep olan kimselerin hazin ve ibretli hikâyeleriyle doludur.

Hız. İdris (a.s)

Nurullah SADIK
nurullahsadik@hotmail.com

İdris Aleyhisselâm, Kur'ân-ı Kerim'de ismi geçen peygamberlerdendir. Asıl ismi Ahnûh veya Hanûh'tur. Bu isim Batı dillerine Enoch ve Henoch olarak geçmiştir. Kur'ân-ı Kerim'de İdris diye bildirildi. İdris kelimesi, "ders" kökünden gelen bir kelimedir. Allâh-u Teâlâ'nın O'na verdiği otuz suhuf (sayfa) dan insanlara çokça ders verdiği için, "İdris" ismini almıştır. Kendisine peygamberlik, hikmet ve sultanlık verildiği için "Müselles bin-ni'me" (kendisine üç nimet verilen) de denilmiştir.

Bâbil'de veya Mısır'ın Münif / Menef şehrinde doğduğu nakledilmiştir. Bâbil'de doğup Mısır'a hicret ettiği de kaydedilmiştir. Babasının adı Yerd, annesinin adı Berre veya Eşvet'tir. Kaynaklarda, Âdem (Aleyhisselâm)'ın 6. kuşaktan torunu olduğu yazılıdır ki, soy ağacı şöyledir: İdris (Aleyhisselâm), Yerd, Mehlaül, Kinan, Enuş, Şit (Aleyhisselâm), Âdem (Aleyhisselâm). Âdem (Aleyhisselâm)'dan beridir nesilden nesile geçen ve her kimdeyse parlayan "Muhammedî nûru" 137 yıl taşıdığı rivâyet edilmiştir. Karısı Hadane hâmile kalınca bu nur Hadane'ye, ondan da oğlu Metuşaleh'in alınca geçti.

İdris (Aleyhisselâm), beyaz tenli, uzun boylu, topluca, geniş göğüslü, sakalı sık, güzel yüzlü, yürürken adımlarını sıkça atan, dâima önüne bakan bir insan olarak tasvir edilmiştir.

İdris ismi Kur'ân-ı Kerim'de iki yerde geçer. Bu ayet-i kerîmelerde şu şekilde anılmaktadır; "(Ey Muhammed...) Kitapta İdris'e söylediklerimizi de an. Hakikaten o, pek doğru bir insan, bir peygamberdi. Onu üstün bir makama yücelttik." (El-Meryem, 56-57) ve "(Ey Muhammed:) İsmail, İdris ve Zü'l Kifl hakkında anlattığımızı da an. Onların her biri sabredendendi. Hepsi de sabreden kimselerdendi. Onları rahmetimize kabul ettik. Onlar hakikaten iyi kimselerdi" (El-Enbiya, 85-86)

İdris (Aleyhisselâm)'ın yaşadığı dönem Tûfan öncesidir. Ancak Âdem (Aleyhisselâm) ile Tûfan arasında geçen yüzyılların ne kadar olduğu ve bu asırların hangisinde yaşadığı şimdilik kesin olarak bilinmemektedir. Ancak kaynakların ittifakla belirttiğine göre bu süre içinde yaşayan 10 kuşaktan 7.sinde hayat sürmü-

tür. İslâm kaynaklarında da, İdris (Aleyhisselâm)'dan üç kuşak sonra (10. kuşakta) Tûfanın yaşandığı yazılıdır. Eski Ahit'te, ilk insanların sürdükleri ömür yüzlerce yıl olarak ifade edilirken; Mezopotamya tabletleri binlerce yıl süren ömürden bahsetmektedir. Tabletlere göre ilk sekiz hükümdar toplam 241.200 yıl egemen olmuşlardır. Eğer onunu birden sayarsak karşımıza 456.000 rakamı çıkar ki bu; ilk insandan tûfana kadar olan süreyi ifade etmektedir.

Peygamber (Sallallâhu Aleyhi ve Selem) Efendimiz, bir hadîs-i şeriflerinde; Âdem (Aleyhisselâm)'la Tûfan arasında 10 karn (kuşak - nesil - dönem) bulunduğunu bildirmişlerdir. Sümer listelerinde de Tûfan öncesi hüküm süren 10 isimden bahsedilmektedir. Bunlardan yedincisi olan hükümdar, tüm bilimlerde özel bir bilgelige sahip olmakla birlikte, peygamber şahsiyet olarak gösterilir.

İdris (Aleyhisselâm), peygamberlikle şereflendikten sonra, Cebrâil (Aleyhisselâm) kendisine 4 defa gelerek 30 sahife getirmiştir. Onun şeriatında: "Allah'a, öldükten sonra dirilmeye, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan geldiğine, meleklere, peygamberlere ve âhir zamanda gelecek olan son peygamber Ahmed (Aleyhisselâm)'a inanmak, namaz kılmak, oruç tutmak; domuz, köpek ve eşek eti yememek, akli gideren maddelerden sakınmak" emredilmiştir.

İdris (Aleyhisselâm), kendi peygamberliğini ispat eden birçok mucizeler gösterdi. Kavmine; sonra gelecek olan Nûh Tûfanını ve Âhîrzaman Peygamberi Muhammed (Aleyhisselâm)'ı bütün tafsilâtiyle anlattı.

İdris (Aleyhisselâm) döneminde insanlar, Şit ve Kâbîl toplumu olarak ikiye bölünmüştü. Şit toplumu Müslüman idi. Kâbîl toplumu ise tam anlamıyla yoldan çıkmıştı. Sorumsuz bir hayat süren Kâbîl topluluğuna özenen Şitoğullarından insanlar, kâfile kâfile onlara katılmaya başlamışlardı. İdris (Aleyhisselâm), bunun önünü alabilmek için kendisine inananlardan oluşan silahlı bir kuvvet kurmuştu. Ok ve yayı keşfederek Kâbîloğullarını sindirdi. Her türlü isyân, kötülük ve günâhın işlendiği bu topluluğa, Allâh-u Teâlâ'ya kuluk etmeleri gerektiğini sabırla anlattı. Fakat kendisine kavminden pek az kimse itâat etti, pek çoğu ise karşı geldi. Bunun üzerine İdris (Aleyhisselâm), yaşamış olduğu Bâbil diyârından Mısır'a hicret etti. Kendisine îmân edenlerle birlikte buraya yerleşti.

Allâh-u Teâlâ, ona yetmiş iki lisanla konuşmayı nasip etti. Her kavmi kendi lisanıyla hak dine dâvet etti. Harp âletleri yapıp, kâfirlerle cihâd etti. İnsanlara şehir kurmak sanatını ve idârecilik ilmini öğretti. Yüz şehir kurdu. Bunların en küçüğü, Rehâ (Urfa) şehridir. Her millet de öğrendikleri bu kâidelere göre kendi bölgelerinde pek çok şehirler kurdu.

Yeryüzünün meskûn yerlerini dört bölgeye ayırıp, her birine bir vekil tâyin etti. Göğe çıkarılmadan önce de oğlu Metuşelah'ı kendi yerine vekil olarak bıraktı.

İdris (Aleyhisselâm) normal bir ölümle vefat etmemiş, Allâh-u Teâlâ'nın izniyle göğe alınmıştır. İslam âlimleri: Hayat tabakalarının beş mertebe olduğunu; İdris (Aleyhisselâm), Îsâ (Aleyhisselâm)'la birlikte üçüncü hayat tabakasında, dünyevî cisimlerini muhafaza ederek, ancak dünyevî ihtiyaçlardan kurtulmuş bir şekilde, melek hayatı gibi bir hayata girerek nuranî bir letâfet kazanıp öylece yaşadıklarını bildirmişlerdir. Bazı müfessirler: "Bugün hayatta olan dört peygamber vardır ki, ikisi yerde, ikisi de göktedir. Yerdeki; Hızır ve İlyas, gökteki ise; İdris ve Îsâ Aleyhimüsselâmdir." demişlerdir. Peygamberimiz Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Selem) de bir hadîs-i şerifinde: "Ben (Mirac gecesinde) dördüncü kat semâda (gökte) İdris (Peygamber) ile karşılaştım. Cibrâil bana: "Bu gördüğün İdris'dir. Ona selâm ver" dedi. Ben de ona selâm verdim. O da benim selâmıma cevap verdi. Sonra bana: "Merhaba sâlih kardeş, sâlih peygamber" dedi" buyurmuştur. (Buhârî, Müslim)

İdris (Aleyhisselâm), Aşûre gününde göğe (semâya) kaldırıldı:

Ömrünün sonuna doğru Azrâil (Aleyhisselâm), O'nu ziyârete geldi. İdris (Aleyhisselâm), Azrâil'e: "Bir anlık benim rûhumu al." dedi. Bunun üzerine Allâh-u Teâlâ, Azrâil (Aleyhisselâm)'a: "O'nun rûhunu al!" diye vahyetti. Azrâil (Aleyhisselâm), O'nun rûhunu aldı. Allâh-u Teâlâ, İdris (Aleyhisselâm)'ın rûhunu tekrar îade etti. İdris (Aleyhisselâm), Azrâil (Aleyhisselâm)'a: "Beni semâlara götür. Cennet'i ve Cehennem'i göreyim." dedi. Allâh-u Teâlâ, Azrâil'e, Onu semâya götürmesini vahyetti. İdris (Aleyhisselâm)'a Cehennem gösterildi. Cennet'e götürüldü. Cennet'e girince, çıkmak istemedi. Kendisine; "Niçin çıkmıyorsun?" diye sorulunca. Dedi ki: "Allâh-u Teâlâ; 'her nefis ölümü tadacaktır' buyurdu. Ben de ölümü tattım. Yine Allâh-u Teâlâ; 'herkes Cehennem'e uğrayacaktır' buyurdu. Ben oraya uğradım. Allâh-u Teâlâ; 'onlar oradan (Cennet'ten) çıkmayacaklardır.' buyurdu. İşte ben bunun için Cennet'ten çıkmak istemem."

dedi. Bunun üzerine Allâh-u Teâlâ, Azrâil'e vahyedip, İdris (Aleyhisselâm)'ın Cennet'te kalmasını bildirdi.

Bu husus Kur'ân-ı kerim'de Meryem Sûresi 57. âyet-i kerimesinde meâlen; "biz onu yüksek bir mekâna kaldırdık." buyrulmak sûretiyle bildirilmiştir. Tefsir âlimleri âyet-i kerimede bildirilen "yüce mekân"dan murâdın; peygamberlik ve Allâh-u Teâlâ'ya yakınlık mertebesi veya Cennet veya altıncı, yâhut dördüncü kat semâ olduğunu bildirmişlerdir. Nitekim hadîs-i şerifte; Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Selem), Mirâca çıktığı zaman, Hazret-i İdris'i dördüncü kat semâda gördüğünü bildirmiştir.

İdris (Aleyhisselâm), diri olarak göğe çıkarılınca, onu çok sevenler, ayrılık acısına dayanamadılar. Hatırlamak için resmini yaptılar. Daha sonra gelenler, bu resmi tanrı sandılar, çeşitli heykellerini yapıp taptılar. Böylece putperestlik meydana çıktı.

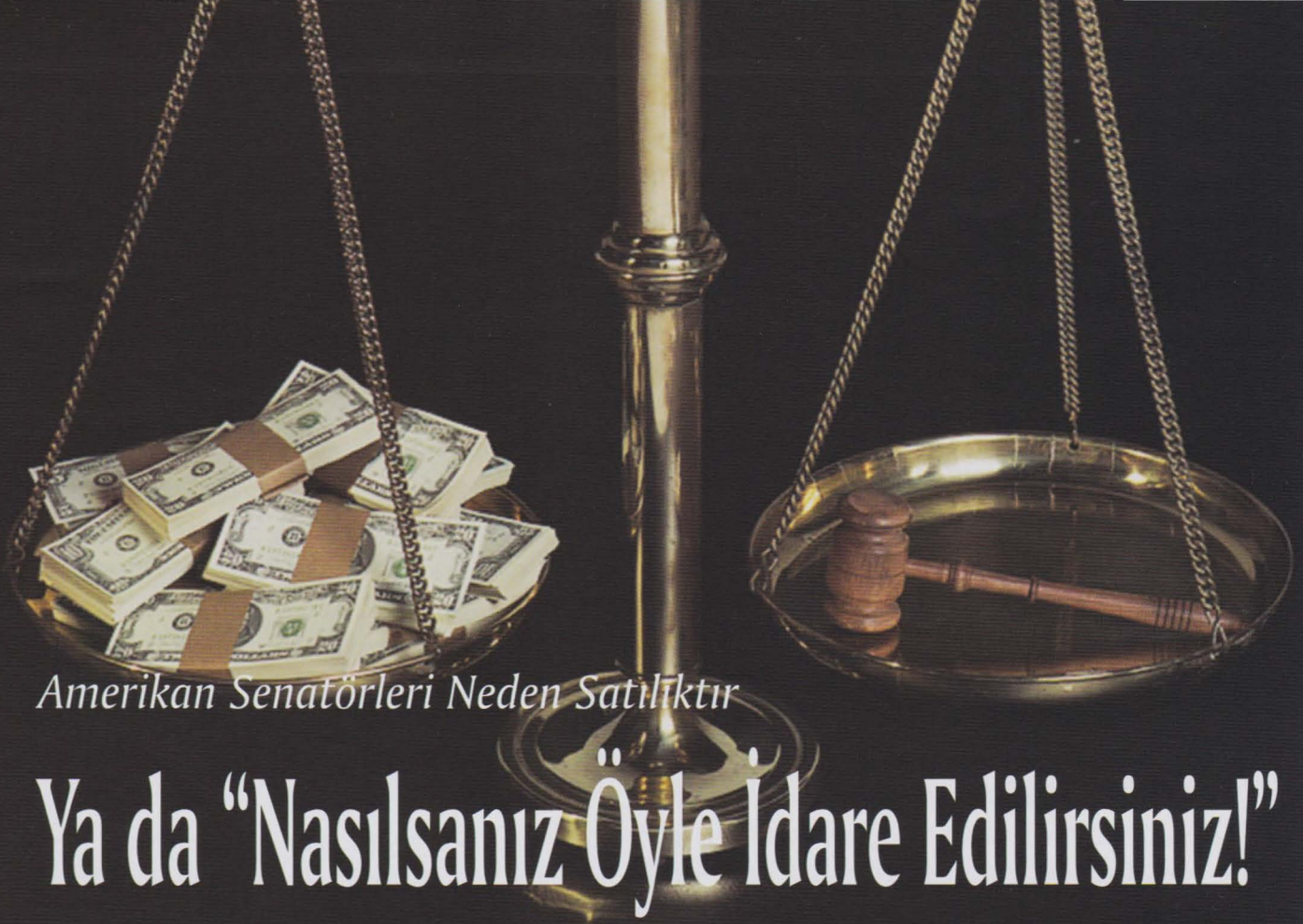
İdris (Aleyhisselâm), kendisinden sonra büyük bir tûfan felaketinin yaşanacağını, ancak müminlerin bu felaketten kurtulacağını en ince ayrıntılarına kadar bildirmişti. Buna rağmen kendisinden sonra putperestlik ortaya çıktı ve Nuh (Aleyhisselâm) döneminde de Tûfan meydana geldi.

İdris (Aleyhisselâm), insanlık tarihindeki pek çok ilkin sahibidir. Bunların bazıları kaynaklarda şöyle geçmektedir; "kalemin keşfi ve yazmada kullanımı, ilimlerin sınıflandırılması ve ilk kez yıldızların hareketlerinin incelenmesi, astronomi hesaplarının yapımı, ri'yâziye (matematik), hikmet ilmi, atın evcilleştirilmesi, okun keşfi, Allah yolunda ilk kez düzenli birlikler kurup sıcak harbe girişmek, şehir kurma sanatı, ilk defa kumaş dokuyarak elbise yapmak ki; o zamana kadar insanlar, örtünmek için hayvan derilerinden giyecek yapıyorlardı." Şehir mîmârîsi, tıp, yazı yazma sanatı ve terzilik alanlarında sanatkârların pîri olmuştur. İlk defa demiri keşfedip ondan aletler yaparak ziraatin gelişmesini sağlamıştır. Ayrıca Şit (Aleyhisselâm)'dan sonra kimseye verilmeyen gizli ilimler kitabının da verildiğinden bahsedilmektedir. ("Nücûm ilmi" Hazret-i İdris'ten kalma olduğu söylenmektedir.)

Eski Yunanlılar ve daha sonra gelen filozoflar, fizik, kimyâ ve tıp bilgilerini İdris (Aleyhisselâm)'ın kitâbından almışlardır.

Öğrettiği ilimler, Allâh-u Teâlâ'nın bildirmesi ile olmuştur. Yoksa insanoğlunun aklı ve zekâsı, sâdece araştırma yoluyla bu bilgilere ulaşamaz.

Allah, bizleri O'nun şefaatine nail eylesin.

Amerikan Senatörleri Neden Satılıktır

Ya da “Nasılsanız Öyle İdare Edilirsiniz!”

Amerika’da, halk içinden seçilen gruplara ve ABD senatörlerine bir anket uygulanıyor ve onların kişilik özellikleri karşılaştırılıyor. Sonuçta görülüyor ki senatörlerdeki özellikler, tümüyle Amerikan halkındaki özellikler. Yani ABD senatörleri = ABD halkı!.. Peygamber Efendimiz bunu 1400 yıl önce şöyle formüle etmişti: “Nasılsanız Öyle İdare Edilirsiniz!..”

Psikolog Dr. Hamdi KALYONCU
www.hamdikalyoncu.com

Çok önceleri okuduğum bir makale idi. Amerikan senatörleri ile ilgili yapılmış bir çalışmadan bahsediyordu. Şu sorunun cevabını arayan bir çalışma: “Neden ABD senatörleri, para ve menfaat karşılığında halkın çıkarları hilafına yasa çıkarabiliyor? Neden şirketlerin, holdinglerin çıkarlarını koruyor da, toplumun çıkarını göz ardı edebiliyor? Yani bir anlamda ABD yöneticileri küçük menfaatler karşılığında nasıl satılıyorlar?”

Nasıl bir psikolojidir ki bu, insanı -senatör de olsa- satılık hale getirebiliyor? Bunun için karşılaştırmalı bir çalışma yapılmış. Amerikan halkının çeşitli sınıf ve mesleklerinden birer grup alınmış. Halk içinden seçilen bu gruplara bir anket uygulanmış. Anketle, onların kişilik özellikleri belirlenmeye çalışılmış. Aynı

anket ABD senatörlerine de uygulanmış.

Kişilerin ne ölçüde sevgi, merhamet, yardımlaşma, cömertlik, fedakârlık, dürüstlük gibi olumlu duygular ve ne miktar menfaat, kaysaklık, egoistlik, korkaklık, yalancılık, sahtekârlık vb. negatif duyguları var? Bunlar ölçülmeye çalışılıyor. Sonuçta Amerikan halkının; öğrenci, tüccar, memur, öğretmen, doktor, teknik meslekler gibi değişik kesimlerinden oluşan grupların ortalama kişilik özellikleri ile, ABD senatörlerinde bulunan özellikler karşılaştırılıyor. Ve sonuçta görülüyor ki, senatörlerdeki özellikler, tümüyle Amerikan halkındaki özellikler... Arada herhangi bir fark yok.

Amerikan halkı ne kadar dürüst ya da sahtekâr ise ABD senatörleri de o kadar dürüst ya da sahtekâr. Yani ABD senatörleri = ABD halkı!.. Hani şu, kutlu doğum haftası vesilesiyle başları örtülü ve ilahi söyleyen çocuklar vardı ya! Ma-

lum bildiriye konu olan! İşte onların ilâhiler söyleyerek andıkları mümtaz şahsiyet bunu 1400 yıl önce şöyle formüle etmişti;

“Nasılsanız Öyle İdare Edilirsiniz!..”

Bugün iktidar kavgalarına şahit olduğumuz grup ya da kişilerin davranışlarını değerlendirirken olayı bu cepheden görmeye çalışırsak çok fazla strese girmeyiz! Ayrıca bilmek gerekir ki; bu halk kendisi gibi olanları, yani kendisi gibi olduğunu gördüğü kimseleri seçecek! Çünkü bu bir sosyolojik kuraldır.

İlk meclis milletvekillerinden Tahir Efendi adında bir zat vardır. Bu zat ulemâdandır. Diğer milletvekilleri meydanlarda nutuk atarken, Tahir Efendi bir köşede hep susmayı tercih etmektedir. Ancak taraftarları ısrar eder ve Hocayı da bir miting meydanına çeker ve onu bir meydanda konuşmaya ikna ederler. Ancak Tahir Efendi, az fakat öz konuşan bir insandır. Onlara az ve öz olarak şunları konuşur:

“Ey cemaat! Şunu biliniz ki, siz; “müntehib” siniz. Ben ise; “müntehab”ım. Gideceğimiz yer ise; “müntehâbün ileyh” dir. Sizin yaptığınız işe de “intihab” denir. İntihab ise “nuhbe”den gelir. Nuhbe; kaymak demektir. Unutmayın ki, bir şeyin altında ne varsa kaymağı da o cinsten olur. Yoğurdun üstünde, yoğurt kaymağı, sütün üstünde süt kaymağı, şapın üstünde de şap kaymağı bulunur...”

Burada yeri gelmişken vâki olmuş bir hâdiseyi nakledeyim:

İfadelerdeki Arapça terimleri belki anlamayanlar için, istifadeli olur diye kısaca açıklamak gerekirse; “müntehib” seçen; “müntehab” seçilen, “müntehâbün ileyh” kendisi için seçim yapılmış yer, meclis; “intihab”, seçmek, demektir. Bu kelime ise; “nuhbe” kelimesinden türemiştir.

Nasılsak öyle yönetiliyoruz. Yani cevap belli... Hani bir kıssa vardır:

Haccâc-ı Zâlim adındaki çok zâlim bir hükümdara, neden bu kadar zâlim olduğun ve Hz. Ömer

gibi âdil olmadığı sorulduğunda: “Siz Hz. Ömer zamanındaki halk gibi olun ki, ben de Hz. Ömer gibi olayım” demiştir.

Hülâgu Han, Bağdat’ı alıp yerle bir ettiğinde; “acaba siz ne yaptınız da Allah beni size musallat etti” demiştir?

Bu bağlam da bir âyeti kerime meali:

“Bir toplum kendilerindeki özellikleri değiştirenceye kadar Allah, onlarda bulunanı değiştirmez. Allah bir topluma kötülük diledi mi, artık onun için geri çevrilme diye bir şey yoktur. Onların Allah’tan başka yardımcıları da yoktur”. (Ra’d - 11)

Boşuna, boş ümitlere kapılmamalı!

“Korku Duygusu”nun Gölgesinde “Üç Yüzlü” Davranışlar. Kapitalist sistemin pompaladığı korku duygusu ile çoğunluk o kadar sinmiş ki, onlardan çekinmek gereksiz. Bunlar, bu durumları ile toplumun genel gi-
dişatında da asla etkili olamazlar.

Sistemin sindirme politikaları çerçevesinde oluşan korku duygusu sonucu üç tip insanın ortaya çıktığı görülüyor:

Bir; korkularından dolayı bir tatsızlık çıkmasını diye “etliye sütlüye karışmayan” ve “suya sabuna dokunmadan” pislik içinde yaşayanlar.

İki; zarar görmemek için İslam karşıtı görünmeyi tercih edenler. Bunlar ellerindeki imkânları ve mevki-
lerini kaybetmek istemedikleri için açık vermemeye çok dikkat ederler. Çoğu zaman da şüphe çekmemek için aynen “inanmayanlar” gibi davranırlar. Sistemi korumak ve kuralları uygulamak konusunda “kraldan fazla kralcı” görünürler. Bunlar genelde resmî çalışan, sistemde görev almış üst düzey ya da üst düzeye yakın kimselerdir. Emekli olduklarında ise günah çıkarıcısına değişim görüntüsü sergilerler.

Üç; korku duygusundan kurtulmak, ya da korkak olmadığını ispat etmek için aşırı uçlara yakınlaşan ve böylece toplum dışına itilenler. Bunlar aynı zamanda çevresindeki insanların da korkak davranmasına karşı aşırı tepki gösterir, davranış ve eylemleri ile onları da rahatsız etmenin kendileri için bir görev olduğuna inanırlar.

Bu üç gruptan da toplumsal yarar sağlanması zordur.

İlk meclis milletvekillerinden Tahir Efendi

Hedefe Yönlendirme ve Başarı

Dünyayı içine alıp âhirete uzanan hedefler, büyük hedeflerdir. Sadece dünyevî başarılarla takılıp kalan insan, mutluluğu yakalayamaz. Hedefiniz büyük olsun. Çocuğunuzu küçük hedeflerde boğmayın.

Şerife TORTOP
guliruh sarim@hotmail.com

Insan, ulaşmak istediği hedef değerince ya yükselir, ya da alçalır. Onun için önce hedef iyi seçilmeli, büyük hedeflerin tâlibi olmalıyız.

Dünyayı içine alıp ahirete uzanan hedefler, büyük hedeflerdir. Sadece dünyevî başarılarla takılıp kalan insan mutluluğu yakalayamaz. Özellikle günümüzde dünyevî istikbal adına konulan hedefler; daha küçük yaşlardan itibaren çocuğu hummalı bir maraton içine itmektedir. Bu, insan psikolojisiyle asla bağdaşmayan bir durumdur. Mesele, başarılı bir robot yetiştirmek değil; mesele mutlu bir insan-ı kâmil yetiştirmektir.

Mesele doktor olmak, profesör, sanatkâr, vali olmak değil adam olmaktır. Genel hedef her zaman Allah'ın rızasını kazanma anlayışı olmalıdır.

Hedef güzel seçilir ve yönlendirme

güzel yapılırsa, çocuktaki dağınık ve taşkın enerji bir noktada yoğunlaştırılır ve faydalı hale getirilir.

*Hedefiniz büyük olsun. Çocuğunuzu küçük hedeflerde boğmayın.

*Yüksek himmetli olun. Çocuğunuza hep iyi gözle, olumlu bakın.

Fatih Sultan Mehmed kundakta bebekken, Hacı Bayram-ı Veli Hazretleri Sultan II Murad'a dönerek: "Belki İstanbul'un fethi bizim köseyle (Akşemseddin Hazretleri) bu yavruya nasib olacaktır." dedi. Velihaht Mehmed'e, hep bir Fatih gözüyle bakıldı. İyi yetişmesi için seferberlik yapıldı. Özel gayretler sarf edildi. Neticede daha 21 yaşındayken tarihe Fatih Sultan Mehmed olarak geçti.

*Çocuğunuzu bir kitap gibi okumalı; yani onu çok iyi tanımalısınız. Tanımadan yönlendiremezsiniz.

*Çocuğunuzun yaratılıştan gelen yeteneklerini erken yaşta fark edip, hedef doğrultusunda desteklemek çok önemlidir. Nelere kabiliyetli olduğunu iyi gözlemleyin.

*Çocuğunuzun kapasitesini bilin ki, gücünün üstesinde beklentilerle ezmeyin, bunaltmayın.

*Çocuğunuzu yönlendirirken, bunu fark ettirmeden ve sevgiyle onun dünyasına girerek yapmaya çalışın.

*Hedefe varmada en önemli şart; sevme, istemdir. Hedefi sevdirmeye yollarını araştırın, ilgi çekici kitaplar hediye edin. Motivasyonu sağlamada yardımcı olabilecek bir çevre içine girin.

Motivasyon

İnsanı bir faaliyet konusunda harekete geçiren güce motivasyon denir. Kişinin motivasyonunun güçlülüğü nispetince başarı oranı artar.

“Bir bilginin, bir hüner ve sanatı öğretme- bilmesi için karşıdaki öğrencide istek olması, aşk olması gerekir. Sevgi ve isteğin temelinde ihtiyaç vardır. İhtiyaç olmadan söz de olmaz, hüner de.” Hz. Mevlânâ

Bulunduğu toplumda beğenilmek, kabul edilmek, sevmek de önemli bir ihtiyaç ve motivasyondur. Çocukları hedefe veya bir faaliyete yönlendirirken; fayda ve zarar yönünden de değerlendirmeler yapmak gerekir. Hedefe ulaşmadaki faydalar çocuk için büyük bir motivasyondur.

Unutmayalım ki; iyi davranışların yapılıp, kötü davranışların terk edilmesinde yetişkinler için cennet ve cehennem de büyük bir motivasyon olmaktadır.

*Çocuğa, hedefinin kendisine, çevresine ve insanlığa kazandıracağı yararları bahsedin.

*Çocuğunuza fark ettirmeden, dostları-

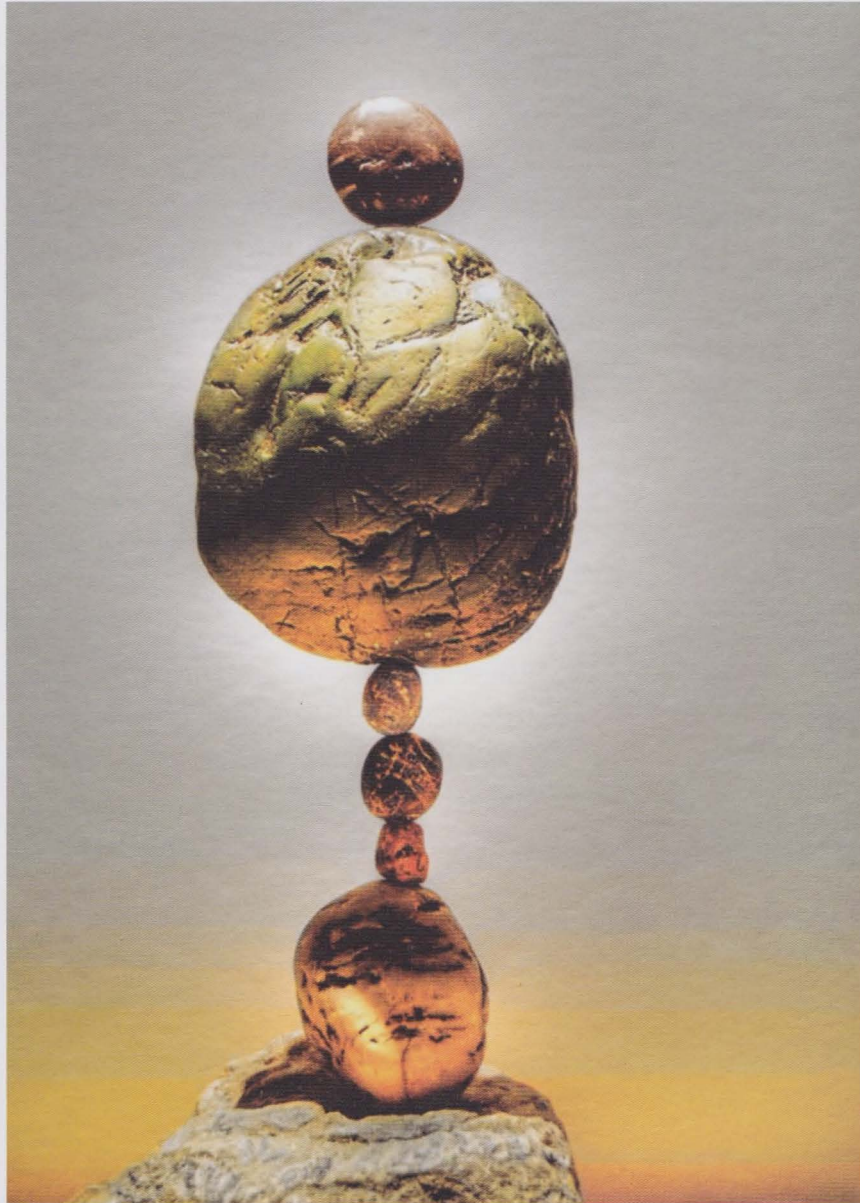
nızla onun hedefe motivasyonuna katkıda bulunacak sohbet zeminleri hazırlayın.

*Kitap, dergi, gazete okurken veya güncel olayların arasında hedefi sevdirecek olumlu örneklere dikkat çekin. Onu bu konuda görüşlerini ifade etmeye teşvik edin.

*Unutmayın ki; hedefe varmak başarı değildir. Başarı; hedefi sevmek ve o yolda mücadele etmektir.

Nice talebeler görürüz, en büyük hedefi olan okulunu başarı ile bitirdiği halde, sene sonunda kitaplarını yakar veya yırtar. Hâlbuki bu başarı değil, başarısızlığın tâ kendisidir.

*Çocuğunuzun ufkunu, hayallerini genişletin. İnanan için, en ümitsiz anların bile nice ümitlere gebe olduğunu öğretin, gösterin.

Bir Sahabi...

Ömer B. Hattab (Radıyallâhü Anh)

Ahmet MEDENİ
bilgi@arifandergisi.com

Hz. Ömer (Radıyallâhü Anh), Fil Olayından on üç sene sonra Mekke'de doğmuştur. Kendisinden nakledilen bir rivâyete göre o, Büyük Ficar savaşından dört yıl sonra dünyaya gelmiştir. Kureyş'in Adıyoğulları'na mensup olup, Babası Hattab b. Nüfeyl'dir. Nesebi; sekizinci kuşaktan atası olan Ka'b bin Lüeyy'de Resulullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ile birleşmektedir. Annesi, Ebû Cehil'in kardeşi veya amcasının kızı olan Hanteme Binti Hişam'dır. Hz. Ömer'in künyesi Ebu'l Hafs'tır.

Hz. Ömer'in lakabı ise herkes tarafından bilinen 'Faruk'tur. ('Faruk' iyiyi kötüden, hakkı batıldan en iyi ayıran manasına gelmektedir.) Bu lâkab, Hz. Ömer'e Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) tarafından konulmuştur. Hikayesi ise şöyledir: Hz. Ömer Müslüman olduğu gün müslümanların gizliden tebliğ yapmasını yadırgayarak Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e şu soruyu sorar: "Ya Resulullah, biz ölsek de, yaşasak da hak üzere değil miyiz?" Buna karşılık Resulullah'ın verdiği cevap olumlu olunca şöyle söyler: "Allah seni hak bir dava üzerine gönderdiyse, o zaman niye gizlenelim?" Bundan sonra Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e açıktan tebliğ yapmayı teklif eder. O gün sayıca az olan Müslümanlar Hz. Hamza ve Ömer birlikte Dar'ül Erkam'dan çıkıp, Kabe'ye giderler.

Hz. Ömer'in şemâili; Uzun boylu, iri cüsseli, sert mizaçlı, beyaz tenli, alını geniş, saçları dökük ve gözlerinde biraz kırmızılık vardı.

Ahlakından bahsedecek olursak; cesur ve yiğit, akıllı ve tedbirli, kanaatkâr ve sabırlı, ibadet ehli ve zahid, kısaca küllî kemâlat sahi-

biydi. Sözü dinletir, din işlerinin yerine getirilmesinde insanların tenkidinden çekinmez, hak uğrunda hiçbir hatırı gözetmez ve çevresindekilere sürekli iyilikte bulunurdu. Bütün yaşantısında Kitap ve Sünnet'in hükümlerini gözetmiştir. Bu yüzden onun hakkında " El vakkafü indel hak (Hak mevzu bahis olunca hemen durup ona uyan)" denirdi. En mühim vasfı diye nitelendirebileceğimiz özelliği ise, bütün işlerinde adaleti gözetmesiydi.

Binicilikteki yeteneği tartışılmazdı. Bir sıçrayışta atına atlar, ustalıklı eğere yerleşir ve adeta ata yapışmış gibi görünürdü.

En büyük özelliklerinden biri; kararlarındaki isabetliliğiydi. Bu konuda Hz. Ali efendimiz şöyle buyururlar: "Biz Ömer'in dilinden ne çıktıysa sonradan onun hakikat olduğunu gördük."

Hz. Ömer sekiz erkek dört kız çocuk babasıdır. Oğullarından Abdullah, hadis ilmi, fıkıh bilgisi ve sünnete ittibası ile çok meşhurdur. Diğer oğlu Asım da ilim, fazilet, zühd ve takvası ile tanınmıştır. Kızlarından Hz. Hafsa ise Resûlullah Efendimizin zevcesi ve bizlerin de annesi olmakla şerefli ve serfirazdır.

Kaynaklar Hz. Ömer (Radıyallâhü Anh)'ın Müslüman olmadan önceki hayatı hakkında fazlaca bir şey söylemezler. Ancak küçüklüğünde, babasına ait sürülere çobanlık ettiği, sonra da ticarete başladığı bilinmektedir.

Cahiliyye döneminde okuma yazmayı bilen az kimselerden biri idi. Cahiliyye döneminde Mekke eşrafi arasında yer almakta olup, Mekke şehir devletinin sifare (elçilik) görevi onun elindeydi. Bir savaş çıkması durumunda karşı tarafa elçi olarak Ömer gönderilir ve dönüşünde onun verdiği bilgi ve görüşlere göre hareket edilirdi. Ayrıca kabileler arasında çıkan anlaşmazlıkların çözümünde etkin rol alır ve verdiği kararlar bağlayıcılık vasfı taşırdı.

Hz. Ömer, sert bir mizaca sahip olup, müs-

luman olmadan önce İslâm'a karşı aşırı tepki gösterenlerin arasında yer almaktaydı. Sonunda o, dedelerinin dinini inkâr eden ve tapındıkları putlara hakaret ederek insanları onlardan yüz çevirmeğe çağıran Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'i öldürmeye karar vermişti. Kılıcını kuşanarak, Peygamber efendimizi öldürmek için harekete geçmiş, ancak netice itibariyle o da iman edip kurtuluş kervanına katılanlardan olmuştu. Hadise şöyle gerçekleşti:

Hiz. Ömer, Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'i öldürmek için onun bulunduğu yere doğru giderken, yolda Nuaym b. Abdullah ile karşılaştı. Nuaym (*radiyallahu anh*) ona, böyle öfkeli nereye gittiğini sorduğunda O; Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'i öldürmeye gittiğini söylemişti. Nuaym (*radiyallahu anh*), Hiz. Ömer'in ne yapmak istediğini öğrenince ona, kız kardeşi ve eniştesinin yeni dine girmiş olduğunu söyledi ve önce kendi ailesi ile uğraşması gerektiğini bildirdi. Bunu öğrenen Ömer (*Radiyallâhü Anh*), öfkeyle eniştesinin evine yöneldi. Kapıya geldiğinde içerde Kur'an okunmaktaydı. Kapıyı çalınca, içerdekiler okumayı kesip, Kur'an sayfalarını sakladılar. İçeri giren Ömer (*Radiyallâhü Anh*), eniştesini dövmeye başlamış, araya giren kız kardeşinin aldığı darbeden dolayı burnu kanamıştı. Kız kardeşinin ona, "ne yaparsa yapsın dinlerinden dönmeyeceklerini" söyleyerek kararlılığını bildirmesi üzerine, ona karşı merhamet duyguları kabarmaya başlamış ve "okudukları şeyleri görmek istediğini" söylemişti. Kendisine verilen sahifelerden Kur'an âyetlerini okuyan Ömer (*Radiyallâhü Anh*), hemen orada imân etti ve Resulullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in nerede olduğunu sordu. O sıralarda Müslümanlar, Safâ tepesinin yanında bulunan Erkam (*Radiyallâhü Anh*)'in evinde gizlice toplanıp ibadet ediyorlardı. Resulullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in Daru'l-Erkam'da olduğunu öğrenen Ömer (*Radiyallâhü Anh*), doğruca oraya gitti. Kapıyı çaldığında gelenin Ömer olduğunu öğrenen sahabiler endişelenmeye başladılar. Zira Ömer silahlarını kuşanmış olduğu halde kapının önünde duruyordu. Hiz. Hamza: "Bu

Ömer'dir. İyi bir niyetle geldiyse mesele yok. Eğer kötü bir düşüncesi varsa, onu öldürmek bizim için kolaydır" diyerek kapıyı açtırdı. Resulullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*), Ömer (*Radiyallâhü Anh*)'in iki yakasını tutarak;

"Müslüman ol ya İbn Hattab! Allah'ım ona hidâyet ver!" dediğinde, Ömer (*Radiyallâhü Anh*), hemen Kelime-i Şehadet getirerek imân ettiğini açıkladı.

Rivâyetlere göre Ömer (*Radiyallâhü Anh*)'in Müslüman oluşu, Resulullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in yapmış olduğu; "Allah'ım! İslâm'ı iki Ömer (Ömer b. el-Hattab ile Amr b. Hişam -Ebû Cehil-)’den biriyle izzetli kıl." şeklinde bir duanın sonucu olarak gerçekleşmişti.

Ömer (*Radiyallâhü Anh*), risaletin altıncı yılında 27 yaşında iken Müslüman olmuştur. O, iman edenlerin arasına 40. erkek Müslüman olarak katıldı. Ondandan evvel otuz dokuz erkek, yirmi üç hanım Müslüman olmuştu..

Mekkeli müşriklerin, gösterdiği zorbaca tepkiden dolayı Müslümanlar, Beytullah'a gidip namaz kılamıyor ve ancak gizlice bir araya gelebiliyorlardı. Ömer (*Radiyallâhü Anh*) Müslüman olunca doğruca Beytullah'ın yanına gitti ve Müslüman olduğunu haykırdı. Orada bulunanlar şiddetli tepki gösterdi. Ancak o, müşriklere karşı savaşını sürdürerek onların, Müslümanlara gösterdiği muhalefeti kırdı ve bir avuç Müslümanla birlikte herkesin gözü önünde Beytullah'ta namaza durdu. Onun bu şekilde saflarına katılması Müslümanlara büyük bir moral desteği sağlamıştı. Abdullah İbn-i Mes'ud; "Ömer'in Müslüman oluşu bir fetihtir. Taberî'nin İbn Abbas'tan tahrir ettiği bir hadise göre, Müslümanlığını ilk ilân eden kimse Hiz. Ömer (*Radiyallâhü Anh*) olmuştur. Ömer (*Radiyallâhü Anh*) benliğini kuşatan iman verdiği heyecanla, küfre karşı açık ve net bir şekilde, hiç bir tehdide aldırış etmeden mücadele ediyordu. Müşrikler, şecaat ve kararlılığını eskiden beri bildikleri için ona sataşmaya cesaret edemiyorlardı.

Altın Silsile

Bayezid-i Bistâmî

Bayezid-i Bistâmî, kendisiyle aynı asırda yaşayan velilerden Yahya b. Muaz'la mektuplaşırdı. Bir keresinde Yahya b. Muaz (kendisini kastederek) şöyle bir mektup yazdı. "Burada olan biri muhabbet kadehinden içti, aşk sarhoşu olup bir daha hiç susamadı." Bayezid -i Bistâmî bu mektuba şöyle cevap yazdı: "Burada olanlardan biri de yedi derveyi içip bitirdi de hala kanmadı, daha yok mu diyor"

Bu cevap üzerine Yahya b. Muaz: "Seninle aramızda sırlar var Tûba ağacı dibinde söyleşelim." diye yazdı ve bir ekmek gönderdi. Bayezid cevâben dedi ki: "Aramızdaki sırdan şimdilik kimseye söz etme. Gönderdiğin ekmeğe gelince onu aldım, lakin hangi su ile yoğurup, mayasının nerden olduğunu bilmediğim için yemedim."

Bâyezîd-i Bistâmî, Allâh-ü Teâlâ'nın aşkı ile öyle bir hâlde idi ki, O'ndan başka hiçbir şeyi hatırlamazdı. Yirmi yıl yanında bulunan ve hiç ayrılmayan talebesine her çağırıldığında: "Yavrum ismin nedir?" diye sorardı. Bir defasında o talebe dedi ki:

- Efendim. Yirmi yıldır hizmetinizde bulunmakla şerefeleniyorum. Lâkin her defasında ismimi sormanızın hikmetini anlayamadım.

Bunun üzerine Bayezid-i Bistâmî Hazretleri:

- Evlâdım kusura bakma. **Allâh-ü Teâlâ'nın muhabbeti kalbime gelince, beni öyle bir hâl kaplıyor ki, O'ndan başka her şeyi unutuyorum.** Senin ismini de hatırımda tutmaya çalışıyorum, fakat bu hâl sebebiyle unutuyorum. Sen hiç üzülme, buyurup talebesinin gönlünü aldı.

Yine bir gün birisi ona dedi ki:

- Bayezid'i arıyorum, nerde bulabilirim? Bayezid-i Bistâmî şöyle buyurdu:

- Ben kırk yıldır Bayezid'i arıyorum, lakin bulamıyorum.

Bir gün Bayezid -i Bistâmî Kuddise Sirruhu'nun eline bir elma geçti. Elmanın güzelliğine ve kırmızılığına bakıp:

- Bu ne latif elma! diye mırıldandı. Fakat o anda hafiften bir nida geldi:

- Yâ Bayezid! Benim adımı bir yemişe mi takıyorsun?

Bunun üzerine dedi ki:

- Bu can bu tende iken bir daha elma yemeyeceğim. Ve ömrünün sonuna dek elmayı ağzına bir daha koymadı.

Bayezid-i Bistâmî, bir defâsında bir imamın arkasında namaz kıldı. Namazdan sonra o imam, Bayezid'e:

- Siz bir yerde çalışıp para kazanmıyorsunuz. Başkalarından da bir şey istemiyorsunuz. O halde siz, nereden bulup yiyorsunuz? diye sordu. Bâyezîd bunu duyunca:

- Bana biraz müsaade edin de namazımı îade edeyim. Zîrâ sen kulların rızık konusunda şüpheye düşmüşsün. Rızıkı vereni bilmeyenin arkasında namaz kılmak ise caiz değildir.

Bayezid-i Bistâmî şöyle dedi: "Kitapta yazılanları ezberleyen âlim değildir. Zira ezberlediğini unuttuğu zaman, cahil biri olur. Gerçek ilim sahibi odur ki; ilmini dilediği an yüce Rabbinden alır ki, bunda ezber ve ders okumak yoktur. Buna Rabbânî ilim denir."

Yine dedi ki: "Siz ilminizi ölüden aldınız. Biz ise ilmimizi hiç ölmeyecek diriden aldık."

Bayezid-i Bistâmî'nin bu sözünü Muhiddîn-i Arabî şöyle yorumladı: "Zâhir ilim sahipleri ilimlerini hocalardan alır. Evliyauallah ise ilimlerini yüce Allahtan alırlar. Mevlâ Teâlâ ilmi, Kendi katından onların gönüllerine yerleştirir."

Bir gün Bayezid-i Bistâmî'ye soruldu:

- Sana Mürşidlik eden, yol gösteren kimse oldu mu?

- Evet ihtiyar bir kadın.

- Hangi vech ile mürşidlik etti?

Bir gün bende yine vecd hali kendini göstermişti. Kendimden geçmiş olarak yolda yürüyordum. Yaşlı bir kadına rastladım. Elinde bulunan bir çuval unu taşımam için bana ricada bulundu. Onu taşımaya gücüm yetmez diye düşündüğüm için, orada kafesin içinde bulunan bir aslanı işaret ettim. Demir kafesin kapağı Allâh-ü Teâlâ'nın izniyle açıldı ve aslan dışarı çıkıp yanıma geldi. Un çuvalını aslanın sırtına yükledim. Fakat açıktan kerâmet göstermiş olduğum için mahcup oldum. Kerâmetimi izhar etmesinden korktuğum için dedim ki:

- Pazara vardığında, yolda kimi gördüm diyeceksin?

- Zâlim Bayezid-i gördüm diyeceğim, dedi. Ben hayretle:

- Neden? diye sordum. Kadın şöyle cevap verdi.

- Allâh-u Teâlâ bu aslanı yük taşımak için mi yarattı, ona neden yük vurdun? Senin bu yaptığın zulüm değil de nedir? Belki de insanlar sana "ehl-i keramet" desinler diye böyle yaptın, bu ne kadar kötü bir şey!

İşte ben, o yaşlı kadından bunları duyunca çok ağlayıp istiğfar ettim.

Bayezid-i Bistâmî'ye soruldu:

- İrfan sahibi ârifin en büyük işareti nedir? Şöyle cevap verdi:

- İrfan sahibi ârifin seninle birlikte yediğini, içtiğini; alışveriş yaptığını görürsün, ancak onun kalbi Yüce Allah'a bağlıdır. Onun dışında hiçbir derdi olmaz.

Bayezid-i Bistâmî kerâmet ehli bir kimse olmasına rağmen, kerâmet izharından kaçınır ve bunun kendisi için mânevî düşüşe vesile olmasından korkardı.

Bir keresinde şöyle anlattı: "Bir gün Dicle kenarına vardım. Köprüden karşı kıyıya geçecektim ki, nehrin iki yakası bana yol vermek için birleşti. Ben yemin ederek: 'Buna aldanmam' dedim. Çünkü halkın yarım akçeye geçtiği yoldan otuz yıllık amelimi zayi ederek geçmek istemem. Bana Kerim olan Mevlâ Teâlâ lazım, kerâmet değil."

Bâyezîd-i Bistâmî'ye bir kimse gelip: "Efendim ben Taberistan'da idim. Bir zâtın cenâze namazını kılıyorduk. Siz de orada idiniz, cenâze namazından sonra Hızır (aleyhisselâm)'ın elinden tuttunuz. Sonra sizin havada uçtuğunuzu gördüm." dedi. Sultân-ül-Ârifin ona: "Doğru söylüyorsun." buyurdu.

Bayezid-i Bistâmî Hazretlerine gelerek dediler ki:

- Duyduğumuza göre sen havada yürüyormuşsun bu doğru mu? O gayet sakin bir şekilde cevap verdi.

- Buna niçin şaşıyorsunuz ki? Leş yiyen bir kuş bile havada uçabiliyor. Oysa mümin bir kimse kuştan çok daha şerefli dir." Ve dedi ki:

- Siz havada uçan, suda yürüyen birisini gördüğünüz zaman hemen o kimsenin faziletli, kerâmet sahibi birisi olduğuna hüküm vermeyin, bu ölçü değildir. Siz o kimsenin hakikaten fazilet ve kerâmet sahibi olduğunu anlamak için; İslamiyet'in emirlerine uymaktaki hassasiyetine, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)'in sünneti seniyesine uymasındaki titizliğine, evliyaullâha olan muhabbet ve bağlılığına bakın. Bunlar var ise, işte o kimse fazilet ve kerâmet sahibidir.

Bir gün dostları Bayezid-i Bistâmî'ye:

"Ey Bayezid! Falan yerde büyük bir zat var," diye haber verdiler. O kimsenin faziletinden, kerâmetinden bahsettiler ve çok övdüler. Bunun üzerine:

"Madem öyle, bu senâ ettiğiniz zatın ziyaretine gitmek vacip oldu," buyurarak onlarla birlikte methedilen zatı ziyaret etmek için yola çıktılar. Oraya vardıklarında, o zat da mescide doğru gidiyordu. O zat giderken kibleye karşı tükürdü. Bayezid-i Bistâmî bunu görünce ziyaretten vazgeçip derhal geri döndü. Bu kadar yol geldikten sonra ziyaret etmeden dönmesinin sebebini sorduklarında, dedi ki:

- Böylesine medh-ü senâ ettiğiniz bu zat, Kibleye karşı tükürmekle edebe muğayir, sünnete muhalif hareket etmiş oldu. **İslâm'ın edelerine ve sünnetin ifâsına riayet etmeyen bir kimseye ne kerâmet, ne de velilik isnat edilir!**

Bayezid-i Bistâmî bir gün talebeleriyle giderken bir tımarhanenin önünden geçiyordu. Delilerin tedavisiyle meşgul olan baştabibe sordu:

- Ne yapıyorsunuz?

- Burası tımarhanedir, delilerin tedavisi için ilaç yapıyorum.

- Benim hastalığıma da ilaç var mıdır?

- Senin hastalığın nedir?

- Benim hastalığım günah hastalığıdır.

Baştabip cevap veremedi ve sustu. Tam bu sırada tımarhanenin parmaklıkları arasından, konuşulanları dinleyen bir akıl hastası(!) mevzuya girdi:

Müsaade ederseniz, sizin hastalığınızın ilacını ben söyleyeyim. O derdin ilacı şöyledir: Tövbe kökü ile istiğfar yaprağını karıştırıp, kalp havanında tevhid tokmağı ile iyice dövme li. Sonra insaf eleğinden geçirip, gözyaşı ile yoğurup hamur etmeli. Daha sonra muhabbetullah ateşi ile pişirip, sabah akşam kanaat kaşığı ile bolca yemeli. O zaman senin hastalığından eser kalmaz!

Bu anlatılanları hayret ve dikkatle dinleyen Bayezid-i Bistâmî hazretleri:

- Hey gidi dünya! Demek seni de deli diye buraya getirmişler, deyip oradan ayrıldı.

Bazı kimseler Bâyezîd'in geceyi nasıl geçirdiğini ve nasıl ibadet ettiğini görmek için evinin penceresinin altında toplandılar ve içeriyi dinlemeye başladılar. Bayezid-i Bistâmî seher vakti olduğunda "Allah" dedi, sonra düşüp bayıldı. Ayılınca, niçin bayıldığını sordular: "Sen kim oluyorsun da ismimi ağzına alıyorsun? diye bir nida gelir diye korktum da, onun için bayılmışım." buyurdu.

Şeker Hastalığı

Diyabet, gelecekteki zararları önceden bilinebilen ender hastalıklardan biridir. O nedenle, diyabetle başa çıkabilmenin temel ilkesi; “önlemek tedavi etmekten kolaydır” şeklinde özetlenebilir.

Yunus ERSİN
info@herbaldedavi.com

Şeker hastalığı (Diyabetes Mellitus), vücudumuzda insülin hormonunun hiç üretilmemesine, vücudun ihtiyacını karşılayacak kadar üretilmemesi ya da üretilen insülinin yeterince etki gösterememesine bağlı olarak ortaya çıkar.

Diyabet (şeker hastalığı) kronik bir hastalık olup hayat boyu tedavi gerektirir. En basit teşhis bir damla kan ile yapılabilen açlık kan şekeri ölçümüdür.

Aşağıdakilerden en az bir tanesi varsa şeker hastalığı teşhisi konulur:

* Açlık kan şekeri 126 mg/dl veya üzerinde ise,

* Herhangi bir saatte bakılan kan şekeri 200 mg/dl veya daha fazla ve beraberinde çok su içme, çok idrara çıkma veya açıklanamayan kilo kaybı varsa.

Kan şekeri yükselmesinin belirtileri nelerdir?

Her zamankinden daha fazla susama ve su içme, her zamankinden daha fazla acıkma ve yemek yeme, çok sık idrar

yapma, gece sık olarak idrar yapmak için uykudan uyanma, cildinizde kuruma, halsizlik, yorgunluk, bulanık görme ve yaraların geç iyileşmesi kan da şeker oranının yükseldiğinin belirtileridir.

Şeker hastalığının birkaç nedeni vardır. Bunun sebebi; vücudun glikozu yeterli seviyede kullanamamasıdır. Vücuttaki insülin hormonu yetersiz kalmakta, ya da görevini tam anlamıyla yerine getirememektedir. Bu hastalıkta sadece kandaki şeker oranı değil, idrardaki şeker oranı da yüksek miktarda bulunabilir.

Diyabet hastalığı 3500 yıldır bilinmektedir. Günümüzde, dünyada milyonlarca kişi bu hastalıkla yaşamaktadırlar. Bu hastaların 1/3 lük bölümü ise tip 2 adı verilen diyabet rahatsızlığı ile yaşamaktadırlar.

Diyabet Tipleri

Nedenleri ve başlangıç zamanına göre şeker hastalığı başlıca iki tipe ayrılır.

Tip I: Diyabet, çok genç yaşlarda başlar. Bu tipte, pankreasta üretilen insülin miktarı çok düşüktür veya üretim tamamen durmuştur.

Tip II: Diyabet, yetişkin yaşlarda başlar. Burada insülin üretiminin eksikliğinin

den ziyade, üretilen insülin gerektiği şekilde etki gösterememektedir.

Ayrıca yatkınlığı olan kişilerde, gebelikte üretilen bazı hormonlara ve metabolik yükteki artışa bağlı olarak, gebelik sırasında ortaya çıkan ve gestasyonel (gebelik) diyabet adı verilen bir diyabet çeşidi daha vardır. Bu tip diyabette, kan şekeri hamilelik sonrasında genellikle normale döner. Ancak bu kişilerin yaklaşık % 40'ında, sonraki 15 yıl içerisinde Tip II diyabet gelişir.

Bu nedenle şeker hastalarının büyük bir kısmında uzun süreli kan şekeri yüksekliğine bağlı olarak, zararlar (komplikasyonlar) ortaya çıkmaktadır. Bu zararlar, yaşam süresi ve kalitesini etkilediğinden, riskli bireylerin (şişmanlar ve ailesinde şeker hastalığı olanlar) taranarak, hastalığın erkenden teşhisi ve hastaların sıkı bir şekilde takibi büyük önem taşımaktadır.

Diyabet, gelecekteki zararları önceden bilinebilen ender hastalıklardan biridir. O nedenle, diyabetle başa çıkabilmenin temel ilkesi; "önlemek tedavi etmekten kolaydır" şeklinde özetlenebilir.

Diyabette çıkabilecek zararlar akut (kısa süreli) ve kronik (yıllar içinde) olmak üzere iki grupta toplanır.

Akut rahatsızlıklar "hipoglisemi" kan şekeri düzeyinin normalin altına inmesi, "hiperglisemi" kan şekeri düzeyinin normalin üzerine çıkması şeklinde iki grupta toplanır.

Kronik rahatsızlıklar şöyle sıralanabilir: Kalp-damar hastalıkları, yüksek tansiyon, gözde katarakt, böbrek yetmezliği, sinir sisteminde bozukluk, deri, ayaklar, üreme organları, idrar yolları, akciğer gibi bölgelerde yerleşen enfeksiyonlar.

Kronik rahatsızlıkların başında gelen kan şekeri düzeyinin normalin üzerine çıkması (hiperglisemi) iyi tedavi edilmeyen diyabettir. Hiperglisemi sırasında kan, bol miktarda glikoz içerir. Glikoz, yapısı gereği yapışkan bir maddedir. Kan aracılığıyla vücudun her hücresine girer. Hem kandaki, hem de hücrelerdeki proteinlere yapışır.

Kandaki şekerin sürekli yüksek olduğu durumlarda, bu proteinlerin üstüne giderek artan oranda glikoz kümelendir. Hücre ya da doku, görevini yapamaz hale gelir. Sonuçta "kronik" grubuna giren komplikasyonlar ortaya çıkar. Sözelimi, yüksek tansiyonun sıkça görüldüğü bir aileden gelen diyabetli, kendine özen göstermiyorsa, bu bakımdan önemli bir riskle karşı karşıyadır.

Diyabet tedavisinde temel hedef; kandaki şeker düzeyini "sürekli olarak normal ya da normale yakın değerlerde" tutmaktır. Bunun ilk basamağını perhiz oluşturur. Genel ilkelerin dışında perhiz; kişinin fizyolojik yapısına (cins, yaş, kilo), sağlık durumuna (Tip I ya da Tip 2 diyabet, gebelik diyabeti, diyabete eşlik eden başka hastalıklar vb.) ve toplumsal konumuna (okul, meslek, yaşam biçimi vb.) göre düzenlenir. Amaç, diyabetlinin

dengeli ve doğru beslenmesidir. Diyabet perhizi, tek cümleyle şöyle özetlenebilir: Gereken, zamanında ve yeterince yenmelidir. "Gereken", besinlerin türünü; "zamanında", düzenlenen öğünlerin aynı saatte alınmasını; "yeterince" verilen miktarın aşılmasını ifade eder. İlk besin grubunu oluşturan karbonhidratlar (şekerler), sindirilme hızı bakımından üçe ayrılır. Toz ya da kesme şeker biçimindeki sofr şeker ve sofr şeker içeren tüm besinler (tatlı, reçel, hazır meyve suyu vb.) ile bal, diyabetlilere yasaklanmıştır. Yalnızca hipoglisemi sırasında kullanılabilir. Kana büyük bir hızla karıştıklarından, bunlara "koşan şekerler" diyebiliriz. Kana nispeten yavaş karışan "yürüyen şekerler" biraz daha güvenli besinlerdir. Başlıca temsilcileri, nişastalılar (ekmek, pirinç, patates, makarna, mercimek gibi kuru sebzeler vb.) meyveler (turunçgiller, elma, armut vb.) ve sütü besinlerdir (yoğurt vb.). En yavaş sindirilen ve bu yüzden de diyabetli için en güvenilir sayılan besinler; "tırmanan" şekerlerdir. Tüm taze sebzeler ve işlenmemiş tahıllar bu grupta yer alır. Bu bakımdan bolca sebze yemek, beyaz ekmek yerine kepekli tercih etmek sağlıklı beslenmenin ilk adımlarıdır. Ayrıca lif bakımından zengin olmaları, değerlerini bir kat daha artırır. "Doğru" karbonhidrat içeren (yani yürüyen şekerlerden sınırlı, tırmananlardan ise biraz daha fazla) besin alma; gerek Tip 1, gerekse Tip 2 diyabette, vücudun insülini çok daha iyi kullanabilmesini sağlar.

Proteinler (et, balık, süt, yumurta vb.) gelişme dönemindeki diyabetliler için önemlidir. Yetişkinlerde, hayvansal proteine daha az yer verilir. Tip 2 diyabette aşırı protein içeren bir beslenme, karaciğerde proteinlerin glikoza dönüşümünü hızlandırır ve kana glikoz geçişi artar (glikoneogenez). Başka bir anlatımla, diyabette; karaciğer, etin fazlasını karbonhidrata dönüştürüp tekrar kana verir. Ayrıca son veriler, aşırı proteinle beslenmenin böbreklerde diyabete bağlı bozuklukları hızlandırdığını göstermiştir. Yağ ise, yoğun bir enerji kaynağıdır. Kilo sorunu olan kişilerde yağ tüketimi en az düzeye indirilir. Hayvansal yağlar ve margarin yerine bitkisel kökenli sıvı yağlar önerilir.

Diyabet tedavisinin ikinci aşamasını egzersiz (yürüyüş, spor) oluşturur. "Bilerek" yapılan bir egzersiz, kaslarda birikmiş glikozun yakılmasını sağlar. "Bilerek", çünkü kan şekeri 200 mg/dl'nin üstünde ise egzersizin yararı değil, zararı olur. Egzersizi, eğer gerekiyorsa ilaç (insülin, şeker düşürücü tabletler) izler. Tıbbi desteğin en önemli basamağı ise perhiz, egzersiz, ilaç kullanım kuralları ve diyabetlinin kendini izlemesini kapsayan eğitim sürecidir. Kişi, bu süreçte kazandığı yeni alışkanlıkları günlük yaşamına ne kadar çabuk uyarlırsa, diyabetle yaşamayı o kadar kolay benimser.

KUDÜS'TE SON OSMANLI ASKERİ

Müthiş bir hadise, göz yaşartacak türden....

2004 yılında Frankfurt'ta hayatını kaybeden Merhum İlhan Bardakçı'nın, Kudüs'te yaşadığı bir hâtıra... Hakikaten ilginç ve bir o kadar da ibret verici. Okurken çok etkileneceksiniz. Bardakçı anlatıyor:

"Mevkî; Kudüs.

Mekân; Mescid-ül Aksa.

Tarih; 21 Mayıs 1972 Cuma.

Ben ve gazeteci arkadaşım rahmetli Said Terzioğlu, İsrail Dışişleri rehberlerinin yardımı ile bu mübarek makamı dolaşıyoruz. Kudüs Kapalı Çarşısı'nda rüzgâr gibi dolanan entarili kahvecilerin ellerindeki askılara çarpmadan biraz yürüdünüz mü, önünüze çıkan kapı, sizi Mescid-i Aksa'nın önüne kavuşturur. Mîrac mucizesinin soluklanıldığı ilk Kible'mize yani... Hemen oracıkta, ilk avlu vardır ki, hâlâ bizim lâkabımızla anılır. "12 bin şamdanlı avlu" derler oraya. Yavuz Selim 30 Aralık 1517 Salı günü Kudüs'ü devlete katmıştır. Ortalık kararmıştır, yatsı namazını o avluda kılar. Kendisi ve bütün ordu beraber. Şamdanları yakarlar. Tam 12 bin şamdan... O isim oradan kalmadır.

Sekiz on basamaklı geniş merdiveni adımladınız mı, o mukaddes Mescid'in bağdaş kurduğu ikinci avluya ulaşırsınız.

Onu, o merdivenin başında gördüm. İki metreye yakın bir boy... İskeletleşmiş vücudu üzerinde bir garip giysi... Palto?.. Hayır, kaput, pardösü veya kaftan?.. Değil. Öyle bir şey işte. Başındaki kalpak mı, takke mi, fes mi? Hiçbirisi değil. Oraya dimdik dikilmiş. Yüzüne baktım da ürktüm. Hasadı yeni kaldırılmış kiraç toprak gibi. Yüz binlerce çizgi, kırışık ve kavruk bir deri kalıntısı.

Yanımda İsrail Dışişleri Bakanlığı Daire Başkanı Yusuf var. Bizim eski vatandaşımız. İstanbullu.

"Kim bu adam?" dedim.

Lâkayd bir şekilde omuz silkti. "Bilmem." diye cevap verdi.

"Bir meczup işte. Ben bildim bileli, yıllardır burada dururmuş. Çakılı gibi hâlâ duruyor... Kimseye bir şey sormaz, kimseye bakmaz, kimseyi görmez."

Kan mı çekti nedir? Nasıl, neden, niçin hâlâ bilmiyorum. Yanına vardım. "Selâmün aleyküm baba." dedim.

Torbalanmış göz kapaklarının ardında sütrelenmiş gibi jilette çizilmişçesine donuk gözlerini araladı. Yüzü gerildi. Bana, bizim o canım Anadolu Türkçemizle cevap verdi:

"Aleykümüsselâm oğul..."

Donakaldım. Elleri sarıldım, öptüm öptüm...

"Kimsin sen, baba?" dedim.

Anlattı ki, ben de size anlatacağım...

Ama evvelâ biliniz. O canım Devlet (Osmanlı) çökerken, biz Kudüs'ü 401 yıl 3 ay 6 günlük bir hâkimiyetten sonra bırakırız.

Günlerden 9 Aralık 1917 Pazar günüdür. Tutmaya imkân yok. Ordu bozulmuş, çekiliyor. Devlet, zevâlin kapısında. İngiliz girinceye kadar geçen zaman içinde yağmalanmasın diye, oraya bir artçı bölük bırakırız. Âdet odur ki, şehri zapteden gâlip, âsâyîş görevi yapan yenik ordu askerlerine esir muamelesi yapmaz.

Anlattı, dedim ya. Gerisini tamamlayayım.

"Ben, dedi, Kudüs'ü kaybettiğimiz gün buraya bırakılan artçı bölüğünden..." Sustu. Sonra, elindeki silahın namlusuna sürdüğü fişekleri ateşler gibi zımbaladı:

"Ben, o gün buraya bırakılmış 20. Kolordu, 36. Tabur, 8. Bölük, 11. Ağır Makineli Tüfek Takım Komutanı Onbaşı Hasan'ım.."

Yarabbi. Baktım, bir minâre şerefesi gibi gergin omuzları üzerindeki başı, öpülesi sancak gibiydi... Elleri bir kere daha uzandım. Gürler gibi mırıldandı:

"Sana, bir emânetim var oğul. Nice yıldır saklarım. Emaneti yerine teslim eden mi?"

"Elbette, dedim, buyur hele..."

Konuştum:

"Memlekete avdetinde (dönüşünde) yolun Tokat Sancağı'na düşerse... Git, burayı bana emanet eden kumandanım Kolağası (Önyüzbaşı) Musa Efendi'yi bul. Elleri benim için bûs et (öp). O'na de ki..."

Sonra, kumandanı olduğu takımın makineli gibi gürlüdü:

"O'na de ki; gönül komasin. O'na de ki; '11. Makineli Takım Komutanı İğdirli Onbaşı Hasan, o günden bu yana, bıraktığın yerde nöbetinin başındadır. Tekmilim tamamdır kumandanım, dedi' dersin..."

Sonra yine dîneldi (dimdik doğruldu). Taş kesildi. Bir kez daha baktım. Kapalı gözleri ardından, dört bin yıllık Peygamber Ocağı ordumuzun serhat nöbetçisi gibiydi. Ufukları göz-lüyordu. Nöbetinin başında idi. Tam 55 yıl kendisini unutulmuşumdaki nâdanlığımıza rağmen devletine küsmemişti.

(Not: Bu yazı, merhum İlhan Bardakçı'nın yazısından alıntıdır.)

Kissadan Hisse...

YAHUDİLERİN ÖLDÜRMEK KASTIYLA EFENDİMİZE BÜYÜ YAPMALARI

Mustafa Ramazan BURSEVİ
bilgi@arifandergisi.com

Yahudilerin elebaşları, Müslüman olduğunu açıkladığı halde münâfıklıktan ayrılmayan yahudi 'Lebid b. Âsam'ın yanına geldiler. Lebid sihirde ve sihirle adam öldürme konusunda yahudilerin en bilginiydi. Onu bir miktar altın karşılığında, Peygamberimize sihir yapması için tuttular.

Lebid b. Âsam, Resûlullah'a hizmet için gelip giden bir yahudi genci vasıtasıyla, Efendimizin tarağıyla, başından birkaç tel saç elde etti ve sihir yaptı. Lebid ona bir takım düğümler attı ve üfledi. Bu düğümlenmiş ve üflenmiş saç tarantılarını, erkek hurmanın kurumuş çiçek kapçığının içine koydu. Sonra onu götürüp Zurayk oğullarına ait olan Zervan kuyusunun içindeki basamak taşının altına yerleştirdi.

Lebid b. Âsam sihir yaptıktan sonra Peygamberimizin sıhhati bozuldu ve bu hastalığı gün be gün ziyâde oldu.

Burada kısa bir açıklama yapmak gerekirse, sihir; peygamberlerin ne peygamberlik

sıfatlarına, ne de peygamberlik vazifelerine tesir edebilir. Ancak, peygamberlerin beşer olmaları hasebiyle hastalanmaları nasıl tabi ise, sihrin de kısa bir müddet için kendilerinin bazı dış organları üzerinde az çok bir etki yapabileceği, bir durgunluk meydana getirebileceği gayet tabî ve mümkün görülmüştür.

Peygamber Efendimizin hastalığı sürerken, onlar bu duruma seviniyor ve: "Eğer O

gerçekten bir peygamberse, kendisine bu iş Allah tarafından haber verilir. Aksi takdirde bu sihri nasıl bilebilir? Böylece maksat hasıl olur, kavmimiz de umduklarına erer!" diyorlardı.

Ve Allâh-u Teâla Peygamberine yapılan sihri

bildirdi. Hz. Aişe anamız der ki:

"Resûlüllâh Aleyhisselâm günün birinde tekrar tekrar dua etti. Sonra da bana "Ey Aişe! Yapmış olduğum duâmı Allah kabul buyurdu. Bana iki melek geldi. Bunlardan biri başucumda, öbürü de ayakucumda oturdu. Aralarında şöyle konuşma geçti. Biri diğerine:

- Resûlüllâh'ın hastalığı nedir?
- Sihirlenmiştir!
- Peki Ona kim sihir yaptı?
- Lebid b. Âsam
- Peki sihir ne ile yapılmıştır?
- Erkek hurmanın kurumuş çiçek kapçığı, tarak, saç ve sakal tarantısı ile
- Bunlar nerededir?
- Zervan kuyusunda basamak taşının altındadır.
- Onun şifa bulması ne iledir?
- Kuyu suyunun tamamıyla çekilip, içindeki hurma çiçeği kapçığının çıkarılması sûretiyledir!

Bunun üzerine Efendimiz, Hz. Ali ile Ammar b. Yasir'i çağırdı. Zervan kuyusuna gitmelerini suyunu boşaltarak meleklerden işittiklerini yapmalarını istedi. Onlar gidip baktılar ki, kuyunun suyu kinaya boyanmış. Suyunu çekip tamamen boşalttılar, içindeki basamak taşını kaldırdılar. Tam altında hurma çiçeği kapçığı, Peygamberimizin tarağı başının saç tarantısı üzerine iğneler saplanmış mumdan bir heykelcik ile, yine üzerine on bir düğüm vurulmuş ve iğneler saplanmış bir yay kirişi bulunup çıkarıldı.

Yay kirişi üzerindeki düğümleri çözmeye güç yetiremedi. Cebrâil Aleyhisselâm gelip, Felak ve Nâs Sûrelerinin ayetlerini okudukça düğümler çözülmeye başladı. Felak ve Nâs Sûrelerinin toplamı on bir âyettir. Her âyet okunduğunda bir düğüm çözülmüyordu. Her düğüm çözüldükçe Peygamberimiz önce elem, sonra da rahatlık duyuyordu. En son düğüm çözüldüğü zaman,

büznillâhî Teâlâ Efendimizin bütün hastalığı sıyrı-
lıp çıktı ve âfiyete kavuştu.

Peygamberimiz Lebid b. Âsam'a haber gönder-
di. Onu getirip: "Allah, bana senin yaptığın sihri
haber verdi ve yerini gösterdi. Sen bunu ne için
yaptın? diye sordu. Lebid: "Ey Ebü'l Kâsım! Altın-
lara karşı duyduğum sevgi sebebiyle" dedi.

Ashabı Kiram bu yahudinin katli için izin is-
temişlerse de, Efendimiz buna izin verme-
miş ve "onun sonunda göreceği azap daha
şiddetlidir." buyurmuştu. (İslam Tarihi, M. Asım Köksal:
14/111,112)

ABDULLÂH İBN-İ SELÂM'A YAHUDİLERİN İFTİRASI

Abdullâh İbn-i Selâm derki: Resülüllâh
Mekke'de Peygamberliğini açıkladığını işittiğim
zaman, ben Onun sıfatını, ismini, zamanını bi-
liyordum. Zira Tevrat kitabında bu çok açık bir
şekilde anlatılmıştı.

Medine'ye geldiğinde halk kendisini görmek
için üşüştüler. "Resülüllâh geldi!" denilince Onu
görmek için Medine'lilerin aralarına karıştım.
Resülüllâh'ın yüzünü görünce anladım ki; Onun
yüzü yalancı yüzü değildir.

Bir başka gün gelip Efendimize üç tane soru sor-
du ki, kendi ifadesiyle bu sorulara ancak Peygam-
ber olan cevap verebilirdi. Soruların cevaplarını
aldıktan sonra, aşk ve coşku içerisinde kelime-i
şehâdet getirip îman etti.

Abdullâh İbn-i Selâm, Efendimize: "Ya
Resülellâh! Hiçbir mucizeniz olmasa, şu sima-
nız Peygamber olduğunuza mucize olarak yer-
ter!" demiştir.

Yahudi âlimlerinden olan Abdullâh İbn-i Selâm,
kavmi içinde en çok sözü geçeni, en çok itibar
göreni ve yahudilerin ileri gelenlerindendi.

Abdullâh İbn-i Selâm, Peygamberimizin evin-
de bulunduğu bir sırada, yahudilerden bazıları
Efendimizle görüşmeye gelmişlerdi. Abdullah
İbni Selâm, îman ettikten sonra kavminin ken-
disine karşı takınacağı tavrı bildiğinden, Efendi-
mize şöyle dedi:

- Ey Allâhın Resülü! Yahudiler, insanı hayrette
birakacak kadar yalan söyleyen, asılsız isnad ve
iftiralarda bulunan, zâlim ve haksız bir kavim-

dir. Eğer Sen benim seciye ve tutumumu on-
lardan sormadan önce, onlar benim müslüman
olduğumu duyar öğrenirlerse, muhakkak Senin
yanında bana akla hayale gelmedik iftiralarda
bulunurlar. Sen benim hakkımda onlara önce-
den sor! dedi ve evin bir tarafına onları duyabi-
lecek şekilde gizlendi.

Peygamber Efendimiz yahudilere onun hakkında
sordu:

- Abdullâh İbn-i Selâm nasıl bir adamdır? Hep
birlikte dediler ki

- O bizim içimizde en âlim olanımız, en bilgili-
miz, en hayırlımız ve en hayırlımızın oğludur. O
bizim efendimizdir, diye öve öve bitiremediler.
Bunun üzerine Efendimiz:

- Peki o müslüman oldu ise ne dersiniz? bu-
yurunca;

- Hayır! Asla böyle bir şey olmaz. Allah onu
böyle olmaktan korusun! dediler.

O sırada Abdullâh İbn-i Selâm gizlenmiş olduğu
yerden çıktı ve:

- Ey Yahudi topluluğu! Allah'tan korkunuz! Size
geleni kabul ediniz! Vallâhi sizde bilirsiniz ki O,
yanınızdaki Tevrat'ta ismini ve sıfatını yazılı bul-
duğunuz Resülüllâh'tır. Ben şehâdet ederim ki,
Allah'tan başka İlah yoktur ve yine şehâdet ederim
ki, Muhammed Allâh'ın Resülüdür! diyerek, yük-
sek sesle kelime-i şehâdet getirip tasdikte bulu-
nunca, oradaki yahudiler öylesine şaşkırdılar ki, hiç
beklemedikleri bu olay karşısında ne yapacaklarını
bilemediler. Ve az önce söylediklerini unutarak
hemen inkar yoluna gittiler:

- Sen bunu mu soruyorsun?! Bu bizim içimizde
en kötümüz, en şerlimizdir. Sözüne itimat edilme-
yen en cahilimizdir, dediler. Ve ona türlü kusurlar
ve kabahatler isnat edip, Abdulah İbni Selâm hak-
kında bir çok iftiralarda bulundular. Onu kötüle-
dikten sonra da öfke ve hırsıyla çekip gittiler. Bunun
üzerine Abdullah İbni Selâm:

- Ya Resulellâh! İşte size söylemek istediğim ve
korktuğum şey maalesef buydu. Ben onların gad-
dar, yalancı, fâcir ve müfterî bir kavim olduğunu
sana haber vermiş idim. İşte dediğim çıktı, dedi.
(İslam tarihi, M. Asım Köksal: 8/83)

Peygamber Öyküleri Seti

Dinimi Öğreniyorum Seti

Allah'ın isimlerini Öğreniyorum Seti

Herşey Allah'ı Anlatıyor Seti

Çocuklarınızın ilgi, merak ve psikolojileri dikkate alınarak hazırlanan son derece faydalı tatil setleri...

siparişleriniz için

0212 434 1131

KAS-1 Arifan Pazarlama